

Agatha Raisin

ÉS AZ

ÉLETVESZÉLYES
ESKÜVŐ

A hand in a blue suit sleeve with a white cuff, pointing upwards with the index finger. The hand is emerging from a dark, shadowed area, possibly a grave or a hole in the ground, and is positioned to the right of the tombstone. The background is a light, textured grey.

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Tartalomjegyzék

- [EGY](#)
- [KETTŐ](#)
- [HÁROM](#)
- [NÉGY](#)
- [ÖT](#)
- [HAT](#)
- [HÉT](#)
- [NYOLC](#)
- [KILENC](#)

M. C. Beaton

Agatha Raisin és az életveszélyes esküvő

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Murderous Marriage*

Copyright © 1994, 2010 by M. C. Beaton

Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2012

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

Felelős kiadó: Kepets András

Felelős szerkesztő: Szűr-Szabó Katalin

ISBN 978-963-254-620-9

EGY

HÉT NAP VOLT HÁTRA Agatha Raisin és James Lacey esküvőjéig. Carsely falvának lakói csalódottak voltak, hogy Agatha nem a helyi templomban esküszik, hanem a mircesteri anyakönyvi hivatalban, Mrs. Bloxby, a lelkész neje értetlenül és duzzogva fogadta a hírt.

Egyedül Agatha tudta, hogy nincs bizonyítéka a férje halálára. Egyedül Agatha tudta, hogy talán bigámiát készül elkövetni. Ám Agatha rajongásig imádta jóképű és elragadó szomszédját, James Lacey-t, és attól rettegett, hogy ha elhalasztják az esküvőt, míg bizonyóságot szerez, akkor elveszíti őt. Évek óta nem látta iszákos férjét, Jimmy Raisint. Biztosan kinyuvadt már.

Azért döntött a mircesteri anyakönyvi hivatal mellett, mert az anyakönyvvezető vén, süket, és nem kíváncsiskodik, Agatha mindössze kijelenti házasságkötési szándékát, aláírja a papírokat, s ehhez nem kell egyéb bizonyíték, csak az útlevele, amelyben még mindig a lánykori neve, Agatha Styles szerepelt. Az esküvői fogadást a községházán tartják, és úgyis ott lesz egész Carsely.

Csakhogy Agatha tudtán kívül ellenséges erők lendültek támadásba. Az ifjú hajdani barát, Roy Silver kaján sértettségi rohamában, mert úgy vélte, hogy Agatha megfosztotta őt egy remek PR-lehetőségtől – Roy valamikor Agatha reklámügynökségénél dolgozott, aztán átvette a cég, amely kivásárolta az idejekorán nyugdíjba

vonuló Agathát –, felbérelt egy nyomozót, hogy felkutassa Agatha férjét. Roy a maga módján kedvelte Agathát, de mikor Agatha megoldotta a legutóbbi gyilkossági ügyét, és Roy általa remélt néminemű ismertséghez jutni, Agatha keresztbe tett neki, és Roy attól kezdve bosszút forralt.

Agatha minderről mit sem tudva árulni kezdte a házát, mindent előkészített, hogy az esküvő után majd áthurcolkodik Jameshez a szomszédba. Időről időre nyugtalanság árnyékolta be az örömét. Habár szeretkeztek Jamesszel, és sok időt töltöttek együtt, úgy érezte, nem ismeri igazán a férfit. James nyugalmazott ezredes volt, azért költözött a Cotswoldsba, hogy a hadtörténe-tről írjon. Magának való volt és távolságtartó. Beszélgettek a közösen megoldott gyilkossági ügyekről, beszélgettek politikáról meg a falubeliekről, egymás iránti érzéseikről azonban soha, és James hallgatag szeretőnek bizonyult.

Agatha szókimondó, olykor egyenesen goromba középkorú asszony volt, akinek nyomorúságosan indult az élete, de tehetős üzletasszonnyá küzdötte fel magát. Carselyba való visszavonulásáig nem voltak igazi barátai, mert akkoriban azt hitte, nincs szüksége más barátira a munkáján kívül. Ezért bár nem kevés józanság és önbecsülés szorult belé, ha Jamesről volt szó, Agatha vak volt; nem csupán a szerelem tette vakká, hanem, mert addig senkit nem engedett közel magához, normálisnak találta, hogy az ezredes feltűnően kitér előre.

Fehér gypjúkosztümöt választott ki az esküvőre, hozzá széles karimájú szalmakalapot, zöld selyemblúzt fekete magas sarkúval, és esküvői csokor helyett a hajtókáján lesz

virágdísz. Időnként igenis vágyott rá, hogy újból fiatal legyen, és menyasszonyi ruhában mehesse férjhez. Bár ne ment volna hozzá Jimmy Raisinhez, akkor templomban esküdhetne! Még egyszer felpróbálta a fehér kosztümöt, azután az arcát kezdte tanulmányozni a tükörben. Maciszeme túlságosan apró, de ezen egy leheletnyi sminkkel könnyedén lehet majd változtatni a nagy napon. Ott vannak azok az undok kis ráncok a szája körül, és rémülten vett észre egy hosszú szőrszálát a felső ajkánál. Fogta a csipeszt, és gyorsan kitepte. Kibújt a drága kosztümből, blúzt és nadrágot húzott, aztán bepacsomagolta az arcát ránctalanító krémmel. Egy ideje diétázott, ami megszabadította néhai tokájától. Bubifrizurára vágott barna haja egészségesen fénylett.

Megszólalt a csengő. Agatha az orra alatt szitkozódva letörölte magáról a krémet, és indult ajtót nyitni. Mrs. Bloxby, a lelkész neje állt a küszöbön.

– Ó, gyere csak be – mondta Agatha húzódozva. Kedvelte Mrs. Bloxbyt, a kedves tekintetű, semmitmondó arcú jóasszony megpillantásától mégis büntudat hasított bele. Mrs. Bloxby egyszer megkérdezte Agathától, hogy mi történt a férjével, és ő azt mondta Jimmyről, hogy halott, de valahányszor meglátta a lelkész feleségét, Agathának az a bizonytalan sejtelme támadt, hogy a féktelen ifjonti alkoholizálás dacára az a gaz Jimmy valahogy mégis életben maradt.

ROY SILVER AZ ÁLTALA FELBÉRELTE NYOMOZÓ, egy Iris Harris nevezetű harmincas nő felé fordult. Ms. Harris – a

Misst kikéri magának! – megátalkodott feminista volt, és Roy azon kezdett tűnődni, vajon érti-e egyáltalán a szakmáját, vagy arra specializálódott, hogy a nők jogairól papoljon az ügyfeleknek. Így aztán elámult, amikor a nő közölte: – Megtaláltam Jimmy Raisint.

– Hol?

– A Waterloo híd alatt.

– Odamegyek – mondta Roy. – Most is ott van?

– Szerintem el se mozdul, csak ha kifogyott a szeszből.

– Biztos benne, hogy ő az?

Iris megvetéssel nézett rá. – Azt hiszi, csak mert nő vagyok, nem végzem jól a munkámat? Azt hiszi...

– Kíméljen meg ettől! – fojtotta bele a szót Roy. – Magam megyek oda. Kiváló munkát végzett. Majd küldje el a számlát. – Azzal kislisszolt az irodából, mielőtt a nyomozónő tovább folytathatta volna a leckétetést.

Már szürkült, amikor Roy kifizette a taxit a Waterloo állomásnál, és megindult a híd felé. Akkor már tudta, könnyelműség volt, hogy nem hozta magával Irist. De legalább egy személyleírást igazán kérhetett volna tőle. Fiatalember üldögélt a kartondoboza előtt. Józannak tűnt, bár tetovált karját és borotvált fejét Roy egy kissé ijesztőnek találta.

– Ismer egy Jimmy Raisin nevű tagot? – kérdezte tőle Roy, és egyszerre inába szállt a bátorsága. Már majdnem teljesen besötétedett, és ő London kicsit se barátságos részén találta magát, hajléktalanok, alkoholisták és drogosok között.

Ha a fiatalember nemmel felelt volna, Roy alighanem ejti

az egészet. Hirtelen elszégyellte magát, hogy ilyen aljasságra vetemedik. De Agatha csillaga határozottan leáldozóban volt, ugyanis a fiatalember velősen csak ennyit válaszolt: – Az ott Jimmy.

Roy belebámult a sötétségbe.

– Hol?

– Balra, a harmadik dobozban.

Roy lassan a jelzett irányba sétált. Először azt hitte, üres a doboz, de ahogy lehajolt és bekukkantott a mélyére, egy szempár csillant odabent.

– Jimmy Raisin?

– Mit akar? A társadalombiztosítótól jött?

– Agatha Raisin barátja vagyok.

Hosszas csönd, majd elfúló nyihogás. – Aggie? Aszitterem, halott.

– Hát, nem az. Jövő szerdán férjhez megy. Carselyban él, a Cotswoldsban. És ő hiszi halottnak *magát*.

Kaparászás, surrogás hallatszott a jókora dobozból, Jimmy Raisin négykézláb mászott elő, és tántorogva lábra állt. Roy a rossz megvilágításban is látta rajta, hogy hullarészeg. Pizkos volt, és förtelmesen bűzlött. Arcát gennyes pörsenések borították, haja hosszú, gubancos.

– Van pénze? – kérdezte.

Roy belekotort a kabátja belső zsebébe, elővette a tárcáját, kihalászott egy húszfontos bankót, és odaadta neki. Most már tényleg szégyellte magát. Agatha nem ezt érdemli. Senki, még egy Agathánál sokkal kibírhatatlanabb perszóna sem.

– Nézze, felejtse el, amit mondtam. Csak vicc volt. – Roy

zavartan megfordult, és elszelelt.

MÁSNAP REGGEL AGATHA James házában ébredt, ásítva nyújtózkodott az ezredes ágyában. Átfordult az oldalára, és fél könyékre támaszkodva fixírozta jegyesét: ősz szálakkal átszőtt dús, fekete haja összekócolódott, jóképű arca szikár és naptól cserzett. Agathát újból meglegyintette a nyugtalanság. Az olyan férfiakat, mint James Lacey, másfajta nőknek teremtették, szilárd gyökerekkel bíró vidéki úriasszonyoknak, tweedruhás nőknek, akik kutyát tartanak, és fél kézzel is képesek süteményt meg lekvárt rittyenteni a templomi ünnepekre. Az ilyen férfiakat nem az Agatha Raisinek számára találták ki.

Kedve lett volna felébreszteni a férfit, hogy újból szeretkezzenek. De James reggelente soha nem szeretkezett, legalábbis az első káprázatos együttlétük óta. Az ezredes élete rendezett keretek között zajlott, akárcsak az érzései, gondolta Agatha. Kivonult a fürdőszobába, megmosakodott és felöltözött, lement a földszintre, s ott tétován megállt. Itt fog tehát élni, James temérdek könyve, a régi katonasági és iskolai fotográfiák között, és ebben a steril konyhában fog főzni, ahol egyetlen morzsa sem szennyezi a pult őseredeti makulátlanságát. Vagy mégsem? Amikor együtt voltak, mindig James főzött. Agatha betolakodónak érezte magát.

James szülei már meghaltak, de Agatha újra találkozott az ezredes elegáns hűgával és annak öles, tőzsdeügynök férjével. Mindketten közömbösen viseltettek iránta, bár

Agatha egyszer véletlenül meghallotta, hogy a nő azt mondja: – Érted, na, ha James erre vágyik, semmi közünk hozzá. Rosszabb is lehetne, valami üresfejű cafka.

Mire a férj: – Egy üresfejű cafkát még meg lehetne érteni. – Ami nem éppen dicséret, gondolta Agatha.

Úgy döntött, átmegy a szomszédba, a saját otthona biztonságába. Ahogy átadta magát két macskája, Hodge és Boswell elragadtatott üdvözlésének, vágyakozva hordozta körül a pillantását. Már gondoskodott raktárhelyiségről valamennyi bútora és vicikvacakja számára, mert nem akarta telezsúfolni velük James takaros házát, főképp azután, hogy a férfi hajlandó volt befogadni a macskáit. Most azt kívánta, bár javasolta volna inkább, hogy vegyenek közösen egy nagyobb házat, ahová a cókómókját is viheti. Olyan lesz Jamesszel élni, mint egy véget nem érő látogatás.

Megetette a cicákat, és a hátsó ajtón kiengedte őket a kertbe. Gyönyörű idő volt, az égbolt hatalmasan nyúlt el a zöld Cotswolds hegység fölött, lágy szellő lengedezett.

Agatha visszament a konyhába, és készített magának egy csésze kávé, közben szeretettel tekintett körbe a rendetlenségen, amit James soha el nem nézne. Csengettek.

Bill Wong detektívfelügyelő állt a lépcsőn egy jó nagy dobozzal a kezében. – Végre volt időm megvenni a nászajándékot – mondta.

– Jöjjön be, Bill. Épp most lett kész a kávé.

A felügyelő követte őt a konyhába, és az asztalra tette a dobozt. – Mi van benne? – kérdezte Agatha.

Bill csak mosolygott, mandulavágású szeme köré pici redők gyűltek. – Nyissa ki!

Agatha széttépte a csomagolást. – Óvatosan – intette Bill. – Törékeny.

Valami nehéz tárgy. Agatha felmordulva emelte ki, és leszaggatta róla a selyempapírt. Egy hatalmas, aranyban és zöldben pompázó porcelánelefánt tárult elé, jókora lyukkal a hátában.

Agatha értetlenül meresztette rá a szemét. – Mire való ez a lyuk?

– Oda lehet tenni az esernyőket – mondta Bill diadalmasan.

Agathának az volt az első gondolata, hogy James utálni fogja az elefántot.

– Nos? – Ezt Bill kérdezte.

Agatha úgy hallotta, hogy Noel Coward egyszer elment megnézni egy csapnivaló színdarabot, és mikor a főszereplő színész megkérdezte róla a véleményét, ő azt felelte: „Kedves fiam, nem találok rá szavakat.”

– Nem kellett volna, Bill – mondta Agatha, és úgy is gondolta. – Ez egy vagyonba kerülhetett.

– Régiség – büszkélkedett Bill. – Viktória korabeli. Magának csakis a legjobbat.

Agatha szeme egyszerre könnybe lábadt. Bill volt élete első igazi barátja; röviddel azután barátokztak össze, hogy Agatha vidékre költözött.

– Nagy becsben fogom tartani – jelentette ki határozottan. – De most tegyük szépen félre, holnap úgyis jönnek a költöztetők a holmimért.

– Ezt nehogy elvitesse! – tiltakozott Bill. – Vigye magával az új otthonába.

Agatha bágyadt mosolyra húzta a száját. – De buta vagyok! Hát persze.

Töltött Billnek egy csésze kávé.

– Felkészült a nagy napra? – kérdezte a férfi.

– Felkészültem.

Bill tekintete hirtelen ravasszá vált. – Se kételyek, se félelmek?

Agatha megrázta a fejét.

– Sose kérdeztem: miben halt meg a férje?

Agatha elfordult, és megigazított egy konyharuhát. – Alkoholmérgezésben.

– Hol van eltemetve?

– Bill, ez nem volt boldog házasság, ezer éve történt, és szeretném elfelejteni, rendben?

– Rendben. Valaki csönget.

Agatha ajtót nyitott Mrs. Bloxbynak. Bill felállt. – Nekem most mennem kell, Agatha. Szolgálatban vagyok.

– Valami izgalmas?

– Semmi szaftos gyilkosság, Miss Marple. Csak egy csomó betörés. Viszlát, Mrs. Bloxby. Maga lesz majd a koszorúslány?

– Engem ért a megtiszteltetés – felelte Mrs. Bloxby.

Amikor Bill már elment, Agatha megmutatta az elefántot a lelkész nejének. – Szentisten – mondta Mrs. Bloxby. – Évek óta nem láttam ilyet.

– James utálni fogja – borongott Agatha.

– Kénytelen lesz megszokni. Bill jó barát. Én a te

helyedben valami zöld növényt ültetnék bele, tudod, abból a fajtából, amelyiknek hosszan elnyúló ágai meg nagy levelei vannak. Az nagyjából eltakarná, és Bill is örülne neki, hogy ilyen művészen használod az elefántját.

– Jó ötlet – mondta Agatha felvidulva.

– Szóval Észak-Ciprusra mentek nászútra. Szállodában laktok majd? Emlékszem, Affal a Dome-ban laktunk Kyreniában.

– Mi kibéreltünk egy villát. James valaha ott állomásozott, írt a régi intézőjének, aki küldött neki pár fotót egy gyönyörűséges villáról Kyrenia határában, nem messze a nicosiai úttól. Isteni lesz.

– Tulajdonképpen azért jöttem, hogy segítsek csomagolni – mondta a lelkész neje.

– Arra semmi szükség – mondta Agatha –, de azért kösz. Felbéreltem egy hiper-szuper költöztető céget. Mindent ők csinálnak.

– Akkor nem maradok itt kávézni. Be kell ugranom Mrs. Boggle-hoz. Kiújult az artritise.

– Az a vénasszony eutanáziáért kiált – mondta Agatha csípősen. Mrs. Bloxby elnéző pillantásától büntudatosan elvörösödött, és azt mondta: – Még neked is be kell látnod, hogy az egy vén szipirtyó.

Mrs. Bloxby halkán felsóhajtott. – Nem könnyű eset, az már igaz. Agatha, nem akarom erőltetni a témát, de egy kissé meghökkentettél velem, hogy nem akarsz a templomunkban esküdni.

– Túl nagy faksztnak tűnik az egyházi esküvő, meg aztán, tudod, hogy nem is vagyok vallásos.

– Hát, pedig szép lett volna. Mindazonáltal alig várjuk a lagzit. Mindnyájan segítettünk volna, tudod jól. Nem kellett volna költségekbe verved magad, és felfogadni azokat a rendezvényszervezőket.

– Nem akarok *semmi* faksznit – mondta Agatha.

– No, mindegy, a te esküvőd. James elmondta már, hogy miért nem nősült meg soha?

– Nem, mert nem kérdeztem.

– Csak úgy eszembe jutott. Nincs szükséged valamire a boltból?

– Köszönöm, semmire.

Mrs. Bloxby távozása után Agatha azt latolgatta, visszamenjen-e a szomszédba, hogy feleséghez méltón reggelit készítsen. De James mindig maga készítette el a reggelit. Agatha imádta őt, minden percben vele akart lenni, mégis rettegett, hogy olyasmit tesz vagy mond, ami miatt James mégsem akarja majd nőül venni.

MÁSNAP VÉGE SZAKADT A DERÜLT IDŐNEK, Agatha házának zsúpfedele esőcseppeket hullajtott. Agatha egész nap a pakolást felügyelte. Aztán késő délután átjött hozzá Doris Simpson, a bejárónő, hogy segítkezzen a romok eltakarításában. Bill elefántja ott állt a konyhaajtó mögött.

– Jaj, de szép darab! – lelkesedett Doris őszinte csodálattal. – Kitől kapta?

– Bill Wongtól.

– Én mondom, nagyszerű az ízlése. Szóval, hozzámegy végre a mi Mr. Laceynekhez, mi meg már azt hittük róla, hogy megrögzött agglegény. De én megmondtam, „ha a mi

Agathánk akar valamit, meg is kapja”.

– Vacsorázni megyünk, úgyhogy a többit magának kell befejeznie – mondta Agatha, akinek nem tetszett a burkolt célzás, hogy belekényszerítette Jamest a házasságba.

AZNAP ESTE EGY ÚJONNAN NYÍLT étteremben ettek Chipping Campdenben. Kiderült, hogy ez is egyike azon éttermeknek, ahol minden energiát az étlap megírásába fektetnek, a főzésbe viszont alig valamit, az étel ugyanis kevés volt és ízetlen. Agatha „Ropogós kacsasültet” rendelt „konyakos-narancsos mártásban, meleg rukkolaágyon, hirtelen kisütött burgonyával, zamatos zöldborsóval és friss sárgarépával körítve”.

James „Skócia buján zöldellő lankáin legeltetett marhából való bélszínt” evett „hercegnőburgonyával és saját konyhakertünk válogatott organikus zöldségeivel tálalva”.

Agatha kacsájának rágós volt a bőre, és alig akadt rajta hús. James bifsztekje porcogóban dúskált, és mint az ezredes savanyúan megjegyezte, bámulatos, hogy az étterem konyhakertjében ilyen élénkzöld fagyasztott borsó terem.

A bor, egy chardonnay, silány volt és savas.

– Beszüntethetnénk az étterembe járkálást – tűnődött James borúsan.

– Holnap főzök majd valami finomat – ajánlotta Agatha.

– Újabb mikrohullámú műremek?

Agatha haragosan bámult a tányérjába. Szerette abban a hitben ringatni magát, hogy ha mikrohullámú sütőben felmelegít valami gyorsfagyasztottat és eldugja a

csomagolást, akkor James majd azt hiszi, hogy ő főzte az ételt.

Hirtelen átnézett az asztal fölött a bélszínjét morózusan piszkáló férfira, és megkérdezte: – Szeretsz te engem, James?

– Elveszlek, nem?

– Igen, tudom, James, de soha nem beszélünk róla, hogy mit érzünk egymás iránt. Úgy érzem, többet kéne kommunikálnunk.

– Megint Oprah Winfreyt néztél. Köszönöm, hogy ezt megosztottad velem, Agatha. Nem szívesen beszélek az érzéseimről, és nem is látom szükségét. Kérjem a számlát, aztán hazamegyünk és bekapunk egy szendvicset?

Agatha ettől úgy összeomlott, hogy még az étel miatt se volt kedve panaszkodni. James hallgatott vezetés közben, és Agatha úgy érezte, egy jégtömb van a mellkasában. Mi van, ha James most kiábrándult belőle?

De az ezredes a szokásos néma szenvedéllyel szeretkezett vele éjjel, s ez megnyugtatta Agathát. Az embereket nem lehet megváltoztatni. James igenis elveszi, a többi nem számít.

AGATHA ESKÜVŐJÉNEK NAPJÁN visszavonulót fújtak az esőfelhők. Napfény szikrázott a tócsákon. Az eső tépázta rózsák bőszen illatoztak Agatha kertjében. Doris Simpson vigyáz majd Agatha macskáira, míg ő nászúton van. A háza most üresen állt. Jameshez egyedül az elefántot meg a ruháit vitette át.

Agatha leült, hogy kisminkelje magát a nagy napra.

Letörülte a bőségesen felvitt vadonatúj ránctalanító krémet, majd elborzadva meredt a tükörképére. Az arca tele volt vörös pöttyökkel. Szaladt és megmosta hideg vízzel, de a vörösség maradt.

Mrs. Bloxby arra ért oda, hogy Agatha a sírás határán van. – Nézz rám! – siránkozott Agatha. – Kipróbáltam azt az új ránctalanítót, az Instant Szépséget, és ez lett belőle.

– Sürget az idő, Agatha – mondta Mrs. Bloxby aggodalmasan. – Nincs valami jó alapozód?

Agatha előkotort egy régi, krémálagú alapozót, és vastag rétegben felkenete. Csík maradt az álla alatt, ezért a nyakát is bemázolta, majd bepúderezte. Szemhéjárnýékoló, arcpirosító és szempillaspirál következett. Agatha morogva szemlélte a maszkhatású eredményt. De Mrs. Bloxby az ablakon kitekintve jelentette, hogy megérkezett a limuzin, ami Mircesterbe viszi Agathát.

Ennyit életem legfontosabb napjáról, gondolta Agatha leverten.

Szép idő volt, de egy hevesebb szélroham lerepítette Agatha fejéről a kalapot, amint éppen beszállt a limuzinba. A kalap végiggurult az Orgonás dűlőn, és egy pocsolyában állt meg.

– Jaj, nekem – kesergett Mrs. Bloxby. – Van másik kalapod?

– Megleszek kalap nélkül is – felelte Agatha a hirtelen rátörő sírhatnékkal küzdve. Úgy érezte, egyszerre minden összeesküdött ellene. Pedig nem szabad sírnia. A könnyek csíkokat mosnának a sminkjébe.

Mrs. Bloxby feladta a próbálkozást, hogy társalgást

kezdeményezzen a Mircesterbe vezető úton. A menyasszony szokatlanul csendes volt.

Ám Agatha mindjárt jobb kedvre derült, amikor feltűnt az anyakönyvi hivatal, na meg James, aki a húgával és Bill Wonggal beszélgetett az épület előtt. Roy Silver is ott volt, és rendkívül erkölcsösnek érezte magát, hogy nem tett semmi olyat, amivel tönkretethetné Agatha házasságát, legalábbis ő ezzel győzködte magát. Ha Jimmy Raisin még nem halott, hamarosan úgyis az lesz. Talán megemlítette Jimmynek, hogy Agatha férjhez megy és Carselyban él, de Jimmy akkor úgy el volt ázva, hogy Roy biztosra vette, egyetlen szó se jutott el az agyáig.

Így hát mindnyájan bevonultak az anyakönyvi hivatalba, James rokonsága és, Agatha oldaláról, Carsely hölgyegyletének tagjai.

Mrs. Bloxby elővette a virágdísz a dobozából, és feltűzte Agatha fehér kosztümjének hajtókájára. Észrevette, hogy alapozós lett a kosztümkabát fehér gallérja, de inkább nem szólt róla, hiszen Agatha amúgy is épp eléggé el volt szontyolodva a külseje miatt.

FRED GRIGGS, CARSELY RENDŐR ŐRMESTERE kilógott a sorból, ugyanis gyalogosan szeretett őrzáratozni, nem a járőrökocsival. Rosszallóan nézte az idegen alakot, aki az északi út felől cammogott be a faluba.

– Hogy hívják, és mi dolga erre? – kérdezte Fred.

– Jimmy Raisin – felelte az idegen.

Jimmy hetek óta először volt józan. Megmosdott és megborotválkozott az üdvhadsereg egyik

hajléktalanszállóján, aztán összekoldulta a pénzt a cotswoldsi buszjegyre. Az üdvhadsereg egy rendes öltönnyel meg egy pár cipővel is ellátta.

– Csak nem Mrs. Raisin rokona? – kérdezte Fred, pufók arcán előmlő szívélyes mosollyal.

– A férje – mondta Jimmy. Körülhordozta tekintetét a csendes falun, a tiszta házakon, és elégedett kis sóhajt hallatott. Egyetlen okból indult a felesége keresésére, hogy találjon magának egy kényelmes otthont, ahol csendben halálra vedelheti magát.

– Az lehetetlen – mondta Fred, és lehervadt az arcáról a mosolya. – A jó Mrs. Raisin éppen ma megy férjhez.

Jimmy többrét hajtott, mocskos papírt húzott elő a zsebéből, a házasságlevelét, amit valamiért mind ez ideig megőrzött, és szó nélkül odanyújtotta a rendőrnek.

Fred döbbsenten kiáltott fel: – Meg kell akadályoznom a házasságot! Atyaég! Itt várjon meg! Hozom a kocsit.

AANYAKÖNYVVEZETŐNEK nem sikerült eljutnia odáig, hogy férjé és feleséggé nyilvánítsa Jamest és Agathát. Felbolydulás hallatszott a terem hátulsó feléből, majd kiáltás harsant: – Állj az egész!

Agatha lassan hátrafordult. Meglátta a rendőr őrmestert, de a társaságában lévő férfi egyáltalán nem volt ismerős a számára. Noha Jimmy már akkor is ivott, amikor Agatha évekkal azelőtt elhagyta, valaha jóképű fickó volt dús, hullámos, fekete hajjal. A Freddel érkezett embernek zsíros ősz üstöke volt, puffadt képe, dagadt orra és előregörnyedő, keskeny válla. Valójában túl véznának tűnt,

hogy elbírja a nádrágjára lógó óriás sörhas súlyát.

Fred odasietett Agathához. Eredetileg úgy tervezte, hogy félrehívja, és diszkrétan adja tudtára a hírt, de Agatha riadt, álarchoz hasonlatos ábrázata annyira felzaklatta, hogy ott, mindenki előtt kibökte: – A férje van itt, Agatha. Jimmy Raisin.

Agatha zavartan pillogott körbe. – Ő halott. Jimmy meghalt. Miről beszél ez a Fred?

– Én vagyok, Aggie, a férjed – mondta Jimmy. Meglobogtatta a házasságlevelet a nő orra alatt.

Agatha tudatában volt, hogy James Lacey szoborrá dermed az oldalán.

Újból Jimmy Raisinre nézett, s az eltékozolt évek kérge alatt megpillantotta egykori férje halovány árnyát.

– Hogy találtál rám? – kérdezte megadóan.

Jimmy hátrafordult. – Ő volt – mondta, hüvelykujjával Roy felé bökve. – Odajött, ahol csöveztem, igen, ő volt.

Roy ijedten felnyűszített, és elinalt.

James egyik nénikéje, egy harsány, hórihorgas asszony jól hallhatóan így szólt: – Igazán, James, annyi éven át el tudtad kerülni a házasságot, most meg belekeveredsz egy ilyen afférba!

Agathánál ebben a pillanatban szakadt el a cérna. Maciszemében színtiszta gyűlölettel rámeredt a férjére. – Megöllek, te személtáda! – bömbölte.

Megpróbálta elkapni Jimmy nyakát, de Bill Wong közbelépett.

James Lacey hangja szárnyalta túl a vendégek és rokonok elképedt felkiáltásait. A leesett állú

anyakönyvezetőhöz fordult: – Vezessen minket egy másik terembe. – Karon ragadta Agathát, és megnoszogatta, hogy kövesse az anyakönyvezetőt. Bill Wong Jimmy Raisint cipelte utánuk.

Amikor mindannyian helyet foglaltak a poros várószobában, James elgyötörten megszólalt: – Így természetesen szó sem lehet házasságkötésről.

– Persze hogy nem – értett egyet Bill. – Agathának előbb el kell válnia.

– Elválhat, ha akar – heveskedett James. – De én már nem kérek ebből a házasságból. Hazudtál nekem, Agatha. Megszégyenítettél, és ezt soha nem bocsátom meg neked. Soha!

Billhez fordulva ezt mondta: – Próbálja meg elrendezni ezt az ügyet. Én megyek. Nincs itt semmi keresnivalóm.

– Félttem, hogy elveszítelek – suttogta Agatha, de csak egy ajtócsapódást kapott válaszul, amikor James távozott.

– Én még a tied vagyok – sandított rá Jimmy.

– Nem követelhet Agathától semmit – mondta Bill Wong. – Javaslom, Agatha, hogy kerítsen egy ügyvédet, és szerezzen távollattartási végzést a férje ellen.

– Látom, jól megy sorod, Aggie – nyavalygott Jimmy. – Mi lenne, ha adná' egy kis lóvét, hogy lelépjek?

Agatha feltépte a Gucci retiküljét, előkapta a tárcáját, és hozzávágott Jimmyhez egy marék bankjegyet. – Tűnj el a szemem elől! – harsogta.

Jimmy vigyorogva gyömöszölte a zsebébe a pénzt. – Kérek egy búcsúpuszit – pimaszkodott.

Bill az ajtóhoz taszigálta, és kilódította a férfit, aztán

visszament Agathához.

– Tiszt úr, kérem – így az anyakönyvvezető –, fel kell szólítanom, hogy hozza vissza az urat tanúskodni. A jelek szerint Mrs. Raisin bigámiát kísérelt meg elkövetni.

– Itt egy félreértésről van szó – mondta Bill. – Jelen voltam egy évvel ezelőtt, amikor Mrs. Raisin levelet kapott egy régi londoni baráttól, aki megírta neki, hogy Jimmy halott. Nem így volt, Agatha?

Agatha minden keserve ellenére elég agyafúrt volt, hogy észrevegye a feléje hajított mentőövet, és dermedten bólintott.

– Tehát, mint látja – folytatta Bill –, a szándékosságot kizárhatjuk. Mrs. Raisint nagy megrázkódtatás érte. Javaslom, hogy menjünk haza.

– Nos, mivel tisztában vagyok az ön bűnüldözői hírnevével, ne essék több szó erről – mondta az anyakönyvvezető.

AGATHA A SAJÁT OTTHONÁBA TÉRT HAZA. Semmi nem volt a házban, csak Bill porcelánelefántja meg az ő ruhákkal teli bőröndjei. Jamesnek kulcsa volt a házához. Bizonyára ő hordta vissza Agatha cókmókját. Agatha már szólt Mrs. Bloxbynak, hogy mondja meg a községházán, esküvői fogadás helyett csapjanak egy sima bulit. Felhívta a költöztető céget, hogy hozzák vissza a bútorait és minden holmiját. Azt mondták, aznap már nem lehet, de Agatha úgy rájuk ripakodott és annyi pénzt ígért, hogy végül beleegyeztek a mielőbbi szállításba.

Agatha az üres konyha kövén ült, a porcelánelefántot

dajkálta, és hagyta kicsordulni a könnyeit, melyek csíkokat húztak a sminkjébe. Csak homályosan érzekelte, hogy odakint elromlik az idő, és eső csöpög a zsúpfedélről. Macskái egymás mellett ülve kíváncsian méregették.

Csengettek. Agatha nem akart ajtót nyitni, de aztán meghallotta a lelkész nevének sürgető kiabálását: – Jól vagy, Agatha? Agatha?

Egy zsebkendővel letörölgette az arcát, aztán ajtót nyitott.

– James hol van? – kérdezte Agatha.

– Elment. A kocsija eltűnt, és Fred Griggsnél hagyta a ház kulcsait.

– Hová ment?

– Valami olyasmit mondott Frednek, hogy külföldre utazik, és nem tudja, mikor jön vissza.

– Istenem. – Agatha hangja zokogásba fúlt. – Meg tudnám ölni.

– Jamest?

– Nem, Jimmy Raisint. Azt a részeg disznót. Akkor cselekedtem életemben először helyesen, amikor őt otthagytam.

– Azt hiszem, én a te helyedben inkább Roy Silvert akarnám megölni – mondta búbanatosan Mrs. Bloxby. – De gondolj csak bele, ha mindez az esküvő után derül ki, még nagyobb lett volna a baj.

– Nem tudom – mondta a boldogtalan Agatha. – James addigra talán megszeretett volna annyira, hogy kiálljon mellettem.

Mrs. Bloxby elhallgatott. Helytelenítette Agatha viselkedését, de megértette az indokait. És James

Laceynek csakugyan ki kellett volna állnia Agatha mellett. A középkorú agglagények bizony bonyolult fajzatok. Szegény Agatha.

Mrs. Bloxby leült Agathával a földre az elefánt mellé. Újból csöngettek.

– Küldd el, bárki legyen – mondta Agatha.

Mrs. Bloxby feltápászkodott. Agatha duruzsolást hallott, aztán csukódott a bejárati ajtó. Mrs. Bloxby visszajött. – Alf volt az – mondta, vagyis a férje, falujuk lelkésze. – Azért jött, hogy lelki vigaszt nyújtson, de mondtam neki, hogy nem ez a legalkalmasabb pillanat. Mihez fogsz most kezdeni?

– Nem tudom – mondta Agatha elcsigázottan. – Nem árurom tovább a házat, átszervezem a dolgaimat, elmegyek valahová, amíg úgy nem érzem, hogy képes vagyok újra a falu színe elé állni.

– Semmi okod elfutni, Agatha. Az összes barátod itt van.

– Mindjárt megint elbőgöm magam, ha így folytatod. Szeretnék egyedül lenni egy kicsit. Megmondanád mindenkinek, hogy ne keressenek?

Mrs. Bloxby sietősen megölelte, és elment. Agatha a földön ült az elefánt mellett, és a levegőbe bámult. Három órával később arra riadt, hogy megjöttek a költöztetők. Aláírta a hatalmas számlát, nem fukarkodott a borralalóval sem, aztán elhajtott az éjjel-nappaliba a Fosse úton, Moreton-in-Marsh előtt, és bevásárolt.

Azon tűnődött, ne vegyen-e egy üveg valamit, hogy berúgjon, de hirtelen olyan fáradtságot érzett a kudarctól és a felindultságtól, hogy inkább hazatért, megfürdött és ágyba bújott, és hajszolt rémálomba zuhant.

Hajnali ötkor ébredt, tudta, hogy már nem fog visszaaludni, és úgy érezte magát, mint a *Ruddigore* egyik szereplője, aki boldog, mikor véget ér a szörnyű éjszaka. Úgy határozott, hogy tesz egy hosszú sétát, kifárasztja magát, aztán visszabújik szépen az ágyba, és megpróbálja kialudni a bánatát.

Carsely némán gubbasztott a nyirkos hajnal szürke fényében. Az eső már elállt, hűvös volt a levegő. A falu egyetlen főutcából állt, melyről kanyargós kis utak ágaztak le, mint az Orgonás dűlő, ahol Agatha is lakott. Most így autók nélkül úgy nézett ki a falu, ahogy száz évvel korábban festhetett, a zsúpfedeles házikók a templom szögletes tornyának árnyékában bújtak meg. Agatha megszaporozta a lépteit, és felkaptatott a dombra. Most még nem bír James Laceyre vagy arra gondolni, mit csinálhat az ezredes. Összerándult, valahányszor James az eszébe jutott. Gyaloglás közben olyan érzése volt, hogy fokozatosan eltávolodik a kudarcától és a szívfájdalmától.

De a rémálom még nem ért véget. Ugyanis Jimmy Raisin jött vele szembe az úton. Betintázva, magában motyogva dülöngélt, zsebéből drága whiskys üveg lógott ki.

Agatha sarkon fordult, és megindult a lejtőn lefelé, el a férfitől. Jimmy döcögő-tántorgó léptekkel utánairamodott. – Ugyan már, Aggie! – kiáltotta. – Az urad vagyok.

Agatha lefékezett és hátrapördült. Vörös köd ereszkedett a szemére. Még Harry Symest, az egyik földművest se vette észre, aki traktorjával felfelé araszolt a dombon.

Amikor Jimmy odaért hozzá, Agatha lekevert neki egy pofont, de olyan keményet, hogy gyémánt eljegyzési

gyűrűjével felhasította a férfi ajkát, aztán teljes erőből belökte Jimmyt az árokba.

Csípőre tett kézzel megállt fölötte. – Hogy *dögölnél* meg! – zihálta. És aztán lefutott a hegyről.

EGY ÓRÁVAL EZUTÁN megjelent nála a rendőrség, és Jimmy Raisin meggyilkolásával vádolták.

KETTŐ

KÖVETTÉK AGATHÁT A NAPPALIBA: Wilkes főfelügyelő, Bill Wong detektívfelügyelő, Maddie Hurd nyomozótiszt.

Agatha örült, hogy Bill is ott van. Wilkes főfelügyelőt már ismerte, a rideg, szürke szemű, merev arcú fiatal nőt, Maddie Hurdöt viszont először látta.

– Arra kell hogy kérjük, hogy fáradjon be velünk a kapitányságra – mondta Wilkes, miután felolvasták a vádat.

Agatha végre meg tudott szólalni. – Jimmy nem lehet halott. Lekevertem neki egyet, és belöktem az árokba. Jaj nekem, csak nem szegte a nyakát?

Meglepődés villant Wilkes sötét tekintetében, de csak annyit mondott: – Ezt majd a kapitányságon vitatjuk meg.

Agatha egyszerre hevesen vágyakozni kezdett James Lacey jelenléte után, nem azért, mert még mindig szerette, hanem mert James a tőle megszokott hideg józansággal rögtön úrrá lett volna a helyzeten. Agatha még soha nem volt ennyire egyedül. – Jöjjön, Agatha – nógatta Bill.

– Szerintem Wong felügyelő ne vegyen részt a nyomozásban, mert szemmel láthatóan barátságban áll a vádlottal – mondta Maddie Hurd. Agatha gyűlölködő pillantást vetett rá.

– Erről majd később – csattant fel Wilkes.

Falubeliek kis csoportja toporgott Agatha háza előtt. Agatha borúsan merengett, mi egyebet tehetne még, amivel így megszégyenül a falu szemében – előbb

bigámia, most meg gyilkosság.

A mircesteri rendőr-főkapitányságon bevezették Agathát egy kihallgatósobába, elindították a magnót, és Wilkes – oldalán egy másik detektívfelügyelővel, Bill Wong ugyanis eltűnt – megkezdte a kihallgatást.

Agatha összeszedte magát, és elmondta, hogy korai sétára indult, mert nem bírt aludni. Jimmy jött vele szembe. A férfi részeg volt. Agatha után szaladt. Ő, Agatha kijött a sodrából és megpofozta. Belökte Jimmyt az árokba, és odakiáltott neki valami csúnyát. Igen, attól tart, hogy azt kiabálta, örülne a halálának. Ha Jimmy beverte a fejét, sajnálja, ő nem akarta megölni.

Agatha szerint ez így teljesen világos volt, ők azonban előlről-hátulról elisméltették vele a sztorit, újra meg újra. Ahogy megjött a bátorsága, Agatha ügyvédet követelt, és bedugták egy cellába, míg az megérkezik.

Az ügyvédet, ezt a korosodó úriembert Agatha néhány hónappal korábban szemelte ki, hogy segítsen neki összeállítani a végrendeletét, melyben mindent James Laceyre hagyott. A férfi akkor segítőkésznek és nyájasnak mutatkozott, és akár egy tévéjátékban is szerepelhetett volna a család ügyvédjeként sűrű, ősz hajával, aranykeretes szemüvegével, grafitiszürke öltönyében. Most úgy festett, mintha bárhol másutt szívesebben lenne széles e világon, mint egy kihallgatóhelyiségben Agatha Raisinnel.

Újrakezdődött a kihallgatás. – Mit mondhatnék még? – harsogta Agatha dühösen. – Nem tudnak összezavarni, mert a színtiszta igazat mondom, és csakis az igazat.

– Nyugalom, drága hölgyem – dorgálta meg az ügyvéd,

Mr. Times.

– Maga – förmedt rá Agatha – szart se csinált, mióta megjött, csak görbe szemmel néz rám, mintha valami Lady Macbeth volnék.

Kopogtattak az ajtón. Wilkes kiszólt: – Szabad.

Bill Wong dugta be a fejét az ajtón. – Egy szóra, uram. Nagyon sürgős.

Wilkes leállította a magnót, és kiment.

Agathának a mérgével együtt az ereje is elpárolgott. Minden összeesküdött ellene. Rátámadt Jimmyre az anyakönyvi hivatalban mindenki szeme láttára, és Harry Symes látta őt aznap reggel, amikor nekiment a férjének. Nem áll módjában kideríteni, ki az igazi gyilkos, amennyiben bebizonyosodik, hogy nem baleset történt. Ki más lehetne gyanúsítani? Ki akarna megölni egy részeges alakot, aki egyébként a Waterloo híd alatt él egy kartondobozban? Csakis Agatha Raisin.

Wilkes morc képpel jött vissza. Leült, de nem kapcsolta be a magnót.

– Hol van James Lacey? – kérdezte Agathától.

– Nem tudom – felelte Agatha. – Miért?

– Nem mondta, hová megy?

– Nem. Miért?

– Elegendő bizonyíték hiányában visszavonom az ön ellen emelt vádat, Mrs. Raisin, de fel kell szólítanom, hogy ne hagyja el az országot.

– Mi történt? – faggatta Agatha, és felállt. – És miért keresik Jamest?

Wilkes a papírjaival zörgött. – Ezzel készen is vagyunk,

Mrs. Raisin.

– Elmehetnek a fenébe – vetette oda Agatha ismét dühösen. Az ügyvédje követte, amikor távozott.

– Amennyiben szüksége lenne még a szolgálataimra... – kezdte Mr. Times.

– Akkor keressék magamnak egy tisztességes ügyvédet – mordult rá Agatha. Kicsörtetett a kapitányságról. Még csak haza se viszik. Mihez kezdjen? Menjen gyalog?

– Ráférne magára egy ital – hallotta a háta mögül. Megfordult, és megpillantotta Bill Wongot. – Jöjjön, Agatha – sürgette a férfi. – Nincs sok időm.

Átvágtak a főtéren az apátság árnyékában, és bevonultak a George-ba. Bill gin-tonikot rendelt Agathának, magának meg fél pint világost. Egy sarokasztalhoz telepedtek.

– A következő történt – hadarta Bill. – Az előzetes törvényszéki vizsgálatból az derült ki, hogy Jimmy Raisint egy férfi selyem nyakkendőjével fojtották meg. A nyakkendőt megtalálták valamivel lejjebb, a szántóföldön. A tetem közelében az önétől eltérő lábnyomokat fedeztek fel, egy férfi lábnyomát. Úgyhogy megindult a hajsza James Lacey után.

– Micsoda! – meredt rá Agatha. – Végig tudták, hogy Jimmyt megfojtották, mégis meghagytak engem abban a hitben, hogy miattam verhette be a fejét valami kőbe?! Piszok jó okom lenne beperelni őket! Ami pedig Jamest illeti: hogy James gyilkolta volna meg a férjem? *James?* Higgye el, volt szeretőm olyan otrombának és visszatetszőnek találta a történeteket, hogy egy vágya van, minél távolabb kerülni tőlem. Tehát egy percig sem

maradhatott a faluban, hogy meggyilkolja Jimmyt. Ez dühöt és szenvedélyt feltételez, és ahhoz, hogy ilyen heves dühöt és szenvedélyt érezzen, Jamesnek szerelmesnek kellett volna lennie belém!

– Ugyan már, Agatha. Nagy megrázkódtatás érhetne.

– Ha szeretne, kiállt volna mellettem – mondta Agatha. – Tudja, mit érzek most iránta? Az égvilágon semmit.

– Akkor vagy még mindig sokkos állapotban van, vagy nem is szerette őt olyan nagyon – mondta Bill.

– Mit tud maga erről? Maga még túl fiatal. – Bill a húszas éveiben járt.

– Többet, mint hiszi – mondta Bill búsan. – Azt hiszem, én is szerelembe estem.

– Folytassa – mondta Agatha, átmenetileg elfelejtkezve a gondjairól. – Ki az?

– Maddie Hurd.

– Az a szörnyella?

– Ne mondjon róla ilyet, Agatha. Maddie eleven és okos és... és... azt hiszem, tetszem neki.

– Hát, *chacun à son goût*, ahogy mifelénk mondják. Más szóval: zsák a foltját. De csak az idejüket vesztegetik, ha azt hiszik, James tette. Nézze, Harry Symes látott engem. Nem látott még valaki mást is az úton?

Bill megrázta a fejét. – Most vissza kell mennem. Értesítem, amint megtudtam valamit.

Agathában felvetődött, hogy megkéri a nyomozót, vigye haza Carselyba, aztán úgy döntött, elege van aznapra a rendőrökből, és elindult a téren lévő taxiállomás felé. Bill visszament a kapitányságra. Maddie már várta.

– Kiszedett belőle valamit Laceyről? – kérdezte Maddie lelkesen.

Bill elmondta neki, amit Agathától hallott, és árulónak érezte magát, ugyanis Maddie küldte Agatha után, hogy derítse ki, amit lehet.

– Bízok magában a nő – mondta Maddie. – Tapadjon rá.

– Mit csinál ma este? – csapott le rá Bill izgatottan. – Megnézhetnénk egy filmet.

– Ma este nem jó, Bill – felelte Maddie. – Sok a dolgom. Különben is, nem akarja látni, amikor behozzák Lacey?

– Dehogynem – mondta Bill, és elhessegette a romantikus ábrándot, hogy a mozi leghátsó sorában Maddie vállára teszi a karját.

ÖRÖM AZ ÜRÖMBEN, gondolta Agatha fáradtan, miközben kifizette a taxit a háza előtt, hogy ma már nem történhet semmi más. Aztán megfordult, és meglátta a kapuban ácsorgó nagydarab, tweedruhás nőt.

– Elfeledkezett rólam, Mrs. Raisin? – szegezte neki a kérdést a nő. – Mrs. Hardy vagyok, nekem adta el a házát, és döbbenten látom, hogy még nem költözött ki.

– Tudom, hogy már aláírtuk a papírokat, de szoltam az ingatlanosoknak, hogy a ház mégsem eladó – mondta Agatha elkeseredetten.

– Elfogadta a pénzem, tehát a ház az enyém!

– Mrs. Hardy – könyörgött Agatha –, nem egyezhetnénk meg valahogy? Visszaveszem magától, és még keres is rajta.

– Nem, nekem tökéletesen megfelel a hely. Holnap este

be is költözöm. Hurcolkodjon ki, vagy jön velem a bíróságra.

Agatha elviharzott mellette, bemenekült a házba, és fáradtan megindult a konyha felé. Hogy feltételezhette éppen ő, aki oly büszke az üzleti érzékére, hogy csak mert közölte az ingatlanosokkal, hogy a ház már nem eladó, nincs is más dolga, mint visszatéríteni a vételárat Mrs. Hardynak?

Odapillantott az órára. Felhívta a költöztetőket, és megmondta nekik, hogy másnap reggel szállítsák minden holmiját raktárba. Azután átballagott a Vörös Oroszlánba, mert tudta, hogy ott gyakran adnak ki szobát a turistáknak. De John Fletcher, a kocsmáros azt dűnnyögte az orra alatt, hogy nincs szabad szobája, és kerülte Agatha tekintetét. Senki más sem akart szóba állni vele a kocsmában.

Agatha érintetlenül otthagya az italát, és kísétált. Nem volt többé maradása Carselyban. Egyetlen dolgot tehet, gondolta: visszatér London névtelenségébe a macskáival, és várja a halált. Efféle komor gondolatokkal nyugtatgatta megtépázott lelkét, amikor ráfordult az Orgonás dűlőre. Szíve kalapálni kezdett.

James Lacey szállt ki éppen a kocsijából a háza előtt. Hátrament a csomagtartóhoz, és kiemelt belőle két jókora bőröndöt. Majd, mintha tudatában lenne, hogy figyelik, hirtelen megmerevedett. Letette a bőröndöket, és megfordult.

Egy hullafáradt Agatha közeledett felé. A pirosság már eltűnt az arcáról, mely most sápkóros volt, szeme alatt lilás foltok sötétlettek.

– Hol találtak rád? – kérdezte Agatha.

– Nem jutottam messzire – felelte az ezredes. – A mircesteri Wold Hotelben éjszakáztam, és majdnem elértem Oxfordot, amikor megállítottak a rendőrök. Nem tarthattak bent. Túl sok szemtanú igazolja, hogy távol voltam Carselytól a gyilkosság idején. Hogy van Mrs. Bloxby?

– Gondolom, jól. – Agatha meglepettnek tűnt. – Miért?

– Ő bukkant a holttestre.

– Micsoda?

– Nem is mondták?

– Semmit se mondtak. Engem vádoltak a gyilkossággal, aztán egyfolytában ugyanazokat a kérdéseket ismételték, de arról egy szót se mondtak, hogy hogyan ölték meg Jimmyt, vagy ki talált rá. A rohadékok hagyták, hogy azt higgyem, az én hibám volt, mert fellöktem, ő meg a nyakát szegte, vagy tudom is én. Aztán közölték, hogy ejtik a vádat, mert Jimmyt egy férfi selyem nyakkendőjével fojtották meg, és férfilábnymokat találtak a test közelében.

Rövid csöndet követően James megkérdezte: – Nem zaklatott a sajtó?

– Valami csoda folytán nem.

– Gondolom, holnapra előzőnik a falut.

– Felőlem – sóhajtott Agatha. – Én úgyis elmegyek. Eladtam a házamat valami Mrs. Hardynak, és bolond fejjel azt hittem, érvényteleníthetem az eladást. De holnap beköltözik, én meg ki. Átmentem a Vörös Oroszlánba, hátha akad nekem egy szoba, de úgy látszik, továbbra is én vagyok a falu első számú gyanúsítottja. John Fletcher azt mondta, nincs szobája, a szemembe se nézett, és a

többiek se.

– De Agatha, nekem azt mondtad erről a Mrs. Hardyról, hogy nem túl rokonszenves, viszont jó árat fizet. Hogy hihetted, hogy meggondolja magát?

– Nem minden nap fordul elő velem, hogy szégyent vallok az anyakönyvi hivatalban, aztán megvádolnak gyilkossággal. Nem gondolkoztam. Csak el akarok tűnni, előled és mindenki elől.

James felemelte a bőröndjeit, aztán újból letette. – Nem hinném, hogy ez a megoldás, Agatha.

– Hanem mi?

– Szerintem maradnunk kéne.

Agatha a fejét rázta.

– Azt csinálsz, amit akarsz – mondta James –, de amíg ki nem derítem, ki ölte meg a férjed, addig minden ellentétes bizonyíték dacára mi leszünk ennek a gyilkosságnak a gyanúsítottjai.

– Nem is tudom – mondta Agatha elgyötörten. – Mindenemet el kell vitetnem a raktárba, már megint, aztán ki kell találnom, hogy hol fogok élni.

– Beköltözhetsz a vendégszobámba, ha akarsz.

– Hogyan? Azt hittem, látni se akarsz többé.

– Némiképp változott a helyzet. Azt hiszem, mindig haragudni fogok rád egy kicsit, Agatha, így a házasság szóba se jöhet. De tény, hogy remekül összedolgoztunk a múltban, és együtt talán ki tudnánk ezt bogozni.

Agatha elhűlve nézett rá. – Azt hiszem, soha nem ismertelek igazán. – Arra gondolt, ha James eddig bármi érzést táplált volna iránta, most nem ajánlaná fel, hogy

költözzön hozzá úgyszólván üzleti alapon. Az elutasítás emberibb lett volna.

De úgy érezte, ő sem szereti már az ezredest, és James ajánlata rendkívül praktikus megoldásnak tűnt.

– Rendben. Kösz – mondta Agatha. – Azt hiszem, benézek Mrs. Bloxbyhoz. Biztos szörnyen érzi magát.

– Jó ötlet. Várj egy percet, míg beviszem a bőröndöket, és veled tartok.

Ahogy egymás mellett sétáltak a szürkületben, Agatha arra gondolt, mégiscsak lehet valami abban, amit a női magazinok a csekély önbecsülésről összehordanak. Egy olyan férfi oldalán sétált, akihez valamikor szenvedélyes viszony fűzte, s most azt hallgatta, ahogy az ezredes a kátyúkra panaszkodik, és felveti, hogy a községtanács soros ülésén feltétlenül tegyenek majd említést erről. A csekély önbecsülésű nők, olvasta Agatha nemrégiben, gyakran olyan férfit szeretnek, aki képtelen viszonzni a szerelmet és a gyengédséget.

– Szerinted nekem csekély az önbecsülésem? – kérdezte váratlanul Jamestől, félbeszakítva az ezredes eszmefuttatását a kátyúkról.

– Az milyen?

– Amikor aljanépnek érzi magát az ember.

– Rosszul érzed magad, mert bigámiát akartál elkövetni, és lelepleződted, aztán megvádoltak a férjed meggyilkolásával. Nem kell ez a pszichológiai halandzsa, amivel mindent túldramatizálnak.

– Ütött már meg nő, James?

– Eszedbe se jusson, Agatha.

Mrs. Bloxby meglepetten pislogott rájuk, amikor kinyitotta a paplak ajtaját. – Együtt? De jó! Bújjatok be. Micsoda szörnyűség!

Kövelték őt a paplak nappalijába, amely mint mindig, most is békés légkört árasztott. A lelkész Agatha láttán lecsapta az újságot, amit olvasott, valami olyasmit motyogott, hogy meg kell írnia a prédikációját, és elszetett a dolgozószobájába.

– Üljetek le – mondta Mrs. Bloxby. – Hozok teát.

Ez a nő ízig-vérig hölgy, gondolta búbánatosan Agatha. Még ebben a régi, virágos ruhában, szemernyi smink nélkül is ízig-vérig hölgy.

James hátradőlt egy kényelmes bőr karosszékekben, és lehunyta a szemét. Ahogy Agatha elnézte, rádöbbsent, hogy egy percig se gondolt bele, miként érinthette az ezredest a füstbe ment esküvő meg a csúf gyilkosság. James fáradtnak és öregebbnek látszott, szája körül elmélyültek a ráncok.

Visszajött Mrs. Bloxby, tálcán a teával. – Mennyei gyümölcspitét hoztam, a mircesteri hölgyegylet ajándéka. És van itt néhány sonkás szendvics. Nyilván egyikőtöknek se volt ideje enni.

James felnyitotta a szemét, és fáradtan megjegyezte: – Mindkettőnket gyilkossággal vádoltak, hosszú nap áll mögöttünk, és igen, jólesne a szendvics. Agatha elmondása szerint az egész falu minket gyanúsít a gyilkossággal.

– Biztos vagy benne, Agatha? – kérdezte Mrs. Bloxby.

Agatha elbeszélte neki a történetet, hogy szobát keresett

a Vörös Oroszlánban.

– Ez szomorú. De nálunk ellakhatsz. Van elég...

Figyelmeztető köhintés érkezett az ajtóból. A lelkész állt ott határozottan keresztényietlen pillantással.

– Erre nem lesz szükség – mondta hamar James. – Agatha nálam fog lakni.

– Mit akartál mondani, Alf? – kérdezte Mrs. Bloxby a férjétől.

– Öö... semmit – felelte amaz, és újból elillant.

– Szóval maga fedezte fel a holttestet? – érdeklődött James. – Meséljen róla, ha nem túl fájdalmas.

– Akkor sokkoló volt. Nem ismertem fel – mondta Mrs. Bloxby, miközben teát töltögetett a finom porceláncsészékbe. – Holtan másként néznek ki az emberek, ha már eltávozott belőlük a lélek. Őt ráadásul megfojtották, szóval nem volt szép látvány. Sétálni mentem. Aggódtam miattad, Agatha, és nem bírtam aludni.

Agathának ettől menten könnybe lábadt a szeme. Újdonságként hatott rá, hogy valaki álmatlanul forgolódik miatta.

– Először egy halom ócska ruhának néztem, de mikor alaposabban megnéztem, láttam, hogy egy ember. Kitapintottam a pulzusát, de mert nem volt, elszaladtam a legközelebbi házig, és hívtam a rendőrséget.

– Nem láttál valakit a közelben? – kérdezte Agatha.

– Nem, és ennek azután kellett történnie, hogy te már hazaértél, Agatha, különben összetalálkoztunk volna az úton, vagy láttam volna a gyilkost. Persze a szántóföldön is átvághatott.

– Nekünk kell kideríteni, ki tette – jelentette ki Agatha.

– Így is annyi mindenen mentél keresztül. Miért nem hagyod inkább a rendőrségre?

– Mert tudni akarjuk, ki tette – válaszolt James. – Azon gondolkodtam, mit mond az etikett a nászajándékokról. Szerintem adjuk vissza őket.

– Én eltennék mindent akkorra – javasolta a lelkész neje –, amikor igazából összeházasodnak.

– Nem házasodunk össze – közölte James kimért hangon.

Súlyos csönd következett. Azután Mrs. Bloxby vidáman megszólalt: – Még egy kis teát?

ROY SILVERNEK ÁLMATLAN éjszakája volt. Ő, akit ritkán furdalt a lelkiismeret, azon kapta magát, hogy gyötrődik. A sosem volt esküvő meséje, megspékelve Agatha férjének meggyilkolásával, minden újságban szerepelt, és valami vállalkozó kedvű riporter azt is kiderítette, hogy ő, Roy Silver hívta fel Jimmy Raisin figyelmét felesége házassági szándékára. Amint beért az irodába, máris hívta Iris Harris nyomozónőt, és arra kérte, hogy mielőbb keresse fel.

Kínzó türelmetlenséggel várta a nőt. Ms. Harris is olvasta a lapokat, és higgadtan hallgatta Royt, aki közölte vele, muszáj lesz többet megtudnia Jimmy Raisinről. Ha nem Agatha ölte meg a férjét, akkor valaki más tette, és ez a valaki talán a férfi londoni életéhez köthető. Nem létezik, hogy a pasas éveken át döntötte magába a denaturált szeszt, és túlélte.

Roy csak akkor vigasztalódott meg egy kicsit, amikor Iris

Harris elvállalta az új megbízást, és távozott.

AGATHA ÉS JAMES a következő héten alig mozdult ki a házból, csak esténként merészkedtek elő vacsorázni. A sajtó napi huszonnégy órában ostromolta James házát. Kézenfekvő lett volna, gondolta Agatha, hogy megvitassák a kapcsolatukat meg ami történt, James azonban kizárólag a gyilkosságról, politikáról, valamint az időjárásról volt hajlandó társalogni. Rendületlenül dolgozott a hadtörténeti munkáján, mialatt Agatha a macskáival játszott a kertben, vagy olvasott.

Agatha a vendégszobában aludt, furcsamód háborítatlanul mindenfajta vágyakozástól a szűk folyosó túloldalán alvó test után. Az esküvő és a gyilkosság okozta megrázkódtatás elvette Agatha kedvét a szenvedélytől. Alig várta, hogy nekifoghasson végre a nyomozásnak. Bill Wong nem jelentkezett, ő pedig kiéhezett a hírekre. De a sajtó hamarosan ügyis feladja, és békén hagyja őket egy újabb gyilkosság miatt.

Azon a reggelen, amikor elhallgatott az ajtócsengő és végre-valahára elnémult a telefon, Agatha úgy döntött, hogy átmegy Mircesterbe Bill Wonghoz. James azt mondta, ő marad, és folytatja az írást.

A kapitányságra megérkezve Agatha arról értesült, hogy Bill szabadnapos. Felmerült benne, hogy otthon keresi fel, aztán ezt elvetette. Bill a szüleivel élt, akiket Agatha rémisztőnek talált. Így, bár nem volt rá szüksége, vásárolt magának egy új ruhát, valamint még egy rúzszt a James fürdőszobapolcát elborító húsz-egynéhány mellé. A rúzs

„minden eddiginél teltebb és érzékibb ajkakat” ígért. Agatha, aki a legtöbb hirdetésből egyetlen szót sem hitt el, a kozmetikai reklámokra mindig vevő volt. A remény hal meg utoljára, és ő minden szót elhitt, amíg ki nem próbálta a terméket. Úgy döntött, egy gyors ebéddel kényezteti magát a George-ban, de előbb felkeni a rúzszt.

Bement a kocsmai mosdóba, végigolvasta a rúzszen látható feliratokat, mintha csak a horoszkópját tanulmányozná, és kicsavarta, hogy használatba vegye.

Félúton volt vele a szájához, amikor ismerős hang ütötte meg a fülét: – De Agatha a barátom. Nem lesz könnyű.

Agatha meglepetten fordult hátra. Aztán eszébe jutott a George fura akusztikája. Félköríves szellőzőablak volt az ajtó felett, többnyire nyitva, ahogy most is, így olyan tisztán lehetett hallani az ajtó túloldalán lévő asztalnál ebédelők hangját, mintha odabent lennének a mosdóban.

Ez Bill Wong, gondolta Agatha mosolyogva. Eltette a rúzszt a táskájába anélkül, hogy használta volna, és az ajtóhoz ment.

Aztán egy nő hangját hallotta: – Ami engem illet, Bill, továbbra is Agatha Raisint gyanúsítom a gyilkossággal. Könnyedén belebújhatott egy férficipőbe, hogy átvágja a törvényszékieket, és jó húspan van, szóval elég erős hozzá, hogy megfojtsen valakit.

Agatha moccanatlanul állt, kissé elnyílt szájjal, keze a kilincs fölött.

– Nézd, Maddie – megint Bill hangja –, én ismerem Agathát, nem ölné meg senkit. Ő egy úrinő.

– Ne csináld már, Bill, úgy áradozol az öreg tyúkról, hogy

az ember azt hinné, a szeretője voltál. Egyébként hölgyek nem szoktak pofozkodni.

– Arra kérsz, hogy kémkedjek Agatha után – mondta Bill –, és ez nem tetszik nekem.

Maddie Hurd hangja élesen és tisztán pendült. – Én csupán rendőri munkád teljesítésére kérek, Bill. Ha nem a nő tette, és nem is Lacey volt, akkor Jimmy Raisin múltjában kell keresnünk a választ. Meglep, hogy még nem tettél látogatást a nőnél.

– Felkerestem volna – így Bill –, ha nem érezném úgy, hogy árulót csinálsz belőlem.

Maddie hangja ellágyult. – Tudod, hogy semmi olyat nem kérnék tőled, ami rossz. Élvezted a múlt éjszakát?

Bill a gyengédségtől rekedtes hangon felelte: – Tudod, hogy igen.

– Menjünk, máskülönben lemaradunk a film elejéről. De ugye kideríted majd, amit lehet?

– Még ma este átugrom hozzá.

Némi széktologatás után Agatha hallotta távozó lépteiket.

Reménytelenül elhagyatva érezte magát. Bill barátsága eddig sziklaszilárd volt. Ő volt az első barát Agatha egykor barátok nélküli életében. Most viszont úgy érezte, senkiben sem bízhat, Jamesben a legkevésbé, hiszen az ezredes a kialakult helyzetben idegenként bánik vele.

Ugyanakkor Bill Wong nyilvánvalóan fülig szerelmes. Mit láthat vajon egy ilyen rideg lotyóban?

Amikor James megpillantotta a hazatérő Agatha mélabús ábrázatát, azonnal tudni akarta, mitől borult ki.

Agatha fáradtan beszámolt neki a kihallgatott

beszélgetésről.

James végighallgatta, kék szemében élénk érdeklődés csillant. Aztán így szólt: – Nem róhatod fel Billnek, hogy beleesett egy nagyravágyó nyomozónőbe. Szerintem nem fog sokáig tartani. Nem választhatod meg helyette a barátnőit.

– Ha tényleg átjön este – húzta fel az orrát Agatha –, nem akarok vele beszélni.

– És az mire lesz jó? Bill az egyetlen kapcsolatunk a rendőrséggel. Ahelyett, hogy felhúznád az orrod, Agatha, egyszerűen mondd el neki, hogy hallottad őket. Maddie csúnya dolgokat mondott rólad, Bill viszont semmit.

– Akkor sem beszélek vele többet!

– Agatha, legyen eszed.

– Elegem van ebből! – harsant fel Agatha, és sírva fakadt.

James tiszta zsebkendőt hozott neki, meg jó erős konyakot, és javasolta, hogy pihenjen le.

Agatha pedig, aki kétségbeesetten vágyott rá, hogy kisírhasssa magát egy vállon, amelyre támaszkodhat, összeszedte magát, és hüppögve azt felelte, hogy rendben, beszélni fog Billel.

Mindjárt megvigasztalódott volna, ha tudja, hogy James legszívesebben megfojtotta volna Bill Wongot Maddie-vel együtt, de James semmit sem mutatott ebből, ahogy visszatért a számítógépéhez. Agatha felment az ágyába, hogy szundítson egyet, James dolgozni próbált, de valaki ráfeküdt az ajtócsengőre. James arra gondolt, bizonyára egy szívósabb újságíró. Rendes esetben nem nyitott volna

ajtót, de nagy kedve lett volna levezetni valakin a dühét, még ha az a valaki Bill Wong is.

Így hát kinyitotta az ajtót, és Roy Silvert pillantotta meg a lépcsőn.

James torokon ragadta a nyomorultat, és durván megrázta. – Takarodj innen, te kis féreg! – bömbölte. Rázott rajta még egy utolsót, aztán megtaszította, és Roy hátratántorodva a sövényben kötött ki.

– Én csak segíteni jöttem – nyafogott Roy. – Becsszóra. Információim vannak Jimmy Raisinről. Kiderítettem néhány dolgot, ami talán megmagyarázza, miért akarhatták megölni. Aggie-nek próbálok segíteni.

James már majdnem bevágta az ajtót, de tétovázott. – Miről beszél?

Roy kimászott a sövényből, és óvatosan előbbre araszolt. – Felfogadtam egy nyomozót, hogy nézzen utána Jimmy Raisinnek. Itt a jelentése. – Feltartotta az aktatáskáját, amit James támadása alatt egy pillanatra sem engedett el.

– Na, jó – egyezett bele James. – Jöjjön be, mindjárt megnézem, hogy Agatha hajlandó-e meghallgatni magát.

Amikor Agatha leballagott a lépcsőn, Roy idegesen bemenekült egy szék mögé. Frissen kiszőkített haja keskenyebbé és sápadtabbá tette az ábrázatát.

De Agathának volt ideje átgondolni a dolgot. Ha Roynak érdemleges információja van, akkor ő az ezredessel talán meg tudja oldani az ügyet, és Bill meg a drágalátos Maddie-je hoppon marad.

– Üljön le, Roy – mondta Agatha. – Ha valami fontos híre van, szeretném hallani, ám ne higgye, hogy valaha is

megbocsátok azért, amit velem tett.

– Ő csak megakadályozta, hogy bigámiát kövess el – mondta James.

Agatha dühödten nézett mindkettőjükre.

– Hallgassuk meg, mit tud mondani – szólalt meg szelíden James.

Agatha bólintott. Roy oldalvást megkerülte a széket, és aktatáskájával az ölében idegesen lezöttyent. – Feltételezem – mondta Agatha –, hogy eredendően rosszindulatból fogadta fel azt a nyomozót, hogy kiderítse, házas vagyok-e, aztán meg azért fogadta fel, mert a lelkiismerete nem hagyta nyugodni, maga csúszómászó!

Roy megköszönte a torkát. – Maga mindig a legrosszabbat feltételezi, Aggie. Azt hittem, a férje halott, és gondoltam, megköszöni majd, ha nászajándékképpen megdönthetetlen bizonyítékot szolgáltatok magának Jimmy haláláról. És hiába fújtat mérgeesen, ez az igazság, istenemre mondom!

Agatha feltekintett a gerendás mennyezetre. – Várom, hogy lecsapjon magára a mennykő, Roy.

– Így nem jutunk ötről a hatra – szól közbe James élesen. – Halljuk azt a jelentést.

Roy kivett az aktatáskájából egy köteg papírt.

– Azon tűnődtem, vajon hogy maradt Jimmy ilyen sokáig életben – mondta. – Úgy néz ki, hogy egy időben egy bizonyos Mrs. Serena Gore-Appleton emberbaráti szeretettől hajtva felkarolta Jimmyt, és elszállította egy méregdrága egészségfarmra. Bár a hely nem is hasonlít a Betty Ford klinikára, és elsősorban gazdag iszákosok

járnak oda kiszáradni, hogy aztán újult erővel vedeljenek tovább, Jimmynek a jelek szerint bejött a dolog, ő tiszta lett, és ezt követően tanácsadóként működött Mrs. Gore-Appleton Segítsük a Hajléktalanokat elnevezésű jótékonyági szervezetében. Innentől kezd érdekes lenni.

– Jimmy mindig tele volt pénzzel, sokat villogott vele. Ezt azért tudta kideríteni a nyomozóm, Ms. Iris Harris, mert Jimmy előszeretettel játszott az urat levitézlett öreg cimborái előtt. Azután egy év józanságot követően Jimmy bámulatos hirtelenséggel elkezdett leépülni, és hamarosan újból feltűnt a londoni utcák koldusai, narkósai meg a többi szerencsétlen között.

– Az egyik ilyen lecsúszott alak, aki egy ideje már tiszta, elárulta, hogy Jimmy abban lelte kedvét, ha kideríthette az emberek titkait, s még mikor mélypontra került, akkor sem riadt vissza attól, hogy megszaroljon valakit egy üveg szeszért; azt állította, hogy beköpi az illetőt a társadalombiztosítónál, ha rájön, hogy van munkája, de továbbra is zsebre teszi a segélyt, meg ilyenek.

Roy ragyogva hordozta körbe a tekintetét. – Na, és akkor én a fürge eszemmel kiokoskodtam, kedveskéim, hogy ha Jimmy a szegényeket is zsarolta, a gazdagokkal aligha tett kivételt, amikor ennek a Gore-Appleton nőszemélynek dolgozott. Lehet, hogy összefutott valamelyik bepalizott balekkal Mircesterben, az meg kapott az alkalmon, és eltette láb alól.

– Ebben túl sok a véletlen – mondta lassan James. – Agatha úgy dönt, hogy Mircesterben megy férjhez. Ha ez nincs, Jimmy soha nem jön a Cotswoldsba. Hogy az

ördögbe bukkanna fel éppen itt Jimmy egyik áldozata is?

Roy elcsüggedt. Aztán felderült az arca. – Igen ám, de tudja-e, hol található az a bizonyos egészségfarm? Ashton-le-Wallsban, tíz mérföldre Mircestertől.

– Meglehet, de aki bevonul egy efféle egészségfarmra, az általában nem a szomszédból sétál be, nem? – kérdezte Agatha. – Úgy értem, az egész országból érkeznek oda emberek.

– Két ilyen ünneprontót! – durcáskodott Roy. – Véletlenek márpedig vannak. Emlékszik az ausztrál barátomra, Aggie? A túrázók rémére?

– Igen, szerintem kedves ember. Steve-nek hívják.

– Ő az. Azt hittem, hazautazott Ausztráliába, és vissza se jön többet. A minap a kocsmában ülök és Steve-ről regélek egy barátomnak, hogy milyen rémes a videokamerájával meg az útikönyveivel, épp azt mondom, remélem, nem látom őt többé, amikor megérzek egy tekintetet a tarkómon, hátrafordulok, és ott van Steve! Rögtön elvágatott, de én mondom, leizzadtam, és mindez egy fulhami kocsmában történt, ahol akkor jártam először.

James Agathához fordult. – Legalább van már valami támpontunk. Holnap azzal kéne kezdeni, hogy felmegyünk Londonba, és megpróbáljuk előkeríteni ezt a Mrs. Gore-Appletont.

Agatha látványosan felvidult a gondolatra, hogy akcióba lépnek.

Csöngettek. – Ez Bill Wong lesz – mondta James felállva.

Agatha elkapta az inge ujját. – Neki erről egy szót se, James. Egyelőre tartsuk titokban.

James tiltakozni akart, aztán komótosan bólintott. – Rendben van, csak ne sodord megint veszélybe magad, Agatha. Elég sok hajmeresztő gyilkosságba keveredtél már.

Bill Wong lépett be, és rögtön meg is torpant, amint megpillantotta Royt.

– Azt hittem, maga itt nemkívánatos személy.

– Régi barátok vagyunk Aggie-vel – mentegetődzött Roy.

– Nászajándékul én csak Jimmy halotti bizonyítványával szerettem volna megajándékozni.

Bill ferde szemével cinikusan nézett rá. – Ha maga mondja.

Roy összeszedte a papírokat, amiket James az asztalon hagyott, és betömködte őket az aktatáskájába.

– Az meg mi? – kérdezte Bill.

– Reklámananyag – mondta Roy. – Azért jöttem, hogy Agatha segítségét kérjem.

Bill szemügre vette a három ember arcát. Baljós, már-már ellenséges légkör uralkodott a szobában. Szomorúan állapította meg, hogy James és Agatha minden bizonnyal nagy nyomás alatt van. Előbb kellett volna jönnie.

– Bár lenne valami jó hírem – mondta –, de sajnos továbbra sem tudjuk, miért gyilkolhatták meg a néhai férjét, Agatha. Amennyiben London ágrólszakadtjai között történt volna a dolog, akkor a gyilkosság oka lehetett volna akár csak a zsebében levő üveg is. De itt, a Cotswoldsban?

– A londoni rendőrség nem hallgatta ki Jimmy cimboráit? – kérdezte James.

– Dehogynem. Csakhogy azok a fickók menten

begubóznak, ha egyenruhát látnak, és száz lépésről is kiszagolják a nyomozókat. Bárcsak odamehetnék, hogy magam próbáljak előásni valamit. A faluban mi a helyzet? – kérdezte Bill, aki Mircesterben lakott.

– Úgy néz ki, hogy Agathát és engem tekintenek első, illetve második számú gyanúsítottnak – mondta James. – Mondjon valamit a törvényszéki bizonyítékokról, Bill.

– Ahogy Agathának már beszámoltam, az áldozatot selyem nyakkendővel fojtották meg. Ez aztán a nyom, gondolhatnánk, de egy Harvey Nichols nyakkendőről van szó, ami szinte bármelyik férfidivatüzletben beszerezhető. Elhordott darab, a széleinél kirottosodott.

– Jimmy saját nyakkendője volt – szólalt meg hirtelen Agatha. – Amikor utoljára láttam, nem viselte, de az esküvőn rajta volt. Várjunk csak egy kicsit! Talán zsebre vágta. Csak nem hagyta, hogy a tettes feltúrja a zsebeit, és gyilkos fegyvert keressen?

– Hogy nézett ki az a nyakkendő? – kérdezte Bill. – Én nem emlékszem.

Agatha viszont emlékezett. Úgy érezte, hogy annak a napnak minden rettenetes részlete örökre bevésődött az emlékezetébe. – Mint egy régi iskolai nyakkendő, diszkrét csíkozás, sötétkék, arany és zöld.

Bill előkapta a noteszét, és serényen jegyzetelt. – Kiderítettük – árulta el aztán –, hogy az üdvhadsereg egyik hajléktalanszállóján szedték rendbe a férjét, mielőtt idejött, ott ruházták fel. Valószínűleg a nyakkendő is onnét van.

– Leütötték előtte? – kérdezte Agatha.

– Csak maga.

– Nem lehet, hogy csak állt ott, és tűrte.

– Tudom már! – kiáltott fel Roy győzelemittasan. – Ott fekszik az árokban, miután Aggie lekevert neki egyet. Na már most, ha az embernek részegen levernek egyet és árokba esik, első dolga lesz, hogy kiveszi az üveget a zsebéből, és megnézi, nem tört-e el. Aztán jól meghúzza. Talán amikor kivette az üveget a zsebéből, a nyakkendő is kirántotta. Színre lép a gyilkos. Jimmy az árokban a szájához emeli az üveget, a nyakkendő kifelé kukucskál a zsebéből, amaz megragadja a nyakkendőt, fojtogatja, megfojtja, Jimmynek máris annyi.

– Köszönjük, Mr. Jingle – mondta James. – Még az is lehet, hogy így volt. Maga mit gondol, Bill?

– Azt gondolom, hogy mindnyájan elhallgatnak előlem valamit – jelentette ki Bill, és végignézett rajtuk.

– Hogy van a kis Maddie? – kérdezte Agatha mézesmázosan.

Bill kerek képe elvörösödött. – Hurd nyomozótiszt remekül van, köszönöm.

– Kérem, feltétlenül adja át neki üdvözetemet.

Bill eltűnődött, hogy Agatha nem találta-e ki, hogy Maddie küldte ide szaglászni, aztán arra jutott, hogy a szerelemtől már üldözési mániája lett.

– Ideje indulnom – állt fel.

– Jöjjön máskor is – biztatta Agatha, és James kikísérte a nyomozót.

Bill egy pillanatig tanácstalanul ácsorgott a ház előtt. Nem a szokásos jó szível fogadták. Nem Agathára és Jamesre vall, hogy nem kínálták itallal vagy egy csésze kávéval. Egy

pillanatra felmerült benne, hogy visszamegy, és bevallja Agathának az igazat, hogy eddig azért nem kereste, mert nem akart engedni Maddie unszolásának. Tett egy bátortalan lépést az ajtó felé, aztán haragosan megrázta kerek kobakját, és elindult a kocsijához.

Így tehát a három amatőr detektív szabadon, mindenfajta kéretlen rendőri segítség nélkül nekiláthatott nyomozni.

HÁROM

AGATHA HALLGATOTT a London felé vezető úton másnap délelőtt. James, aki ahhoz szokott, hogy Agatha a világon bármiről képes fecsegni, azt vette észre, hogy aggasztónak találja ezt a szokatlan csöndet. Agatha azonkívül nadrágot és pulóvert viselt, semmi sminket, és kényelmes trottőrcipő volt a lábán. Még illatszerrel sem fújta be magát. James bizonyos értelemben neheztelt, amiért Agatha most először nem is próbált csinos lenni a kedvéért.

A Segítsük a Hajléktalanokat legutolsó ismert címe egy pincehelyiség volt az Ebury Streeten. Ezt James némileg idejétnúlt londoni telefonkönyvében találták. James már bánta, hogy nem próbáltak meg előbb odatelefonálni, mert ezen a helyen jelenleg egy minitaxicég működött.

Megkeresték a cégvezetőt, egy melák nyugat-indiait, aki az íróasztalra felrakott lábbal ejtőzött.

– A hajléktalanokat segítő szervezetet keressük.

– Mint mindenki – mondta a nyugat-indiai. – Nekik is csak azt mondtam, hogy gőzöm sincs.

– Mások miért keresik őket? – érdeklődött James.

– Amiért maguk. Hogy behajtsák rajtuk a pénzüket.

– Tehát nincs elképzelése, hogy hol lehet Mrs. Gore-Appleton? – kérdezte Agatha.

– Honnét tudjam? – Nehézkesen megvonta a vállát, kezébe vett egy kávés bögrét, beleivott, és látszólag meg

is feledkezett róluk.

– Maga tőle vette meg a helyet? – erőltette a témát James.

A férfi sötét tekintete türelmetlenül ugrott vissza rájuk. – Én a Quickie Fénymásolás és Nyomtatástól vettem. Azelőtt a Pán Péter Munkaközvetítő volt itt, azelőtt a jó ég tudja, mi. Senki nem húzza itt sokáig. Magas az adó, azért. Ez a Segítsük a Hajléktalanokat izé vagy négy éve dőlt be.

Feladták, és távoztak. James leszegett fejjel megállt a járdán, és haragosan ráncolta a szemöldökét. – Ha a Segítsük a Hajléktalanokat jótékonsági szervezet volt, akkor ez a Gore-Appleton biztosan szerepelt a sajtóban, tudom is én, ünnepélyesen megnyitott valamit, vagy beszédet mondott. Nem ismersz egy segítőkész újságírót?

– Azelőtt rengeteget ismertem, de azok többnyire divatszerkesztők voltak.

– Nyilván hozzá tudnak férni az archívumhoz. Legalább megkérdezhetnénk.

Agatha törte a fejét, van-e olyan újságíró az ismerősei között, aki nem utálja őt nagyon. Mikor még a reklámszakmában dolgozott, a sajtó koloncnak tekintette, és általában csak azért szerepeltették az ügyfeleit, hogy megszabaduljanak tőle.

– Ismerek egy szerkesztőt a *Hírharsonánál* – közölte vonakodva. – Mary Parringtont.

– Menjünk el hozzá.

Lassan hajtottak az East End felé. A Fleet Street már a múlté volt. A nagyobb lapok mind átköltöztek az olcsóbb, tágasabb székházakba.

Végül ott álltak a *Hírharsona* steril acél és üveg halljában, és azt lesték, hogy Mary Parrington leereszkedik-e hozzájuk.

Agatha szerencséjére a hírszerkesztő éppen akkor haladt el Mary íróasztala mellett, amikor a nő azt mondta a titkárnőjének: – Közölje azzal a kiállhatatlan banyával, azzal az Agatha Raisinnel, hogy meghaltam, elmentem, vagy amit akar.

– Várj csak – mondta a hírszerkesztő. – Ez az a nő, aki belekeveredett a cotswoldsi gyilkosságba. Jöjjön fel, és mutass be neki. Eddig egyetlen újságíró se tudott a közelébe férkőzni.

Mary kéjes örömet lelte a gondolatban, hogy Agathát az oroszánok elé vetheti, így Agathát és Jamest felkísérték.

Miközben bemutatták a szélesen mosolygó hírszerkesztőnek, valami Mike Tarrynek, James azon tűnődött, hogy naivnak titulálta Agathát a házeladás miatt, erre most ő sétál be egy újság szerkesztőségébe, és egy pillanatig se gondol bele, hogy Agathával ők maguk a szenzáció.

– Nos, Agatha – mondta Mike, miután voltaképpen bevonszolta őket az irodájába –, ugye szólíthatom Agathának?

– Nem – vágta rá mogorván Agatha.

– Haha! Mary mondta, hogy maga kemény dió. Miben segíthetünk? Bizonyára szeretné tisztázni magát. – Az irodák ablakai az újságírók asztalaira néztek, Mike meglengette a karját, mire nyílt az ajtó, és egy fotós lépett be rajta egy riporterrel a sarkában.

– Mi folyik itt? – tiltakozott Agatha.

– Maga segít nekünk, mi segítünk magának – mondta Mike.

– Már itt se vagyok – mondta Agatha, és indult az ajtóhoz.

– Várj egy percet – szólt utána James. Agatha kelletlenül fordult vissza.

– Szükségünk van a segítségre, Agatha – világosította fel James –, és gondolhattuk volna, hogy egy sztorit kérnek majd cserébe. A gyilkosság óta egyfolytában zaklatnak. Nincs takargatnivalónk. Meg kell találnunk ezt a Gore-Appleton nevű nőszemélyt. Szerintem mondjuk el nekik, amit tudunk.

– És a rendőrség rögtön tűnődni kezd, hogy *nekik* vajon miért nem számoltunk be a felfedezésünkről – mutatott rá Agatha.

– Előbb-utóbb elmondtuk volna. Essünk túl rajta most, Agatha. Bent vagyunk az oroszlán barlangjában, és hiába csörtetsz el, a fotós úgyszólván le fog kapni, mielőtt kilépsz az irodából.

– Csak rajta – mondta Agatha harciasan.

– Nem vagy kisminkelve, Agatha.

Ez volt a döntő érv.

Várniuk kellett a riporttal és a fotózással, míg egy „segítő” elvezette Agathát a boltokba, hogy sminket, csinosabb ruhát és magas sarkút vásároljon.

Azután Agatha és James is elmondták, amit tud, és pózoltak a fotósnak, miután Agatha kicsikarta belőlük az ígéretet, hogy a róla készült képet gondosan retusálják.

Ám amikor a riporter rákeresett az archívumban Mrs.

Gore-Appletonra, szinte semmit sem talált, egyetlenegy említést kivéve, amikor a nő egy jótékonyági rendezvényen beszédet mondott a hajléktalanokról. Fotó nem volt. Agatha becsapva érezte magát, míg James fel nem hívta rá a figyelmét, hogy csakis hírveréssel ugraszthatják elő Mrs. Gore-Appletont.

Nem maradt más teendőjük, mint hogy igent mondjanak az ebédmeghívásra, visszatérjenek Carselyba, és várják, hogy mi lesz majd a másnap reggeli újságban.

MÁSNAP REGGEL AGATHA arra ébredt mély álmából, hogy dörömbölnek a hálósobája ajtaján. Köntösbe bújt, és tétován felállt. Nyilván James az. Bizonyára megjelent az újságcikk. Azon tanakodott, ne szóljon-e ki az ezredesnek, hogy várjon, amíg felöltözik, aztán megrántotta a vállát. Elmúlt már az az idő, amikor Jamesnek öltözködött.

Agatha kinyitotta az ajtót. James egy *Hírharsonát* lobogtatott. – Nem fogod elhinni! – dühöngött. – Egy árva szó sincs benne!

– Menjünk a konyhába – mondta Agatha. – Nem lehet, hogy csak átsiklottál fölötte?

– Egy árva szó sem – ismételte haragosan az ezredes.

Agatha lerogyott a konyhaasztalhoz, és kitergette az újságot. **FREDDIE NYÍLTAN VÁLLALJA!**, harsogta a szalagcím. Egy humorista, a brit közönség nagy kedvence beismerte homoszexualitását. A címoldal másik cikke a *Harsona* egyik riporterével foglalkozott, akit lelőttek a boszniai szerbek.

– Egy hangot se hallottunk ezekről a sztorikról, amikor bent jártunk a szerkesztőségben – mondta Agatha. – Délután kaphatták a híreket, és ez kiütötte a mi sztorinkat.

– Talán a holnapi számban benne lesz.

Agatha, úgy is, mint az újságírás bennfentese, megrázta a fejét. – Most már nem fogják felhasználni – mondta kedvetlenül. – Ha a kezükben lett volna a sztori a gyilkosság történetkor, mindenáron lehozták volna. De ez így már lerágott csont.

– Felhívom a szerkesztőt, és lekapom a tíz körméről.

– Semmi értelme, James. Mást kell kitalálnunk.

Az ezredes fel-alá járkált a konyhában. – Frusztráló – mondta. – Én *most* akarok tenni valamit.

– Az egészségfarm – vetette fel Agatha –, ahol Jimmyt kezelték. Menjünk oda, tudjuk meg, kik tartózkodtak ott ugyanabban az időszakban, és válogassuk ki azokat, akiket Jimmy esetleg megszarolhatott.

James felderült. – Jó ötlet. Hogy hívják a helyet?

– Nézd meg Roy jegyzeteit, a nappaliban vannak. Lehet, hogy gyanakvással fogadnák a kérdezősködésünket, úgyhogy legjobb lesz, ha vendégekként jelentkezünk be, és álnevet használunk.

– Férj-feleséggként fogunk bejelentkezni. Legyünk, mondjuk, Mr. és Mrs. Perth.

James elrobogott, Agatha maradt, és a férfiak köszívúságén ámuldozott. Férj-feleség, naná, mi sem természetesebb!

Agatha felment mosakodni és öltözni. Megint visszavágyott a saját otthonába. Talán felkereshetné Mrs.

Hardyt még egyszer.

Fél órával később Mrs. Hardy ajtót nyitott Agathának. A nő csupa izom és tweedruha volt, és ádáz fény villant a szemében, amikor megpillantotta Agathát.

– Nézze – kezdte Agatha –, azon tűnődtem, nem adná-e mégis vissza a házamat. Busásan megfizetném.

– Menjen a fenébe! – felelte Mrs. Hardy. – Próbálok berendezkedni, és nem hiányzik, hogy maga folyton a nyakamra járjon. Hallom, üzletasszony volt azelőtt. Viselkedjen is úgy!

Azzal Agatha képébe vágta az ajtót.

– Hülye vén tyúk! – tombolt Agatha Jamesnek, amikor beszámolt neki, hogy Mrs. Hardy megkötötte magát, és nem hajlandó eladni a házat.

– Minek izgatod magad? – így James. – Más házak is vannak ám a világon. A faluban azt beszélik, hogy Boggle-ék idősoththonba költöznek. Vedd meg az ő házukat.

Agatha elképedve meredt rá. – De hiszen Boggle-ék sorházban házban laknak!

– Hát aztán? Ezek között a sorházak között is akadnak normálisak. És Boggle-éké szép tágas lesz, ha kitakarítod onnét a sok kacatot.

Agatha azon tűnődött, hogy James ezek szerint csak egy sorházra tartja érdemesnek, aztán arra jutott, hogy az ezredes nem tud alacsony származásáról, így pusztán dühítően gyakorlatias.

– Vedd meg te – mormogta Agatha.

– Akár. Na, csomagolj. Közben elintéztém a foglalást az egészségfarmra. Hunters Fieldsnek hívják a helyet. Ma

estére várnak bennünket. Viszem Roy jegyzeteit is. Ne lógasd már az orrod! Felejtsd el a házadat egy időre. Majd kifundálunk valamit.

– Mit? Kígyót dugunk a levélszekrénybe?

– Például.

Indulás előtt Agatha még benézett Mrs. Bloxbyhoz.

– Akkor tehát most jól megvagytok Jamesszel – mondta a lelkész neje.

– Csak azért, mert James érzékenysége egy rinocéroszéval vetekszik – mondta Agatha szárazon. – Férfj-feleségként jelentett be minket az egészségfarmon.

– Ez talán csak ürügy, hogy újból összeemelegedjeteK – találgatott Mrs. Bloxby. Agatha feszes vonásai láttán sietve hozzátette: – Vagy mégsem. James nagyon különös figura. Mintha kis rekeszekben tárolná a lelkét. A romantikus Agatha rekeszre szorosán rázárta az ajtót, a baráti Agatha rekesz ajtaja viszont nyitva áll. Ez is jobb a semminél, vagy te szenvedsz miatta?

– Nem igazán – mondta Agatha. – Már nem tudok úgy gondolni rá, ahogy régen.

– Mert fájna?

– Igen – ismerte be Agatha mogorván, és maciszeme megtelt könnyekkel.

– Főzők teát – mondta Mrs. Bloxby, és tapintatosan távozott, hogy Agatha összeszedhesse magát.

– Bárcsak vissza tudnám szerezni a régi házam! – kesergett Agatha, amikor Mrs. Bloxby megjelent a teástálcával. – Fölöslegesnek érzem magam James rendezett világában. Szeretném, ha megint a saját dolgaim

vennének körül.

– Meglátogattam Mrs. Hardyt. – A lelkész neje nagy műgonddal töltögette a teát a finom csészékbe. – Kiselőadást tartott nekem arról, hogy senkire sem kíváncsi. Igazából elég goromba volt. Talán inkább másutt kéne kereskedned.

– Kénytelen leszek – így Agatha. – Kínos, hogy sokan nem voltak hajlandóak visszavenni a nászajándékot, téged is beleértve. Tudom, hogy te nem tekintesz minket gyilkosoknak, de a falubeliek többsége annak tekint, és ez az oka, hogy nem állnak velünk szóba.

– Nem egészen. Igaz, hogy sokan titeket gyanúsítottak a gyilkossággal, de aztán győzött a józan ész, és elszégyellték magukat. Az ajándékokat pedig azért nem akarják visszavenni, mert a jelekből úgy vélik, hogy végül úgyis összeházasodtok majd Jamesszel, és nincs kedvük még egyszer fáradni az ajándékkártya meg a csomagolópapír megvételével.

– Ó, istenem – jajdult fel Agatha élesen. – Akkor bizony csalódní fognak.

Mrs. Bloxby témát váltott, és a továbbiakban ártatlan falusi pletykákkal traktálta Agathát.

HUNTERS FIELDS CSINOS PARK ölen fekvő tágas kúriának bizonyult. Amikor James bevallotta Agathának az árakat, Agatha elszörnyedve pislogott. James ragaszkodott hozzá, hogy fizessék ki a csillagászati összeget, mondván, nemrégiben kisebb vagyont örökölt egy nénikéjétől.

A csinos recepciós felkísérte őket egy levegős szobába

az első emeleten, és tájékoztatta őket, hogy az igazgató hamarosan jön, és ismerteti központjuk programjait, szolgáltatásait.

Két ágy volt a szobában, tisztos távolságra egymástól. Éppen végeztek a kicsomagolással, amikor megjelent az igazgató, egy borotvált képű, ezüsthajú férfi jól szabott öltönyben, kis aranykeretes pápaszemmel, tele jóindulattal. Mr. Adderként mutatkozott be.

– A legfontosabb – mondta –, hogy házi orvosunk reggel megvizsgálja önöket. Erre nagyon ügyelünk. Nem kényszerítünk vendégeinkre túl megerőltető programot, amely meghaladja képességeiket. – Tekintete felmérte Agathát és Jamest. – Ön, Mr. Perth, láthatóan remek kondícióban van, nem hinném, hogy szüksége lenne a segítségünkre.

– A nejem ötlete volt.

– Vagy úgy, már értem. – A nyájas tekintet Agathára vándorolt, aki szinte érezte, ahogy a derekára telepedett hájhurkák nőni kezdenek.

Mr. Adder ezután vázolta a szolgáltatásokat – masszázs, szauna, úszómedence, tenispálya és a többi.

– Szeretnénk belepillantani a nyilvántartásukba – mondta James.

– Miért? – Mr. Adder szelíd homlokára értetlen ráncok ültek ki.

– Egy ismerősünk, bizonyos Jimmy Raisin egyszer itt lakott. Ugyanezen idő alatt mások is itt tartózkodhattak, akiket ismerünk, és...

– Nem, nem, Mr. Perth. A nyilvántartásunkat bizalmasan

kezeljük. Fél óra múlva vacsora.

Mr. Adder fura kis meghajlással távozott.

– Hát, erről ennyit – mondta Agatha rosszkedvűen.

– Be kell törnünk az irodába – mondta James.

Ezt megismételte a spártai vacsora után. – Nem hiszem, hogy kibírnám itt egy teljes hétig, Agatha – tette hozzá.

– Nem is tudom – tiltakozott Agatha. – Talán jót tenne nekünk. – Mióta berendezkedtek, alig várta, hogy karcsúsodjon.

– Ha egy egész hétig ezen a nyúleledelen kell élnem, tűrhetetlen lesz a modorom – mondta James. Körbenézett a vendégeken. Többségük középkorú volt, és mind vagyonosnak látszott.

– Na, és mikor szándékozol betörni az irodába?

– Ma éjjel – mondta James. – Vacsora után körülnézünk. Bárhol is van az iroda, valószínűleg nem zárják. Egy efféle tisztas helyen semmi okuk gyanakodni, hogy valaki nekiáll kémkedni.

– Mi adhattunk Mr. Addernek némi okot a gyanakvásra. Talán van valami teljességgel szokványos takargatnivalója, például adót csal. Nem tudhatjuk.

– Nos, majd elvállik. – James morózusan kortyolgatta a koffeinmentes kávéját. – Aztán ha megtaláltuk az irodát, elmegyünk a legközelebbi kocsmába, és eszünk valamit.

Agatha tiltakozni akart. Már is vékonyabbnak érezte magát. De tudta, Jamest csak felbőszíti azzal, ha a nyomozás helyett holmi diétázáson jártatja az esztét.

Vacsora után feltérképezték az épületet, és a hall mögött meg is találták az irodát. Üvegablaka a hallra nyílt, így jól

látták az iratszekrényeket s a két számítógépet. Nem csupán az iroda volt zárva, de a mellette lévő helyiségek is: szauna, masszázsszoba, terápiás szoba, orvosi szoba és az igazgató szobája.

– Hogy akarod kinyitni az ajtót? – kíváncsiskodott Agatha.

– Hoztam magammal álkulcsot. – James már korábban is használta az álkulcskészletet, de soha nem magyarázta meg, miért vagy hogyan jutott hozzá.

Azután elhajtottak az egyik közeli faluba, ahol James belakmározott egy nagy adag húsos lepényt, míg Agatha beérte sonkás szendviccselel s egy pohár ásványvízzel.

Aztán siettek is vissza a szobájukba. James azt javasolta, hogy öltözzenek sötét ruhába, feküdjenek a bevetett ágyra, és hajnali kettőre beállította az ébresztőórát.

Amint ledőlt, James nyomban elaludt, Agatha viszont éberem feküdt, és a gyomra szolid korgását hallgatta. Akkor szenderedett el, mikor már végképp lemondott az alvásról, és az ébresztő csörömpölésére riadt.

– Ideje indulni – jelentette ki James. – Reméljük, nem tartanak biztonsági őrt, attól félve, hogy a vendégek esetleg kifosztják a konyhát.

Kinyitotta a hálószobaajtót. Odakint fényárban úszott a folyosó. James visszahátrált a szobába. Agatha tengerészcsíkos pulóvert viselt fekete nadrággal, az ezredes fekete pulóvert és fekete nadrágot. – Nagyon nagy világosság van odakint – közölte James –, és úgy nézünk ki, mint két betörő. Ne vegyük fel a köntösünket? Akkor azt mondhatjuk, hogy ennivalót kerestünk. Biztos hozzá vannak

szokva.

– Meg fognak lepődni, hogy pont az iratok között keresgélünk ételt. Inkább bújjunk valami hétköznapi ruhába. Mindketten hoztunk melegítőt. Mondhatjuk, hogy futni voltunk. És ha rajtacsípnek, majd azt mondjuk, paranoiásan féltjük a magánéletünket, és meg akartuk nézni, milyen adatok szerepelnek itt rólunk.

– Rendben – mondta James, és máris kezdte levetni a nadrágját. Agatha valami megfoghatatlan sértettséget érzett attól, hogy az ezredes ilyen fesztelenül vetkőzik előtte.

Ő a maga részéről a fürdőszobában öltözött át egy bíborszínű melegítőbe. Nem akarta, hogy James lássa a középkorú testet, amelyet eltaszított.

Agatha arca sápadtnak tetszett a fürdőszoba neonvilágításában. Talán egy leheletnyi alapozó meg egy kevéske púder. Esetleg némi pirosító. Az új vörös rúzs szépen illene a melegítő színéhez. A szempillaspirálért nyúlt éppen, amikor a fürdőszobaajtó túloldaláról James türelmetlen hangját hallotta. – Mi a fenét művelsz már, Agatha? Egész éjjel odabent leszel?

– Azonnal! – Agatha sajnálkozva mondott búcsút a spirálnak, és csatlakozott az ezredeshez. Ahogy követte Jamest a folyosóra, újfent be kellett látnia, hogy Agatha Raisin metabolizmusának nem tesz jót az egészséges táplálkozás. Biztosra vette, hogy kellemetlen a lehelete, és fel volt fúvódva a hasa. Lemaradt Jamestől, és a kezébe lehelt, de James a válla fölött hátrapillantva nekiszegezte a kérdést: – Most meg mit csinálsz? – mire Agatha így felelt:

– Semmit – és felzárkózott az ezredes mellé, a meglett korú hölgyekre vigyázó istenekhez fohászkodva, hogy csak el ne szellentse magát. Az épületben teljes volt a csönd.

Elérték a hallt anélkül, hogy bárkivel is találkoztak vagy bármit hallottak volna.

Az irodához érve James azt dünnyögte: – Közönséges Yale zár. Műanyag hitelkártyával is nyitható. – Előhúzott egyet a zsebéből, és elbabrált vele, miközben Agatha mögötte állt, és a hasában zajló csendes morajlást hallgatta. Mindenütt égtek a lámpák. Agatha ugyan hozott magával elemlámpát, de a hall és az iroda is ki volt világítva. Egy kattánás hallatszott, és James elégedett mordulással kinyitotta az ajtót.

– Hol kezdjük? – suttogta Agatha, és a számítógépekre nézett. – Ezekkel?

– Régimódi iratszekrényeik vannak. Lefogadom, hogy a Jimmy látogatásának idejéből származó feljegyzések még mindig ezekben vannak. – Kihúzta az egyik szekrény legfelső fiókját. Könnyen járt. – Jó – dünnyögte az ezredes. – Lássuk, van-e valami a Raisinnél. – Az összes aktát végignézte mindkét szekrényben, de nem talált semmit.

– És most? – kérdezte.

– Próbáld a Gore-Appletonnál – sürgette Agatha. – Jimmy nem engedhetett meg magának egy ilyen helyet, tehát nyilvánvalóan a nő intézte a foglalást, és minden költséget ő állt.

James zúgolódva folytatta a kutakodást, miközben Agatha az iroda ablakából a hallt pásztázta, hátha jön valaki.

James végre-valahára így szólt: – Megvan! Gore-Appleton, Charles Street 400a, Mayfair. Foglalás Mr. J. Raisin névre. Öt évvel ezelőtt.

Agatha felnyögött. – De hogy derítjük ki, hogy ki lakott még itt a kérdéses időszakban?

– A fenébe, erre nem gondoltam. Beírtuk a nevünket abba a szállodakönyvfélébe. Eléggé újnak látszott. A régieknek itt kell lenniük valahol.

– Talán ott, abban a szekrényben?

– Zárva van – mondta James. – De mindjárt kinyitom.

Agatha várt, míg James a zárral vacakolt, és percről percre idegesebb lett. Szerencséjük nem tarthat ki sokáig. Meg fogja egyáltalán hallani, ha jön valaki? Mindenütt vastag szőnyegek vannak.

– Ez az – mondta James. Kis noteszt vett elő a zsebéből, és írni kezdett.

– Siess! – kérte Agatha.

– Megvagyok – mondta az ezredes újabb gyötrelmes percek elteltével. – Már csak visszateszek mindent, és bezárok.

Agatha megkönnyebbült sóhajt hallatott, ahogy kiléptek az irodából a hallba.

– Mit találtál? – kérdezte, s ekkor egy behízelgő hang a lépcső irányából mindkettőjükre a frászt hozta.

– Szükségük van valamire? – Mr. Adder állt ott arany övvel megkötött fekete köntösben, villogott a szeme az okuláréja mögött.

– Nem, dehogy – felelte James gondtalanul. – Csak futni voltuk.

– Igazán? – Mr. Adder közelebb lépdelt, tekintetét a noteszre szegezve, amit James éppen visszatuszkolt a zsebébe. – Hogy jutottak ki? Éjfélkor van kapuzárás.

– Lépcsőztünk – mondta Agatha.

– Lépcsőztek?

– Az én butaságom – csicssergett Agatha. – Van odahaza egy ilyen lépcsőzőgépem. Az a fránya hiúság. Jó kondiban, fitten akartam várni a reggeli orvosi vizsgálatot, ezért azt mondtam Jamesnek: „Fussunk le-föl a lépcsőn.” Vastag szőnyeg borítja a fokokat, tudtam, hogy senkit nem fogunk felzavarni.

Mr. Adder tekintetében idegesítő ravaszság bujkált. – Akkor jobb erőben van, mint hittem volna, Mrs. Perth. Egyikük sem kapkod levegő után, és nem is izzad.

– Jaj, *köszönöm!* – így Agatha. – Nagyon fittnek kell lennem, bár bevallom, egy *hangyányit* azért elfáradtam. Lefekszünk, drágám?

– Jó ötlet – mondta James. – Viszlát reggel, Mr. Adder.

A férfi elállta az útjukat. – Ne kezdjenek egyéni akciókba, különben itt-tartózkodásuk önöknek pénz, nekünk időpocsékolás lesz. Ne kóboroljanak éjszakánként.

– Rendben van – mondta James, és átkarolta Agatha vállát. Elvonultak Mr. Adder mellett.

A lépcsőhöz érve Agatha hátranézett. Mr. Adder épp az iroda ajtaját ellenőrizte, hogy be van-e zárva.

– Huh! – mondta Agatha, már a szobájukban. – Mit gondolsz, bevette?

– Nem, de valószínűleg azt hitte, hogy a konyhát keressük, és csak a biztonság kedvéért nézte meg az

irodaajtót. Na már most, kiírtam azoknak a nevét, akik Mircester közelében élnek és Jimmyvel egy időben voltak itt. – Felütötte a noteszt. – Sir Desmond Derrington és Lady Derrington, bizonyos Miss Janet Purvey, valamint Mrs. Gloria Comfort. Mindamellett, ha kijutunk innen, először is a Charles Streetre látogatunk el Londonban, és meggyőződünk, hogy Mrs. Gore-Appleton ott lakik-e még. Aztán ezekkel a nevekkel folytatjuk.

– Az egész hetet előre kifizetted? – kérdezte Agatha.

– Igen.

– Akkor ne maradjunk végig, hogy kapjunk is valamit a pénzünkért?

– Belepusztulnék az unalomba – mondta James, és elfordult a pizsamájáért, így nem láthatta a leplezetlen megbántottságot Agatha tekintetében. – Essünk túl az orvosi vizsgálaton, úszunk egyet, vagy masszírozassunk, aztán húzzuk el a csikot.

A másnapi orvosi vizsgálaton kiderült, hogy Agatha vérnyomása és koleszterinszintje is egy kicsit magas. A müzliből és gyümölcsből álló reggelit követően Agatha megnézte a számára előírányzott programot, és elvonult a masszörhöz, aztán szaunázni, onnét meg a tornaterembe a délelőtti aerobikedzésre.

James már ott várta. Egy hosszú combú, döbbenetesen jó alakú szőkeség vezette az órát. Agatha fújtatott és izzadt, és mindvégig tudatában volt, hogy James tekintete az edzést vezető káprázatos jelenségre tapad. Agatha korábbi maradhatnékja helyébe egyszerre erős mehetnék lépett. Miután véget ért az óra, türelmetlenül toporgott, míg

James a szőke edzőnővel csevegett.

A salátában és gyümölcsleiben kimerülő sovány ebéd közben James áttekintette a saját programját. – Könnyű napnak ígérkezik – mondta. – Alig van valami délutánra. Nincs kedved úszni egyet?

Agatha agyában nyomban felködlött a saját teste, szembeállítva a csodás edzőnőével. Megrázta a fejét. – Inkább a nyomozással kellene haladni.

– Milyen igaz – mondta fesztelenül az ezredes. – De azt hittem, maradni akarsz.

– Ott van Mr. Adder, és folyton felénk nézeget.

– Nem hiszek neked, Agatha. Szerintem besokalltál az aerobiktól.

– Legkevesbé sem. Csak kifulladtam egy kicsit, ez minden.

– Én nem aggódnék Adder miatt. Olyan kellemes itt. – James felnevetett Agatha zavarodott ábrázata láttán. – Jól van. Elmegyünk. Mit hozunk fel mentésükre?

– Szeszélyes vagyok. Egy hóbortos hölgyemény. Meggondoltam magam.

– Ennek biztos bedőlnek. Ha befejezted, menj csomagolni, én meg addig elintézem Mr. Addert.

Mr. Addert elintézni körülményesebbnek bizonyult, mint James hitte. Csendben hallgatta James meséjét a hóbortos feleségéről, majd azt mondta: – Nem adunk vissza pénzt.

– Ezt egy percig se feltételeztem – mondta James könnyeden.

Mr. Adder előredőlt. – Hallott már a kodependencia

kezeléséről?

– Tessék?

– Szerintem ráférne önre a tanácsadás, Mr. Perth. Mi elsőrangú szolgáltatást nyújtunk a klienseinknek, mentális egészségükről éppúgy gondoskodni igyekszünk, mint a testi erőnlétükről. Úgy látom, ön prima kondícióban van, mégis egy olyan hölgynek a férje, aki az éjszaka közepén kiugraszti magát az ágyból, hogy a lépcsőn rohangáljanak. Meglep, hogy tiltakozás nélkül alkalmazkodik a felesége szeszélyéhez, hogy távozzanak. *Önt túszul ejtették, Mr. Perth.*

– Ó, mi jól megvagyunk Agathával.

Mr. Adder előredőlt, és megveregette James térdét. – Már amennyiben pontosan azt teszi, amit ő akar.

James arca ravasz kifejezést öltött. – Nos, a pénz az övé.

– És ön mindent lenyel, csak mert a neje a család pénzügyminisztere?

– Miért ne? Én se leszek fiatalabb. Az én koromban nincs kedvem munka után kajtatni.

Mr. Adder vonásain rosszalló kifejezés suhant keresztül.

– Ha úgy akar pénzhez jutni, hogy a felesége kívánsága szerint ugrál, akkor nem tehetek önért semmit. A külseje alaposan megtévesztett. Erős személyiségnek hittem, akinek szilárd erkölcsi és megingathatatlan elvei vannak, és nem hagyja magát terrorizálni.

– Kezdem azt érezni, hogy kissé sokat enged meg magának velem szemben, Mr. Adder.

– Bocsásson meg. Én csak segíteni próbálok.

James felpattant, és felsietett az emeletre, ahol élvezettel

mesélte el Agathának, hogy előlépett törőlmetszett parazitává, akit terror alatt tart a felesége.

Agatha legnagyobb bosszúságára a szép szőkeség, aki az aerobikórárt vezette, kijött elbúcsúzni Jamestől. Agatha felpaprikázva várakozott a kocsiban, és azon tűnődött, vajon miről beszélgetnek. Látta, hogy James előveszi a noteszát, és ír valamit. A nő telefonszámát? Agatha féltékenysége fellángolt. James már nem az övé, ezért bármelyik szőke hárpia zsákmányul ejtheti, kilakkozott karmaiba kaparintva az ezredest. Mire James befejezte a társalgást, Agathát a sírás környékezte.

James végre beült a volán mögé. – Mi volt ez? – kérdezte Agatha tettetett hányavetiséggel.

– Ártatlan terefere – mondta az ezredes. – Szerintem menjünk egyenesen Londonba, a Charles Street-i címre.

Majdnem teljes csöndben tették meg az utat, Agatha nemkívánatos érzelmeivel viaskodott, James elmerült a saját gondolataiban.

A Charles Street, mindjárt a Berkeley tér után, vakvágány volt. Azon a címen soha nem lakott semmilyen Mrs. Gore-Appleton.

– Nem csekkel vagy hitelkártyával fizetett véletlenül? – kérdezte Agatha.

– Nem, készpénzzel. Feltüntették a nyilvántartásban.

– Francba. Most mi legyen?

– Az éjszakát Carselyban töltjük. Aztán holnap felkeressük Sir Desmond Derringtont.

AZNAP ÉJJEL AGATHA nem bírta elaludni. Eltökélte, hogy

kideríti, mit írt James a noteszába, miközben az aerobikos macával diskurált.

Megvárta, míg James elalszik, aztán a szobájához lopakodott. A szoba holdfényben fürdött, Agatha látta az ezredes székre vetett nadrágját meg a farzsebből kikandikáló notesz csücskét.

Fél szemét az ágyon alvó alakon tartva, Agatha finoman kihúzta a noteszt, és visszaosont vele a szobájába. Felütötte, és az utolsó bejegyzéshez lapozott. Agatha csodálkozva olvasta James göcsörtös kézírását, amelyet a szerelem tett számára kisilabizálhatóvá: „Önsegítő Anonim Kodependens Csoport”. Utána egy londoni cím meg valami telefonszám.

Az a cafka, gondolta Agatha, átmenetileg megfeledkezve róla, hogy ő ugyebár egy ingatag, zsarnoki nőszemély, aki a pénzével tartja sakkban a férjét.

– Most, hogy kielégítette a kíváncsiságát, visszakaphatnám a noteszomat, hölgyem? – hallatszott James hangja az ajtóból.

Agatha büntudatosan elpirult. – Csak a neveket néztem, amiket az irodában találtál.

– Akkor rossz oldalon keresgélsz – mondta az ezredes. – Önkényeskedő vagyonos asszony vagy, én meg hitvány vérszívó, nem emlékszel? Erre ajánlották a terápiás csoportot.

– Azt hittem, alszol. – Agatha mindössze ennyit bírt kinyögni.

– Tudnod kéne, hogy hamar felébredek.

– Ne haragudj, James – dűnnyögte Agatha. – Feküdj

csak vissza.

NÉGY

SIR DESMOND DERRINGTON egy csinos cotswoldsi kúriában lakott az Oxfordba vezető út mellett, pár mérföldre Mircestertől. A házhoz közeledve Agatha az egyik útszéli fatörzsön észrevett egy plakátot, melyen az állt, hogy Sir Desmond kertje aznap mindenki számára látogatható.

– Remélem, itthon van – mondta James, amikor Agatha felhívta a figyelmét a kiírásra. – Remélem, nem ment el, a falubeli hölgyekre bízva az idegenvezetést.

Agatha ki volt éhezve egy vérbeli gyilkos látványára, ezért csalódottan pillantotta meg Sir Desmondot. A férfi épp egy díszbokor fölé hajolt, s annak eredetéről, ültetéséről magyarázott egy kövér asszonyságnak, aki kényelmetlenül mocoogtatta súlyos tömegét, és úgy festett, mint aki már bánja, hogy kérdezett a növényről. Sir Desmond a közösség oszlopos tagjának tűnt, középkorú volt, őszült, orra hosszúkás, a felesége pedig nyúlánk és harsány volt, és éppen a kert másik felében szónokolt. Lady Derrington a hűvös időre fittyet hányva rövid ujjú, mintás kartonruhát viselt, amihez kemény, lapos feneke és kemény, lapos mellkasa volt. Barna haja pedánsan dauerolt, nemes orra mellől néminemű leereszkedéssel tekintett alá valamennyi élő növényre, mintha azok az ő engedélye nélkül nőttek volna ki a földből.

A kövér asszonyság elkacsázott Sir Desmond hatótávulából, és James odament a férfihoz. – Milyen

szépen futja be a lilaakác azt a falat – mondta.

– Ó, igen. – Sir Desmond rövidlátó hunyorgással pislogott a házfal irányába. – Tavasszal nagyon szép. Csupa virág.

– Nekem gondjaim vannak az enyémmel – mondta James. – Két éve ültettem, de alig nőtt valamit, és nagyon kevés virágot hozott.

– Hol vette?

– A Brakeham kertészetben.

– Azoknál! – horkantott megvetően Sir Desmond. – Én a lábam se teszem be hozzájuk. Hetty, a feleségem egyszer kapott onnét egy hortenziát ajándékba. Egy hét után kipusztult. És tudja, miért? – Sir Desmond hosszú ujjával James mellkasába bökött. – *Nem volt gyökere.*

– Borzasztó. Ezentúl messzire elkerülöm őket.

Agatha közeledett, hogy csatlakozzon hozzájuk, aztán meghallotta Sir Desmond szavait: – Tobzódunk a sarlatánokban. Maga honnét jött?

– Carselyből.

– Egyszer jártam ott, amikor megnyitották a kerteket, és valami nő mindent *készen* vásárolt egy kertészetben, de úgy tett, mintha magról nevelte volna a növényeket. Még az elnevezéseiket se tudta.

Agatha ebből rögtön magára ismert, és eloldalgott, Jamesre hagyva a társalgást.

Odament inkább Lady Derringtonhoz. – Szép kert – dicsérte Agatha.

– Köszönöm – felelte a Lady. – Eladásra is kínálunk növényeket. Rendkívül jutányos áron. A ház mellett teát és

süteményt szolgálnak fel. A házvezetőnők remekül süt. Csak kövesse a tömeget. Nini, Angela drágám, de jó, hogy látlak!

Lady Derrington ezzel faképnél hagyta. Agatha visszanézett Jamesre. Az ezredes mély eszmecserébe merült Sir Desmondmal. Mivel úgy ítélte meg, hogy már nem a rettenetes Carselyba való nőszemély a téma, Agatha csatlakozott hozzájuk. A férfiak a katonasági élményeiket cserélték ki. Agatha nem találta a helyét, és elfojtott egy ásítást.

– Éppen teaszünetet készültem tartani – mondta végül Sir Desmond. – Csatlakozzanak hozzánk. Addig majd a falu asszonyai kalauzolják a tömeget.

James a feleségeként, Mrs. Perthként mutatta be Agathát. Agathát meglepte, hogy továbbra is álcázzák magukat, James azonban nem akarta, hogy Sir Desmond felismerje Agathában Carsely csaló kertészét.

Sir Desmond odavezette őket a feleségéhez, és bemutatta őket. Lady Derrington enyhe bosszúsággal nyugtázta, hogy két idegennel fognak teázni. Agatha gyanította, hogy a Lady boldogabb lenne, ha fizetnének érte.

Egy kellemes szalonban találták magukat. A lilaakác zöld levelei az ablakok körül lengedeztek, napfénybe és árnyékba borítva a szobát. Két álmos eb emelkedett fel a jöttükre, és ásítva nyújtózkodtak egyet, mielőtt összegömbölyödve újból elaludtak volna. Lady Derrington dobott egy hasábot a tűzre, azután kitöltötte a teát. Sütemény nincs, vette észre Agatha árgus szemmel. Csak

valami kökemény aprósütemény. Szeretett volna rágyújtani, de sehol sem látott hamutartót.

Válaszolgattak a Carselyről feltett kérdésekre, aztán James hátradőlt a székében, kinyújtotta hosszú lábát, és mintegy mellékesen megjegyezte: – Hunters Fieldsből jövünk a feleségemmel, csak rövid időt töltöttünk el ott.

Sir Desmond éppen a szájához vitte a csészéjét, de keze félúton megállt. – Az meg micsoda? – kérdezte élesen.

– Tudod, az egészségfarm – mondta a felesége. – Horribilisen drága. Pomfreték is voltak, de azoknak a bőrük alatt is pénz van.

– Önök is jártak ott – jegyezte meg James. – Ráadásul két ismerősünkkel, Mrs. Gore-Appletonnal és Jimmy Raisinnel egy időben.

– Mi soha nem jártunk ott, és most hallom először ezeket a neveket – közölte Sir Desmond fahangon. – Most pedig, ha megbocsátanak...

Felállt, és kitárta az ajtót. Felesége meglepődött, de egy szót se szólt.

Sir Desmond dühödten kicsörtetett a kertbe Agathával és Jamesszel a nyomában, s ott szembefordult velük. – Elegem van már a magukfajta söpredékből. Egy huncut pennyt se kapnak.

Elviharzott, nekiütközve két meghökkent vendégnek, és eltűnt a ház sarkánál.

Agatha utána akart menni, de James visszatartotta. – Biztos egy másik nővel volt, nem a feleségével. Hagyd, Agatha. Valaki zsarolta Sir Desmondot, valószínűleg Jimmy. Ideje elmondani Bill Wongnak, amit tudunk.

OTTHON ÜZENETET HAGYTAK Bill Wongnak, de csak másnap látták viszont.

Délután érkezett. Amikor Agatha ajtót nyitott, látta, hogy az a szörnyella Maddie ül mellette a kocsiban. Bill követte Agathát a nappaliba. – Kávét? – kérdezte James.

– Nem, köszönöm. Nincs sok időm. Miért hívtak?

Beszámoltak neki a vizsgálódásairól, a Sir Desmond Derringtonnál tett látogatással fejezve be a történetet.

Bill Wong pufók képe elkomolyodott. – Egész éjjel ott voltam – mondta szigorúan. – Sir Desmond halott. Úgy néz ki, hogy baleset történt. Elsült a kezében a vadászpuska, miközben tisztogatta. De az éjszaka közepén pucolta a fegyverét, és most már látom, hogy úgy hitte, maguk fogják folytatni azt, amit Jimmy Raisin elkezdett. Hajnali kettőkor fellármáztuk az egészségfarmot. Sir Desmond Jimmy Raisinnel egy időben tartózkodott ott egy nő társaságában, aki Lady Derringtonnak mondta magát. Az igazi Lady Derrington tele van pénzzel. Ha elvált volna Sir Desmondtól, a férfi gyakorlatilag nincstelenné válik. Sir Desmond egy éven át havi ötszáz fontot tejtelt, ez lehetett Jimmy Raisin józan éve, aztán elzárta a pénzcspot. Büszke volt a közösségben betöltött pozíciójára, ő volt a helyi előljáró satöbbi. Kapiskálják már, két minden lében kanál, hogy talán maguk okozták a halálát?

– Jaj, ne! – szörnyülködött James. – Biztosan baleset volt!

– Miért állt neki fegyvert tisztítani az éjszaka közepén, egy nappal azután, hogy maguk ott jártak? – kérdezte Bill

fáradtan. – Veszélyes ám belekontárkodni a rendőrség munkájába.

James a szeme sarkából egy pillantást vetett Agatha letaglózott arcára. – Nézze – mondta aztán Billnek –, mi amúgy is meg akartuk osztani magával az értesüléseinket. És utána mi történt volna? Az egészségfarmmal kezdte volna, aztán felkereste volna Sir Desmondot. Eszébe jutott volna megkérdezni tőlük, hogy nézett ki a nő, aki Lady Derringtonnak mondta magát? Nem. Tehát felkereste volna Sir Desmondot, ő tisztában lett volna vele, hogy a felesége mindent meg fog tudni, és ugyanaz lett volna a vége.

– Erre is gondoltunk. De Maddie rávilágított, hogy a rendőrség látogatásától talán nem borul el annyira a fickó elméje, mint így, hogy azt hitte, két zsaroló tűnt fel ismét a színen.

– Maddie így, Maddie úgy – gúnyolódott Agatha sírós hangon. – Maga azt hiszi, hogy az ő seggéből süt a nap!

Döbönt csend lett. Agatha elvörösödött.

– Menj fel, és szedd rendbe magad – mondta halkan James. Amikor Agatha elhagyta a szobát, az ezredes így szólt Billhez: – Agatha véletlenül kihallgatott egy kínos beszélgetést, amely ön és Maddie között zajlott a mircesteri kocsmában. Közel van a vécé oda, ahol ültek. Maddie rá akarta venni magát, hogy jöjjön ide szaglászni, hátha megtud tőlünk valamit. Amint hallom, elég sértő megjegyzésekkel illette Agathát. Ha Agatha nem érzi úgy, hogy mélyen megbántotta, én pedig nem érzek együtt vele, akkor talán előbb is elmondtuk volna magának mindezt. A barátság – mondta James szentenciózusan – érték. Csak

annyt kellett volna mondania Maddie-nek, hogy a nyomozás során amúgy is fel fog keresni bennünket. Nem gondolja, hogy ő csak kihasználja magát, így próbál információhoz jutni, hogy végül ő oldja meg az ügyet?

– Nem – mondta Bill szenvedéllyel. – Az kizárt. Maddie szorgalmas és lelkiismeretes nyomozó.

– Ó, valóban? Nos, térjünk vissza Sir Desmond halálának kérdéséhez. A felesége őrizte az erszényt. Akkor ő hogy tudta kicsengetni a havi ötszázat, amennyiben ez zsarolási pénz volt, nem pedig ajándék valami fiatal szeretőnek, anélkül hogy a felesége rájött volna a dologra?

– Havi járandóságot kapott Lady Derrington családi vagyonából. Szép nagy összeget, de Sir Desmond a maga csendes módján meglehetősen extravagáns életvitelt folytatott. A vadászat például nem olcsó multság, a Jermyn Streetről beszerzett ingekről meg a Savile Row öltönyökről nem is beszélve. Lady Derrington soha nem ellenőrizte a férje bankszámláját. Sir Desmond minden hónapban lement mínuszba. Ami meglepetésként érte a hölgyet.

– Ezek szerint fakabátokra jellemző érzéketlenséggel felvilágosították őt a szeretőről. Lady Derrington hogy fogadta?

– Hűvösen. Azt mondta, „ostoba, vén kecske”.

– És ki a csábító, aki elcsavarta Sir Desmond fejét?

– Egy titkárnő az alsóházból, Sir Desmond egyik parlamenti barátjának a titkárnője. Most próbáljuk elérni. Jelenleg Barbadoson üdül. A neve Helen Warwick. Nem valami fiatal. Igaz, hogy szőke, de negyvenes.

– Házas?

– Nem.

– Akkor őt nem zsarolták?

– Majd kiderül. Megbecsült hölgy, lehet, hogy nem szívesen folyna bele egy válásba. Nézze, beszélnem kellene Agathával. Amit az ember fél füllel hall, mindig rosszabbul hangzik a kimondott szavaknál.

– Egyelőre ne tegye – háráította el James kurtán. – Majd magam beszélek vele.

– Nos, akkor ne nyomozzanak többet a tudtom nélkül. Tulajdonképpen egyáltalán ne nyomozzanak.

Bill távozott, és beült a kocsiba Maddie mellé. – Na, megmondtad a véleményed a két kíváncsi jancsinak? – kérdezte a nő.

– Még én éreztem magam bűnösnek. Agatha kihallgatta a kocsmai beszélgetésünket, amikor arra vettél rá, hogy szedjem ki belőlük, amit tudnak, és Agatha a nem éppen hízelgő megjegyzéseidet is hallotta.

– Úgy kell neki – vont a vállát Maddie.

Bill fejében most először vált szét vágy és szerelem. Egy kurta pillanatra azon is eltűnődött, hogy szereti-e egyáltalán Maddie-t, de mikor a nő keresztbe tette fekete harisnyás lábát, a vágy kerekedett felül, mely Bill valamennyi érzését romantikus hevületté alakította át.

AGATHA VISSZATÉRT a nappaliba, és fáradtan mondta:

– Elment már?

– Igen, és furdalja a lelkiismeret, hogy megbántott téged.

– James szemügyre vette Agathát, aki lemosta az arcáról a

sminket, s egy régi pulóvert viselt bő szoknyával és lapos sarkúval. James titkon mindig is úgy vélte, hogy a nőknek nem kéne vakolatot kenni a képükre, most mégis azon kapta magát, hogy hiányolja a körömcipős, kisminkelt, francia parfümös, nejlonharisnyás Agathát. Nem bocsátotta meg neki, hogy bohócot csinált belőle az esküvő napján. Valahol a lelke mélyén tudta, hogy soha nem fog megbocsátani Agathának, éppen ezért nem szándékozott újból gyengéd érzelmeket táplálni iránta, de nem bírta nézni, hogy Agatha ennyire maga alatt van.

– Bill szokásához híven megkért minket, hogy maradjunk ki ebből – mesélte James –, de szerintem folytassuk. Attól majd felvidulsz. Pihenünk egyet, aztán teszünk egy próbát Miss Janet Purveyvel, ő a második a listánkon.

– Hadd ölje meg magát ő is?

– Ugyan már, Agatha. Sir Desmond így is, úgy is lebukott volna, az eredmény ugyanaz. Étteremben vacsorázzunk ma este?

– Meglátjuk. Megígértem, hogy a hölgyegylettel tartok Ancombe-ba. Vendégül látnak minket. Valami zenés előadással készülnek.

– Lám, lám, a vidéki élet gyönyörei. Mulass jól.

– Az ancombe-i hölgyegyletben? Viccelsz?

– Akkor minek mész?

– Mrs. Bloxby számít rám.

– Ja, vagy úgy...

AGATHA NEM VOLT VALLÁSOS. Gyakran vélte úgy, hogy nem is hisz Istenben. De babonás volt, és az a

homályos érzés gyötörte, hogy máris lesújtott rá az ég Sir Desmond halála miatt, amikor Mrs. Bloxby bocsánatkérően arra kérte, hogy ő vigye el a kocsijával a Boggle házaspárt Ancombe-ba.

– Tudom, Agatha – búslakodott Mrs. Bloxby –, de kalapból húztuk ki a neveket, és te kaptad Boggle-ékat. Ancombe nincs messze, legfeljebb ötperces kocsit.

– Jól van – mondta borúsan Agatha.

Elhajtott a lakótelepre Boggle-ék házához, a Cullodenhez. Az itt lakók többségéhez hasonlóan ők is megvásárolták a házukat. Hogy gondolhatja James akár csak egy percig is, hogy képes lennék itt élni?, merengett Agatha. Kétségkívül tisztességesen megépített kőház ez, de miben sem különbözik a többi sorháztól. Agatha megállt előtte, és leverten emelte rá a tekintetét. Nyílt az ajtó, és megjelent Mrs. Boggle tömzsi alakja, sarkában a férjével. – Csak ácsorog ott – zsémbelt Mrs. Boggle –, vagy szíveskedne segíteni?

Agatha elfojtott egy sóhajtást, és odalépett a burgonyaszírom- meg levendulaszagot árasztó Mrs. Boggle-hoz, hogy a kocsihoz támogassa.

A házaspár hátra ült, Agatha meg, mint sofőrjük, a volán mögé. Mrs. Boggle hátba bökte Agathát, amikor ő éppen elindította volna a kocsit. – Mink nem szívesen megyünk egy magafajtával – mondta. – Szegény Mr. Lacey. Micsoda gyalázat.

Agatha lángba borult arccal pördült hátra. – Fogja be a száját, vén banya! – förmedt rá vérmesen. – Vagy mehetnek gyalog!

– Beáruírom Mrs. Bloxbynak – mormogta Mrs. Boggle, de aztán az út hátralévő részében hallgatott.

Agatha az ancombe-i közösségi ház előtt kirángatta Boggle-ékat a kocsiból, beküldte őket az épületbe, azután csatlakozott Mrs. Mason, a carselyi csoport elnöknője, Miss Simms, a titkárnő, és Mrs. Bloxby társaságához. – Együttérzésem, hogy Boggle-ék jutottak magának – sajnálkozott Miss Simms, a férjezetlen anya. – Múltkor én kaptam őket.

– Nem is tudtam, hogy van kocsija – mondta Agatha.

– Az udvarlóm vette nekem. Nem éppen a bűn zsoldja. Nem egy Porsche, csak egy rozsdás öreg Renault 5-ös.

Agatha Mrs. Bloxbyhoz fordult: – A nő, aki megvette a házam, belépett már a hölgyegyletbe?

– Megkérdeztem – felelte a lelkész neje –, de közölte, hogy ne háborgassam, és becsapta előttem az ajtót.

– Undok tehát – így Agatha. – Jaj, bár soha ne adtam volna el a házat! Kénytelen leszek mást keresni. Nem lakhatok örökké Jamesnél, a bőröndjeimet ki sem csomagolva. – Elsétált, és bement az épületbe.

– Érdekes – jegyezte meg Miss Simms, és lecsipentett a fogáról egy darabka dohányt. – Azt hittem, előbb-utóbb összeházasodnak.

Doris Simpson, Agatha bejárónője lépett hozzájuk. – Szegény Agatha! – mondta. – Úgy hiányzik neki az otthona, és persze nekem is hiányzik a takarítás.

– Mr. Laceynek ezek szerint nem dolgozik? – kérdezte Miss Simms.

– Nem, ő maga takarít, ami nem természetes egy férfinál,

ha engem kérdeznek.

– Volt egyszer egy ilyen pasasom. Elhagyott egy másik pasiért – mesélte Miss Simms. – Szóval, kibújt a szög a zsákból.

– Nem hinném, hogy Mr. Laceynek afféle hajlamai volnának – vélte Mrs. Bloxby.

– Sosem lehet tudni. Egyesek csak akkor vallanak színt, mikor már megöregedtek, de akkor aztán fennen hangoztatják, hogy ez ám az élet, ott egye meg a fene az asszonyt meg a gyerekeket – mondta Mrs. Simpson.

– Milyen találóan fogalmaz – kacarászott Miss Simms.

– Talán fáradjunk be, hölgyeim – javasolta a lelkész felesége.

A ZENÉS ELŐADÁS DALOKBÓL és karcolatokból állt. Ahogy az az amatőr produkcióknál lenni szokott, a legtöbbet szereplő énekesnek volt a leggyengébb hangja, ráadásul Andrew Lloyd Webber szerzeményeiből választott, a magas hangokat visította, a mélyekbe is beletört a bicskája, közte meg nyávogott. A „Don't Cry for Me, Argentina” interpretációjával disznót lehetett volna ölni, gondolta Agatha keserűen.

Ha valamilyen unalmas eseményen vett részt, általában alig várta, hogy hazamenjen a házába, a macskáihoz. De most csak Jameshez mehetett haza, ahol megtűrt személynek számított az ezredes rendezett életének periferiáján.

Fene vigye ezt a Hardy nevű nőszemélyt, gondolta. És ekkor egyszer csak eltátotta a száját. Mrs. Hardy, hát ez az!

Isten tudja, honnét jött. Lehet róla bármit is tudni? És a faluba való megérkezése időben épp egybeesik Jimmy Raisin halálával. Agatha alig hallotta, ami a koncertből hátravolt. Legszívesebben rohant volna haza, hogy beszámoljon Jamesnek a gyanújáról, de még teázni is kellett, és hazafuvarozni a házsártos Boggle-ékat.

Mire elszabadult, remek ötletének helyébe kételyek léptek. Mindenesetre megosztotta Jamesszel a gyanúját. Megkönnyebbült, mert az ezredes komolyan végighallgatta, majd így szólt: – Magam is ezen a nőn töprengtem. De hiába próbálnánk beszélni vele, nem az a fecsegő fajta, és akkor még finoman fogalmaztam.

Csengettek, Agatha ment ajtót nyitni. Mrs. Bloxby állt a küszöbön. – Fáradj be – mondta Agatha.

– Nem lehet. Csak a stóládat hoztam el. Ott felejtetted a teremben. Most megyek Mrs. Hardyhoz a kulcsokért. Valami okból rám esett a választása, hogy vigyázzak a pótkulcsaira, míg Londonban van. Mondtam, hogy adja a kulcsokat Fred Griggsnek, a rendőr őrmesterünknek, de ő nemet mondott.

– Mikor megy el? – kérdezte Agatha.

– Mostanában. Úgyhogy indulok is.

Agatha megköszönte neki a stólát, és tünődve ment vissza a házba.

– Lenne itt valami – mondta, és leült Jamesszel szemben.

– A Hardy perszóna Londonba megy. Mrs. Bloxbynál hagyja a kulcsait. Érdekes lenne bekukkantani hozzá, nem?

– Nem kérhetjük el a kulcsot Mrs. Bloxbytól. És nem

szeretnék fényes nappal betörni.

– De nekem van kulcsom a házhoz. A bőröndömben találtam.

– Lehet, hogy lecserélte a zárat.

– Az az érzésem, hogy ez nem veri magát költségekbe, csak ha muszáj. Jaj, James, gondold csak el, mi van, ha kiderül, hogy ő Mrs. Gore-Appleton?

– Az túl szép lenne. De szeretnék többet megtudni róla. Hogy jutunk be a házba úgy, hogy senki ne vegyen észre? Ebben a faluban mindig akad egy avatatlan szempár, és nem várhatunk, míg besötétedik. Mrs. Bloxby nem mondta, mikor jön vissza a nő?

– Nem. De van kulcsom a hátsó ajtóhoz. Csak annyi a dolgunk, hogy átmászunk a kerítéseden, aztán a másikon is, és zsupsz be a kertembe, illetve az ő kertjébe.

– Rendben van. Kimegyek gyomlálni az előkertbe, hogy lássam, amikor a nő elmegy.

Miután James már több mint félórája görnyedt az egyik virágágy fölé, kezdte azt hinni, hogy Mrs. Hardy meggondolta magát, ám ahogy felegyenesedett, volt szerencséje megpillantani a nő ellenszenves ábrázatát a volán mögött, ahogy végighajt az Orgonás dűlőn a kocsijával. James a nyakát nyújtogatta, fülét hegyezte, aztán megpillantotta a kocsit, ahogy felfelé kapaszkodik a hegyen.

James visszament a házba. – Rendben, Agatha – mondta. – Mehetünk.

AGATHA FELCSIMPASZKODOTT James kerítésére, és

arra gondolt, hogy a detektív munka olykor túl nagy erőbedobást kíván meg egy középkorú asszonytól. James seperc alatt átlendült a túloldalra, átvágott a kertjét Mrs. Hardyétól elválasztó szűk ösvényen, és épp a nő kerítésére mászott fel.

James elvárta tőle, hogy mindennemű segítség nélkül utánamásszon, s ez dühítette Agathát. Úgy érezte, férfiként kezeli. Hirtelen vágni kezdett rá, hogy James észrevegye őt, és megint úgy nézzen rá, ahogy férfi néz a nőre. Eldöntötte, hogy Mrs. Hardy kerítésének tetejéről segítséget fog kérni az ezredestől. Akkor James kinyújtja felé a karját, ő pedig csukott szemmel beleomlik, s közben azt suttogja: „James, ó, James.”

– Segítség már! – kiáltotta halkán. Levetette magát a kerítés túlsó oldalán, megbotlott, és arccal előre az egyik virágágyban kötött ki. Haragos tekintettel tápászkodott fel. James, akinek fogalma sem volt a romantikus forgatókönyvről, amiben Agatha neki is szerepet szánt, éppen a konyhaajtót nyitotta ki. Agatha gondolatban megrázta magát. Nem szereti már az ezredest, emlékeztette magát. Csakhogy nagyon is beleszokott a szerelembe, megszokta, hogy szépséges álmokkal van tele a feje, nélkülük magára maradt. És Agatha nem találta magát valami jó társaságnak.

Ahogy megindult a hátsó ajtó felé, előbb körülnézett, és gazzal felvert, gondozatlan kertet látott.

Bent a házban szemügyre vette a konyhát. Tükörfényes sterilitás. Kinyitotta a hűtőszekrényt. Csak egy üveg tej meg egy darab vaj volt benne. A mélyhűtőbe is be akart

kukkantani, de James ingerülten megszólalt a háta mögött: – Nem az étkezési szokásait akarjuk kideríteni, hanem a személyazonosságát.

Agatha követte az ezredest a nappaliba. Nem képzelte magáról, hogy különösebben jó ízlése volna, ám ahogy körülnézett az ő egykor otthonosan olcsó nappalijában, Agatha úgy érezte, erőszakot tettek a házán. Gombaszínű szőnyegpadló. Ugyanilyen színű, háromrészes bársony ülőgarnitúra aranybojtokkal a karfákon, aranyrojtokkal a tömzsi lábakon. Egy alacsony üveg dohányzóasztal hűs ragyogása. Se képek, se könyvek. A tündéri nyitott kandallót megszüntették, elektromos kandalló állt előtte műfahasábokkal.

– Itt nincs semmi – mondta James. – Megnézem fent. Legjobb lesz, ha te itt maradsz, hogy meghalld, ha visszajön a nő. – És Agatha örömmel egyezett bele, nem volt kíváncsi, mit művelt Mrs. Hardy a ház többi részével. Az ablakhoz ment, és kilesett. Beköszöntött az ősz. Vékony köd kavargott a kapunál nyíló orgonabokor ágai körül. Víz csepegett gyászosan a tetőről.

Agatha egyszerre azon kezdett tűnődni, hogy mégis mi a fenét keres ő vidéken; ez az érzés csak ősszel rohanta meg. A cotswoldsi köd volt a ludas. Az elmúlt tél nem volt olyan vészes, az azt megelőző viszont rettenetes volt: bekapcsolt ködlámpákkal araszolni Moreton-in-Marshba vagy Eveshambe bevásárolni, néha azt sem tudta, nem tért-e le az útról, estelente hazavezetni, amikor a köd felgyűlt és oszlopnyi, változatos formákat öltött, fájt tőle a szeme, és azt kívánta, hogy támadjon föl a szél, és

oszlassa el a homályt.

Londonban kivilágított üzletek vannak, meg metró, meg busz, meg színházak és mozik. Persze Oxfordban is megkaphatja mindezt, de Oxford harmincmérföldnyi ködpáros távolban volt tőle.

Ekkor James fojtott kiáltását hallotta: – Jobb, ha feljössz. Agatha felszaladt a lépcsőn. – Ide – mondta az ezredes. – A nagyobbik hálószobába.

Hatalmas baldachinos ágy uralta a szobát, modern darab. – Vajon hogy hozta fel a lépcsőn? – ámuldozott Agatha.

– Most ne azzal törődj. Ezt nézd meg! Ne nyúlj semmihez. Később mindent visszarendezek az eredeti állapotba. – Papírok voltak szerteszórva a földön. Agatha letérdelt, és áttanulmányozta őket. Minden reménye, hogy a rejtélyes Mrs. Hardy az eltűnt Mrs. Gore-Appletonnak bizonyul, egy pillanat alatt tovaszállt.

Volt ott egy születési anyakönyvi kivonat: Mary Bexley, született 1941-ben, Sheffieldben. Házasságlevél. Mary Bexley 1965-ben hozzáment egy bizonyos John Hardyhoz. John Hardy halotti bizonyítványa. Meghalt 1985-ben, autóbalesetben.

Banki papírok és nyilatkozatok Mary Hardy néven. Érdektelen, unalmas fényképek. A jelek szerint a néhai Mr. Hardy cégvezető volt egy elektronikai vállalatnál. Fotók Mr. Hardyról különféle céges eseményeken. Gyerek nem volt.

– Hát akkor erről ennyit – jegyezte meg Agatha rosszkedvűen, és felegyenesedett. James mindent visszarámolt a helyére.

– Holnap felkeressük Miss Janet Purveyt – mondta.

MISS JANET PURVEY Ashton-le-Wallsban lakott, alig egy macskaugrásra az egészségfarmtól. Álmos kis falu volt ez, a vidéket makacsul kísértő, vaskos ködbe burkolódzott. Kései rózsák nőttek be a házak falát, nebáncsvirágok kornyadoztak az ágyások szélén az első őszi fagytól csípetten. A fák már vörösbe hajlottak, bánatosan daloltak a madarak, és nem is hallatszott más hang Ashton-le-Walls falvában, ahol mintha semmi és senki élő nem létezett volna a ködben, csak Agatha és James.

Az év a végét járta, és Agatha elveszettnek, idegennek, nem szeretettnek érezte magát. A nyomozás volt az egyetlen kapocs közte és James között. Agatha úgy érezte, hogy amint befejezik, el fognak távolodni egymástól, jobban, mint valaha, és úgy, mintha soha nem feküdtek volna egymás karjában.

Erről egy vers jutott Agatha eszébe, amit még az iskolában tanult:

Feltámadsz-e, ó, nyugati szél?

Csendes eső szemerkél.

Bárcsak ölelhetném kedvesem,

Elnyúlva ágyam rejtekén!

Úgy érezte, ha legalább a szél elfújná a ködöt, ő is jobb kedvre derülne. Az ősz sötétséggel, levélhullással, a pusztulás és az öregség kísértő szellemével befészkelte

magát Agatha lelkébe.

Miss Purvey egy Körtefa nevet viselő házban, több másik kis sorház társaságában lakott a falu szívében. A házak mind sötéten, titokzatosan és fénytelenül gubbasztottak a ködben.

Agatha elmulasztotta megkérdezni Jamestől, hogy tudják-e ennek a Miss Purveynek az életkorát, és rettegett attól, hogy a nő akár egy kifinomult szőke is lehet, aki rabul ejti James szívét.

Amikor megpillantotta az ajtót nyitó Miss Purveyt, Agatha előbb megkönnyebbülést érzett, utána megvetést, amit az a gondolat kísért: micsoda vén szatyor!

A középkorú emberek, mint Agatha is, rendkívül kíméletlenek tudnak lenni az időséssel, valószínűleg azért, mert a saját jövőjüket látják bennük. Miss Purvey valójában még csak hetven felé járhatott, a szája akár Popeye-é, orra apró, szeme hunyorgó és vizenyős, fehér haja naná, hogy dauerolt. Arca ráncos és sápkóros. Az áll beesett vonalát és a petyhüdt száj csíkját elnézve Agatha arra gondolt, kizárólag Nagy-Britanniában találkozhat az ember olyan tehetős nővel, akik képesek fogatlanul mászkálni. Ez még mindig az orwelli világ, ahol az embereknek vagy rosszak a fogaik, vagy egy sincs nekik.

– Újságíróknak nem nyilatkozom – nyámmogta Miss Purvey.

– Nem vagyunk azok – mondta James. – Ezek szerint már volt itt a sajtó?

– Nem, de a rendőrség arcátlan kérdésekkel nyaggatott. Maguk Jehova tanúi?

– Nem, mi...

– Árulnak valamit?

– Nem – felelte James türelmesen.

– Akkor kik maguk? – Az ajtó kezdett lassan bezáródni.

– Az én nevem Mrs. Agatha Raisin – mondta Agatha James elé lépve.

– Annak a meggyilkolt férfinak az özvegye?

– Igen.

– Nos, nagyon sajnálom, de nem segíthetek.

James vette át a szót: – Talán mégis, Miss Purvey. Ön bájos, intelligens nőnek látszik. – Elmosolyodott, és Miss Purvey váratlanul visszamosolygott. – Az érdekelne bennünket, hogy mit csinált Mrs. Raisin férje az egészségfarmon. Holmi száraz rendőrségi jelentés helyett nekünk egy éles megfigyelőkészséggel rendelkező *hölgyre* van szükségünk.

– Hát... – Miss Purvey habozott. – Anyám mindig mondta, hogy azt is észreveszem, amit egy átlagos ember nem. Jöjjenek be.

Agatha hamar beslisszolt a házba James mögött, mert az volt az érzése, hogy Miss Purvey őt boldogan kizárta volna.

Odabent ugyanolyan sötét volt, mint kint. A nappaliban kis tűz égett a kályhában. Mindenütt fényképek, a számos asztalkán, a sarokban álló pianínón meg a kandallópárkányon, elfeledett napsütéses napokon készült régi fotográfiák voltak.

– Tehát – vágott bele James, amikor helyet foglaltak –, beszélt ön Mr. Raisinnel?

– Csak egy keveset – felelte Miss Purvey. – Hogy őszinte

legyek, meglepett, hogy egy ilyen alakot látok azon a drága helyen.

– De látta őt – mondta James. – Mi volt a benyomása róla?

Miss Purvey a halántékára tette egy ujját, tisztára, mint Dodó kacsá az *Alízból*, és a homlokát ráncolta. – Mindenkiel nagyon kedves volt, hol ezzel cseverészett, hol azzal, az étkezéseken egyik asztaltól a másikhoz vándorolt. Harsány nevetése volt. És minőségi ruhái, de látszott, hogy nem a sajátjai. Nem úriember.

– Na, és Mrs. Gore-Appleton?

– Rendes nőnek tűnt. Csak már öreg hozzá, hogy olyan aranyszínűre festesse a haját, és túlon túl csiricsaré volt a tornaruhája.

– Ön szerint szerelmes volt Mr. Raisinbe? – kérdezte James.

– Elég közel álltak egymáshoz, és láttam, hogy a férfi az éjszaka közepén bement a nő hálószobájába. – Miss Purvey ajkai rosszallóan felgyűrődve beleolvadtak az arca ráncaiba.

– De önnek személy szerint nem volt semmi dolga Mr. Raisinnel? – vetette közbe Agatha.

– Éppenséggel... *hajtott rám*. Ugye, így mondják manapság? Én azonban nem kértem belőle.

Agatha és James egyszerre gondolta ugyanazt, hogy nehéz elképzelni, amint Miss Purvey visszautasítja egy férfi, bármilyen férfi közeledését. Leplezetlen sóvárgás áradt belőle, ahogy Jamesre nézett, és állandóan az ezredes karját fogdosta. – Aztán meg – folytatta Miss Purvey – Lady

Derringtonnak kezdte csapni a szelet, illetőleg annak a nőnek, aki, mint megtudtam, nem is Lady Derrington volt. Tartok tőle, hogy ezek az egészségklinikák a laza erkölcsök melegágyai.

– Szóba hozta önnek a rendőrség a zsarolás témáját? – kérdezte James.

– Igen. De mint rámutattam, vannak még *hölgyek* a világon. – Miss Purvey tekintete egy pillanatra Agathára szegeződött, mintegy kirekesztve őt a hölgyek közül.

– Maga szerint kit zsarolhatott Mr. Raisin? – Agatha hangját ellenszenv színezte.

– Nem tudom, a nőt zsarolta-e. De volt ott egy bizonyos Mrs. Gloria Comfort. Őérte nagyon odavolt. Mrs. Gore-Appleton nem bánta.

– Milyen volt Mrs. Gore-Appleton tulajdonképpen? – kérdezte Agatha. – Nem a külsejére gondolok, hanem a jellemére.

– Nos, mint mondtam, ízig-vérig hölgy volt – felelte Miss Purvey kelletlenül. Megint azzal a tekintettel nézett Agathára. – S bár nem odaillő, de igen drága ruhákat viselt. Erősen festette magát, és nagyon karcsú, de fitt volt.

– Agyő, Mrs. Hardy, gondolta Agatha, ahogy felködlött előtte a drabális nő képe. Agatha továbbra is abban reménykedett, hogy Mrs. Hardyról csoda folytán kiderül, hogy ő az eltűnt Mrs. Gore-Appleton, de hát nagyon szerette volna visszakapni a házát.

Agatha fészkelődni kezdett. Utálta Miss Purveyt, és klausztofóbia kerülgette a kicsi, sötét nappaliban.

Jamesen viszont látszott, hogy mindenáron tovább akarja ütni a vasat, és Agatha nagy bánatára igent mondott a kávéra. Az ezredes követte Miss Purveyt a konyhába, hogy segédkezzen neki. Agatha körbejárta a szobát, és a fényképeket nézegette. Mind Miss Purveyről készült különböző életszakaszokban. Agatha meglepetten konstataálta, hogy fiatalkorában nagyon csinos nő volt. Vajon miért nem ment férjhez? Azok ott a szülők, meg két öcs. Volt egy fotó Miss Purveyről az első bálján, abból az időből, amikor az első bálozókat még bemutatták az udvarban, egyszóval sok pénze lehetett a családnak. Agatha hallotta a konyhából kiszűrődő hangokat, majd Miss Purvey kacér kacaját. James, te pizszok!

Együtt jöttek vissza a konyhából, Miss Purvey öreg arca halvány rózsaszínbe játszott. Agatha elképedve vette észre, hogy Miss Purvey magatartása megváltozott. Nógatta Agathát, hogy kóstolja meg a süteményeit, aztán a falubeli életről meg a nőgyűlésnek végzett munkájáról csicssergett. – Az olyan hölgyeknek, mint mi vagyunk, Mrs. Raisin, ki kell vennünk a részünket – mondta.

– Úgy van – értett egyet Agatha båtortalanul, és azon tünődött, mégis minek köszönhető ez a változás, mert persze nem tudhatta, hogy James azt füllentette Miss Purveynek: Agatha Devonshire hercegének az unokahúga.

– Nos, bár hölgynek neveztem Mrs. Gore-Appletont – vallotta meg bizalmasan Miss Purvey, ráncos kezét Agatha térdére helyezve –, az volt róla a benyomásom, hogy rossz útra tévedt, ugye értik? Nehéz megfogalmazni, de volt benne valami alpáriság, egyfajta züllöttség, és még

valami... nem tudom, de megrémített. Ahogy Mr. Laceynek is mondtam, emlékszem, hogy ott-tartózkodásom vége felé keresni kezdte a társaságom. Pénzről, üzleti ügyekről beszélt, és elmondta, hogy egy jótékonsági szervezetet működtet. Azt mondta, manapság mindenki pénzgondokkal küzd, mire mondtam, hogy én a magam részéről kényelmesen élek, megkérdezte, nem adakoznék-e a szervezetének, de mikor megtudtam, hogy a hajléktalanokat segíti, visszautasítottam. Ezek a fedél nélküliek megérdemlik a sorsukat.

Agatha fellélegzett, James ugyanis egyszerre elveszítette az érdeklődését Miss Purvey minden további mondandója iránt. Letette a csészejét.

– Köszönjük a vendéglátást. Most már mennünk kell.

– Máris? Szerintem a segítségükre lehetnék.

– Így is sokat segített – udvariaskodott James.

– Nagyon kedves öntől – mondta Agatha felállva, a táskájával és a kesztyűjével a kezében. – De nem hinném...

– Éles szemem van – rimánkodott Miss Purvey. – Nagyszerű detektív válna belőlem. Ugyan már, Mr. Lacey – mondta csintalanul –, hisz ön épp az előbb méltatta a szimatom!

– Mi tagadás – mondta sietve az ezredes. Átnyújtott Miss Purveynek egy névjegyet. – Ha kiszagolt valamit, ezen a címen elér.

MIUTÁN ELMENTEK, Miss Purvey járkálni kezdett kicsiny nappalijában. Nyugtalan, mámoros hangulatban volt. A

jóképű Mr. Lacey úgy nézett rá! Odalépdelt az ablakhoz, és az üveget dörzsölgetve kikukkantott. A köd sárgás fényt kapott, valahol messze fent igyekezett áttörni rajta a nap.

Miss Purvey hirtelen heves vágyakozás fogta el Mircester fényei, boltjai után. Egy kebelbarátnője, Belinda Humphries butikot vezetett Mircester egyik bevásárlóközpontjában. Miss Purvey úgy döntött, ellátogat hozzá, és kiélvezi, hogy mesélhet James Laceyről meg arról, ahogy a férfi ránézett. Igaz, hogy Lacey Mrs. Raisin társaságában volt, de ő megkérdezte a férfit a konyhában, hogy összeházasodnak-e, mire Lacey csendesen azt felelte: „most már nem”, márpedig ő, Miss Purvey alig valamicskét idősebb csak Mrs. Raisinnél.

Felvette a kabátját meg egy, a középosztálybeli angol nők által igen kedvelt, praktikusnak mondott filckalapot, és kiballagott az úton parkoló Ford Escortjához.

Lassan és biztosan vezetett, néhány mérfölddel a falu után ráhajtott az osztott pályás útra, és a gyors sávban haladt óránként harminc mérfölddel, oda se bagózva, hogy a mögötte jövők eszeveszetten dudálnak meg villognak rá.

Mircesterhez közeledve sajnos egyre sűrűbb lett a köd. A főtéren parkolt le, bezárta a kocsit, és irány a bevásárlóközpont. ZÁRVA, állt az üvegajtóra akasztott táblán. Miss Purvey csalódott hangot hallatott. Kiment a fejéből, hogy Mircesterben aznap csak félnapot dolgoznak.

Túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy hazamenjen. Persze otthon is felkereshette volna Belindát, de a barátnője háza egy másik faluban volt, húsz mérföldre Mircestertől éppen ellenkező irányban, mint amerre ő lakott.

Miss Purvey elhatározta, hogy beül a moziba. A *Die Hard* egyik részét vetítették Bruce Willisszel, és Miss Purvey izgalmasnak találta Bruce Willist. Láttá már a filmet, de tudta, hogy másodjára is élvezni fogja.

Megvette a jegyet, és helyet foglalt a kivilágított teremben. Az előadás pár percen belül kezdődik.

Miss Purvey kényelembe helyezte magát, és elővett a táskájából egy zacskó jó erős mentolos cukorkát. Kivett egyet, és a szájába pottyantotta. Nem voltak sokan a moziban. Hátrafordult, hogy lát-e ismerőst, és megállapodott a tekintete a mögötte lévő sorban, tőle kissé balra ülő alakon. Visszafordult, aztán megmerevedett a székében. Biztosan látta már ezt az arcot.

Újból hátrafordult, és harsány, nyámmogó hangján így szólt: – Ugye, láttam már magát valahol?

ROSE, A FÁJÓS LÁBÚ JEGYSZEDŐNŐ az ötvenes éveiben járt. Hol van már az az idő, amikor a jegyszedők még szemrevaló leányzók voltak, és frissítőket szolgáltak fel! Az üdítőket meg a pattogatott kukoricát most az előtéri büfében lehetett megvásárolni, odabent pedig megfáradt középkorú hölgyek kísérték helyükre az embereket, azután átfésülték a kiürült termet, hátha valaki otthagytott valamilyen értéket.

Rose meglátta az egyik középső sorban üldögélő magányos alakot, és azt gondolta, lám, megint elaludt valami élemedett korú nyugdíjas. Nehezen viselte ezeket a vénségeket. Amikor felébresztette őket, némelyik azt se tudta, hol van, vagy ki fia, borja. A Cotswolds kezdett

átalakulni öregek otthonává.

Végigoldalazott a mozdulatlan alak mögötti soron, és odahajolva hozzá megrázta a vállát. Akár egy Hitchcock-filmben, gondolta Rose, és a szíve a torkában dobogott. Az alak lassan oldalt dőlt. Rose eltátott szájjal még előrébb hajolt, és az elemlámpájával belevilágított az alak arcába, mert bár égtek a lámpák a moziban, csak gyengécske fényt adtak.

Miss Purvey guvadt szeme üvegesen bámult rá vissza. Egy sál csavarodott szorosán az öreg, ványadt nyakra.

A sok különösen hat az emberekre. Rose kisietett az előtérbe, és szólt a másik jegyszedőnőnek, hogy hívja az igazgatót, azután telefonált a rendőrségre. Szólt a jegykiadó fülkében ülő embernek, hogy zárja be a mozit, és ne engedjen be senkit. Aztán cigarettára gyújtott, és várt. Befutottak a rendőrök meg egy mentőautó, befutott a bűnügyi rendőrség meg a patológus, majd a törvénytörésosztály csapata.

Rose többször is elismételte a történetet, bevitték a kapitányságra, ahol újból elmondta az egészet, végül aláírta a vallomását.

Elfogadta a felajánlást, hogy egy rendőrautó majd hazaviszi, és megnyugtatta a csinos fiatal rendőrnőt, hogy egy csésze teától mindjárt jobban lesz.

Amikor belépett a házába, a férje cammogott elő a nappaliból. A kedvenc molyrágta, öreg kardigánját viselte, és főtt tojás darabkái virítottak a bajuszában.

– Gyűlöllek! – rivallt rá Rose, és sírva fakadt.

AZNAP ESTE JAMES ÉS AGATHA a Vörös Oroszlánból sétáltak az Orgonás dűlő felé a ködön át. Néma csöndben. A falubeliek már nem tekintették őket gyanúsítottnak, így hűvös némaság helyett meleg fogadtatásban részesültek, aztán kénytelenek voltak túrni a többiek ugratásait, akik azzal heccelték őket, hogy árulják el végre, mikorra tervezik az esküvőt.

James nem akarta kimondani, hogy nem veszi el Agathát, mert az otromba lett volna, így aztán az egyenes beszédű Agatha volt az, aki egyszer csak hangosan közölte: – Nem illünk össze; nem lesz esküvő, és pontkum!

És ahelyett, hogy hálás lett volna Agathának, amiért tisztázta a helyzetet, Jamesnek az volt az érzése, hogy Agatha mindenki előtt kikoszarozta, s ettől duzzogásra emlékeztető hangulat hatalmasodott el rajta.

Agatha megragadta a karját. – Odanézz!

A James házának ajtaja fölötti biztonsági lámpa fényében Wilkes főfelügyelőt, Bill Wongot és Maddie-t pillantották meg.

– Mi történhetett már megint? – kérdezte James. – Jaj, istenem, remélem, Purvey kisasszony nem követett el öngyilkosságot!

Wilkes megvárta, míg odaérnek, aztán így szólt: – Talán menjünk be.

James beengedte őket. Körbe álltak a nappaliban.

– Üljenek le – mondta Wilkes komor képpel. – Lehet, hogy el fog húzódni. Felkerestek ma egy bizonyos Miss Janet Purveyt?

– Igen – felelte Agatha. – Mi ez az egész?

– És hol tartózkodtak ma délután?

– Mielőtt folytatná – mondta James –, azt hittem, csak a filmekben fordulhat elő, hogy a rendőrség nekiáll faggatózni anélkül, hogy elárulnák a kérdezősködés valódi okát. Szóval, ki vele! Nyilvánvaló, hogy valami szörnyűség történt Miss Purveyvel.

Bill Wong szólalt meg, ferde szemével a kettőjük arcát pásztázva. – Miss Purveyt ma délután holtan találták a mircesteri Imperial moziban, valaki megfojtotta. Tehát még egyszer feltesszük a kérdést, mit csináltak ma délután?

– Tudhatná, Bill, hogy egyikünknek sem lehet köze a nő halálához – emelte fel a hangját Agatha.

– A kérdésre válaszoljon! – csattant Maddie kemény hangja.

– Igen, ma délelőtt találkoztunk Miss Purveyvel – válaszolta James. – Azt vettük ki a szavaiból, hogy őt nem zsarolták, és nem volt különösebb köze sem Mrs. Gore-Appletonhoz, sem Jimmy Raisinhez, mialatt az egészségfarmon időzött. Miután eljöttünk tőle, betértünk egy kocsmába Ancombe-ban, hogy megegyünk egy szendvicset, aztán visszajöttünk ide. Agatha kiugrott Moretonba vásárolni, én itt maradtam. Mialatt Agatha távol volt, benézett hozzám Mrs. Bloxby, és együtt kávéztunk.

Bill Agathához fordult: – Láta magát valaki Moretonban?

– Természetesen – mondta Agatha. – Jártam Drury

boltjában, a hentesnél, a szupermarketben... ja, meg a bevásárlóutcában nyílt könyvesboltban. Aztán ittam egy kávé a teázóban. Valaki biztosan emlékszik rám.

– Ellenőrizzük majd – biztosította róla Maddie, és Agatha kendőzetlen megvetéssel nézett rá.

Wilkes előrehajolt. – Menjünk vissza az elejére. Úgy tudom, Wong megkérte magukat, hogy ne játsszanak nyomozósdit. De maguk csak nem bírták abbahagyni! Kezdjük tehát a Miss Purveynél tett látogatásukkal.

James mindent elmondott, amiről beszélgettek, egyetlen lényeges kihagyással, amit Agatha észrevett ugyan, de hallgatott róla. James nem említette, hogy Miss Purvey is detektívesdit akart játszani.

Wilkes ekkor Agathához fordult, és elmondatta vele az ő verzióját az eseményekről.

A kikérdezés egyre csak folytatódott. Végül Wilkes azt mondta: – Be kéne fáradniuk a kapitányságra vallomástételre. Még egy halálesetet már nem tudunk a szőnyeg alá söpörni. Mint mondtam, tudtommal Wong megkérte önöket, hogy törődjenek a saját dolgukkal, és hagyják a nyomozást a rendőrségre.

– Miért ment át Miss Purvey Mircesterbe, miután mi eljöttünk tőle? – kérdezte Agatha.

A főfelügyelő sóhajtott. – Feltehetően azért, hogy beüljön a moziba. A többi már csak találgatás. Lehet, hogy eltitkolt valamit, telefonált valakinek, és megbeszélte vele egy találkozót. Vagy valaki meglátta a moziban, felismerte, és úgy ítélte meg, hogy bajba kerülhet miatta. Hagyják ezt ránk, jó?

Minden irányból további kérdések hangzottak el, mielőtt elmentek végre.

Agatha és James borús csendben bámultak egymásra.

Végül James így szólt: – Nézd, Agatha, mi nem tehetünk róla. Nem mi fojtottuk meg. De mégis van mindebben valami jó, már ha annak lehet nevezni. A sajtó megint érdeklődni fog az ügy iránt. Lehozzák a velünk készült interjút. Mindenki tudni fogja, hogy keressük Mrs. Gore-Appletont, és valaki biztosan jelentkezni fog.

– Bárcsak túl lennénk már rajta – sóhajtott fel Agatha fáradtan. – Talán tényleg a rendőrségre kéne hagyni.

– Nos, egyetlen név van hátra – mutatott rá James. – Mrs. Gloria Comfort, Mircesterben lakik, az apátság mellett. És ha a *Hírharsona* mégse hozza le a sztorit, egy másik újság biztos szívesen meginterjúvol. Ezt már csak egy világégés ütheti ki a lapokból.

MÁSNAP REGGEL JAMES korán kelt, és kiugrott megvenni a lapokat. Fekete főcímek harsogták: Jelcint megbuktatták. A moszkvai tábornokok puccsot hajtottak végre. Újrakezdődött a hidegháború. A lapok címdalát a tudósítások foglalták el, hátrább az elemzők cikkei töltötték meg az oldalakat. Az agg mircesteri vénkisasszony meggyilkolása csupán egy apró hasábot kapott. A szerb utódállam támogatta a tábornokokat. Oroszországban küszöbön állt a polgárháború.

Bevitte az újságokat Agathának, aki a konyhakövön játszott a macskáival. Agatha felállt, és szótlánul átböngészte a lapokat.

– Legalább folytathatjuk a nyomozást – mondta végül Agatha. – Ami sokkal nehezebb lenne, ha mi állnánk a sajtóérdeklődés középpontjában.

Megvitatták a világpolitikai helyzetet, aztán úgy döntöttek, hogy bemennek Mircesterbe vallomást tenni, megebédelnek valahol, azután felkeresik Mrs. Gloria Comfortot.

MADDIE ÉS BILL WONG valamivel később egy csésze tea fölött üldögélt a büfében. Agatha és James kihallgatása óta most először volt lehetőségük kettesben elbeszélgetni.

– Szóval, mit gondolsz most a drágalátos Agatha Raisinről? – akarta tudni Maddie. – Az a nő egy keselyű. Mindenütt hullákat hagy maga mögött.

– Ez kicsit erős – tiltakozott Bill. – Lehetséges, hogy a Derringtonnál tett látogatásuk katalizátorként működött, de csak kicsivel jártak előttünk, és ha az öregfiú amúgy is végezni akart magával, akkor előbb-utóbb megtette volna. Miss Purvey meggyilkolásához pedig semmi közük. Agatha alibije megáll a lábán. Nézd, Maddie, tisztázzunk valamit. Agatha a barátom, szeretném, ha nem ócsárolnád folyton. Nem tudom, tényleg ő oldotta-e meg a korábbi bűneseteket, de a kotnyelességével beindított bizonyos folyamatokat; nélküle soha nem jutottunk volna el a tettesekig.

– Jogom van a saját véleményemhez – mondta Maddie. – Elég megnézni a Laceyhez fűződő bizarr kapcsolatát. Felbontják az eljegyzést, mert a nő hazudott neki, és mégis együtt élnek.

– Szerintem remekül összeillenek – dűnnyögte Bill. Aznap estére meghívta magához Maddie-t vacsorára, hogy bemutassa a szüleinek, és nem akarta, hogy valami félresikerüljön. – Maradjunk annyiban, hogy ebben nem értünk egyet, jó?

– Ahogy akarod. De ugye nem vagy belezúgva Agatha nénibe?

– Hisz az anyám lehetne!

– Csak kérdeztem.

Bill régóta várta, hogy bemutatthassa Maddie-t otthon. Most azonban a nyugtalanság befészkelte magát a lelkébe. Lehetséges volna, hogy a kedvese, nos, egy icipicit irritáló?

AGATHA ÉS JAMES Mircester felé autózott. Felszakadt a köd, szép őszi nap köszöntött rájuk. A sövényeken galagonyabogyók piroslottak, a fák vörösben és aranyban játszottak a felszántott földek barnája mentén.

– Eleinte nem tűnik szépnek a vidék – mondta Agatha. – Nekem azelőtt nagyon hiányzott London. Aztán megszoktam itt. Kezdem észrevenni a változó évszakokat, megláttam a szépségét, mintha tájképeket nézegetnék, egyiket a másik után. Csak ezek a felhők ne lennének! Valaki csinálhatna már velük valamit. Pont úgy néznek ki, mint a cotswoldsi műkedvelők akkurátus vízfestményein. A fény is másmilyen. Ősszel valahogy *megdől*. – Aranyos napfénypázmák szűrődtek át a fákon és vetültek rá az előttük kanyargó útra. James rátaposott a fékre, ahogy egy esetben fácán kibillegett a kocsni elé, a kerekek alatt

bükkmakk ropogott.

– Nem szoktam arra vágni, hogy visszaforgathassam az idő kerekét – mondta Agatha halk hangon. – De az ilyen napokon azt kívánom, bár soha ne keveredtem volna bele ebbe, és tudom, hogy nem lehetek szabad, csak a végén. Képtelen vagyok meggyászolni Jimmyt. Hitvány ember lett belőle, és még mindig élne, ha nem lett volna olyan hitvány. Egy élő Jimmyvel még csak-csak meg tudok birkózni, úgy, hogy hallani se akarok felőle, de egy halottal nem lehet harcolni, és Jimmy most ott áll kettőnk között, James.

– Te raktad őt oda, Agatha. Ha még időben kiderítetted volna, hogy életben van, azt átvészeltük volna.

Agatha sírósan felnyögött.

James levette az egyik kezét a kormányról, és megölelte. – Adj nekem időt – mondta, és Agathát magasba röpítette a remény, akár azt a másik fácánt a riadalom, ami felreppent a közeledtükre, és átlibbent a sövény fölött.

Miután vallomást tettek a főkapitányságon és Mrs. Gloria Comfort keresésére indultak, váratlan akadály állta útjukat. A szomszédoktól megtudták, hogy a hölgy elköltözött egy félreeső faluba. Senki nem tudta az új címét, de az egyik szomszéd emlékezett rá, hogy a Whitney & Dobster ingatlanügynökség adta el a házat.

Az ingatlanügynökségen szerencsére még mindig alkalmazásban állt az az ember, aki Mrs. Comfort mircesteri házának eladását intézte, és boldogan elhitte a meséjüket, hogy régi barátai a hölgynek, ezért szeretnék felvenni vele a kapcsolatot. Az ingatlanos egy ancombe-i címet adott meg nekik.

– Tyúha! – kiáltott fel Agatha, ahogy kiléptek az ingatlanügynökség irodájából. – Ez *nagyon* közel esik Carselyhoz és Jimmy meggyilkolásának helyszínéhez. Mit gondolsz, a rendőrség járt már nála?

– Nem tudom. Őket hátráltatja a bürokrácia, minket nem.

Agatha hirtelen tétovázni kezdett. – Dühösesek lesznek, ha ott találnak minket, amikor megérkeznek.

– Későre jár. Vagy már voltak a nőnél, vagy csak holnap mennek el hozzá.

ANCOMBE AZOK KÖZÉ a Broad Campden méretű cotswoldsi falvak közé tartozott, amelyek túl szépek ahhoz, hogy valóságosak legyenek. Óreg templom állt a picinyke falu szívében, zsúpfedeles házikók, meseszép kertek, és gondozottság mindenütt.

Mrs. Gloria Comfort a legtündéribb zsúpfedeles házikók egyikét lakta a templom árnyékában. Az ajtaján azonban hiába kopogtattak. – Kerüljünk hátra – javasolta James. – Mintha hallanék onnan valamit.

– Valószínűleg a nő utolsó rúgásait – jegyezte meg Agatha rosszkedvűen.

Végimentek a hátsó kertbe vezető keskeny ösvényen. Kővérkés szőke asszony gyomlálta az egyik virágágyat. – Elnézést – kezdte James, mire a nő főlegyenesedett és megfordult.

Haja makulátlan aranszőkére festve, sehol egy lenőtt rész, ám a középkorú arc puffadtsága és a szem árulkodó csillogása nagyívóra utalt. Nem kertészkedéshez volt öltözve: szűk szabású tweedkabátkát és szoknyát viselt

fodros fehér blúzzal, gyöngysorral és magas sarkúval.

– Mrs. Comfort? – kérdezte James.

– Maguk valami adománygyűjtők?

– Nem, az én nevem James Lacey, ő pedig Agatha Raisin.

– Jaj, nekem, a meggyilkolt férfi felesége. Jöjjenek be a házba. – Átimbolygott a gyepen, hegyes cipősarka lyukakat ütött a zöld fűbe. – Jót tesz a gyepnek – jegyezte meg. – Szellőzik tőle.

A ház berendezése a nő öltözetéhez passzolt. Minden hallatlanul közönséges volt. Borzalmas fodros függönyök lógtak az ablakokon, hamis rézdíszek, a falakon a régi mesterek festményeinek olcsó másolatai, meg egy fehér bőrrel bevont bárpujt a nappali egyik sarkában. Mrs. Comfort egyből a bárt célozta meg. – Italt?

Agatha gin-tonikot kért, James whiskyt.

– Akkor tehát – mondta Mrs. Comfort egy kövérré tömött szófa peremén trónolva –, miről van szó?

– Ön ugyanakkor járt az egészségfarmon, amikor Jimmy is – fogott hozzá Agatha. – Arra vagyunk kíváncsiak, hogy kikkel beszélt a férjem. És nagyon érdekelne minket a nő, aki elkísérte, bizonyos Mrs. Gore-Appleton.

Mrs. Comfort jókorát húzott a poharában sötétlő folyadékból. Azután azt mondta: – Nehéz visszaemlékezni. Olyan régen történt. Jimmy Raisin egyike volt a sikeres eseteknek. Roncsként érkezett, és már az első hét végére más ember lett belőle. Mrs. Gore-Appletonról nem tudok nyilatkozni. Nem nagyon beszéltünk, hébe-hóba az időjárásról, meg hogy milyen szörnyen éhesek vagyunk, ez

minden. Félek, nem segíthetek önöknek.

– A rendőrség felkereste már? – kérdezte James.

– Nem. Miért kellett volna? Ja, persze, Mr. Raisin meggyilkolása miatt.

– Nem ilyen egyszerű. Talán nem vette észre a mai újságokban a világ hírei miatt, de Mircesterben megöltek egy bizonyos Miss Purveyt.

– Purvey? Purvey! Ő is ott volt az egészségfarmon. Keszeg vénkisasszony. De itt nyilván nincs semmilyen összefüggés.

– Jimmy Raisin zsaroló volt – mondta Agatha.

Mrs. Comfort félrenyelte az italát, aztán mintha erőre kapott volna. – Igazán? – kérdezte élénken. – Milyen undorító!

Agatha kockáztatott. – Valójában azért vagyunk itt, mert úgy hisszük, hogy önt is zsarolhatta.

– Hogy képzeli! Engem nincs mivel zsarolni. Azt hiszem, ideje távozniuk.

Mrs. Comfort felállt. Ők is felemelkedtek. – Nincs kedve előbb nálunk próbálkozni az igazmondással? – tudakolta James tapintatosan.

– Hogyhogy?

– Hamarosan itt lesz a rendőrség, és ugyanezeket a kérdéseket fogják feltenni. Aztán utánaéznak a bankszámlájának, és ellenőrzik, nem vett-e fel rendszeres összegeket, hogy kifizesse a zsarolási pénzt, illetve hogy állított-e ki csekket Jimmy Raisinnek.

Mrs. Comfort leült, mintha hirtelen elgyengült volna a lába. Puffadt arca meggyűrődött, látszott rajta, hogy mindjárt

elsírja magát. Agatha és James lassan visszaültek a helyükre.

Az asszony némán tartotta immáron üres poharát James felé. Az ezredes elvette, beleszagolt, aztán bement a fehér bőr bárpujt mögé, whiskyt töltött a pohárba tisztán, és odavitte a nőnek. Vártak, míg csendben iszik, aztán megszólal: – Akkor már elmondom az egészet.

– Mint mondtam, Jimmy Raisin emberi roncs volt, amikor megjelent, de hamar összeszedte magát. Elbűvölő volt, szórakoztató, és... hát szóval, a többiek rettenetesen fellengzősnek tűntek, s mert egyedül voltam és nő, Miss Purveyvel tettem egy asztalhoz, és én ettől pocskéul éreztem magam. Jimmy flörtölni kezdett velem, aztán azt mondta, délután bent járt a faluban, és van a szobájában pár húsos lepény. Anyyira éhes voltam, hogy felmentem hozzá, és vihorászva lakmározunk az éjszaka közepén, mint a gyerekek. Egyik dologból következett a másik, és végül együtt töltöttük az éjszakát. Másnap nagyon civilizáltan álltunk hozzá. Ami engem illet, nekem ez egyéjszakás kaland volt. Férjes asszonyként boldog házasságban éltem, de az a húsos lepény éppúgy elbolondított, ahogy egy más alkalommal egy kiváló évjáratú pezsgő tette volna.

Megállt, hogy mohón kortyoljon a whiskyből.

– Már majdnem el is felejtettem az egészet. Oly keveset számított. Aztán egy nap, mikor a férjem éppen elment dolgozni – akkoriban Mircesterben éltünk –, Jimmy megjelent. Azt mondta, ha nem fizetek, beszámol a férjemnek a közös éjszakánkról. Elküldtem a fenébe. Az ő

szava állt szemben az enyémmel, és azt gondoltam, hogy majd letagadom. De ő levelet írt a férjemnek, melyben intim részleteket tárt fel rólam, és... és a férjem elvált tőlem.

Hosszú csönd következett.

Agatha halkán megkérdezte: – Miért mondta ezt most el nekünk? Nem fizetett Jimmynek, tehát a bankszámlájából semmit sem lehetne kideríteni.

Mrs. Comfort fáradtan megvonta a vállát. – Senkinek sem beszéltem még róla. El tudják képzelni a szégyenemet? Harminc év házasságot húztam le a vécén. Szívből gyűlöltem Jimmy Raisint, de nem öltem meg. Ahhoz gyáva vagyok. Széthullott az életem. Annyi év házasélet, és Geoffrey, a férjem nem akart megbocsátani. Sőt siettette a válást. Meglepett a nagyvonalúsága, aztán rájöttem, mi az oka. A válás után derült ki, mert olyankor szoktak előállni a barátok, hogy elmondják, amit korábban kellett volna. Geoffreynak viszonya volt egy nővel a munkahelyéről, úgyhogy amit tettem, azzal csupán ürügyet szolgáltatam neki, méghozzá ezüsttálcán.

– Erről a Mrs. Gore-Appletonról – kérdezte James – Jimmy nem beszélt? Nem mondta, miért épp vele volt ott?

– Azt mondta a nőről, hogy valami jótét lélek, ő fizette a kezeléseit, de ez minden. Többnyire csak az egészségfarmról beszéltünk, viccelődtünk a rémes foglalkozásokról meg a még rémesebb kosztról.

Halkan sírni kezdett. – Sajnáljuk – mondta Agatha. – Mi csupán azt próbáljuk kideríteni, ki ölte meg Jimmyt.

Mrs. Comfort megtörölte a szemét, és orrot fújta. – Miért? Kit érdekel ez?

– Amíg nem találjuk meg a gyilkost, addig mindnyájan gyanúsítottak vagyunk, még ön is.

Mrs. Comfort szeme elkerekedett ijedtében. – Nem lett volna szabad elmondanom maguknak, hogy lefeküdtem Jimmyvel. Ugye, nem adják tovább a rendőrségnek?

Mire a két amatőr detektív, akik még mindig fújtak amiatt, hogy megtiltották nekik a nyomozást, egyszerre bólintott. – Nem szólunk róla – így Agatha. Belebotort a táskájába, és előhalászott egy névjegyet. – Itt a címem meg a telefonszámom. Kérem, tudassa velem, ha eszébe jutna bármilyen apróság, ami segíthet.

– Rendben van. Majd gondolkozom rajta.

– Tudja – mondta James –, úgy érzem, ha megtalálnánk ezt a Mrs. Gore-Appleton, máris előbbre volnánk. Nincs rá bizonyíték, hogy részt vett volna ebben a zsarolási stikliben. Jimmy csak havi ötszáz fontot kapott Sir Desmond Derringtontól. Mrs. Gore-Appleton egy mayfairi címet adott meg az egészségfarmon. Úgy néz ki, hogy ez hamis cím, de higgye el, ha Mrs. Gore-Appleton is benne lett volna a dologban, akkor többet követeltek volna. Nem tudom, miért érzem így. Ez csak egy elképzelés. Ön hogy jellemezné a nőt?

Mrs. Comfort a szemöldökét ráncolta. – Lássuk csak... szőke, csinos, kissé izmos, harsányan nevet, elhúzza a szavakat, bizalmasan voltak Jimmyvel, de leginkább úgy, mint anya és gyermeke.

Jamesnek eszébe jutott, amit Miss Purvey mondott, hogy egyik éjjel látta Jimmyt bemenni Mrs. Gore-Appleton szobájába, de néma maradt. – Nem sokat beszélt velem,

de egyébként mással se – folytatta Mrs. Comfort. – Jimmyn kívül persze. – Könnyes szeme hirtelen metszőn Agathára szegeződött. – Miért ment hozzá?

Agatha emlékezett az akkori Jimmyre, a gondtalan, jóképű, csupa móka Jimmyre, amilyen az egybekelésük idején volt. Aztán lassanként belesüppedt az alkoholizmusba, mialatt Agatha pincérnőként húzta az igát, és Jimmy csak elvétve tért magához a bódulatból, hogy őt összeverje. Házasságuk rövid volt és agresszív, és Agatha még mindig emlékezett a szabadság mámorító érzésére, amikor végérvényesen elhagyta a férjét, hogy ne is lássa többé.

– Nagyon fiatal voltam – foglalta össze. – Jimmy röviddel az esküvőnk után erősen inni kezdett, ezért elhagytam. Ennyi a történet.

James hirtelen így szólt: – Legyen óvatos, Mrs. Comfort.

– Miért?

– Egy gyilkos jár-keel szabadon, és biztos vagyok benne, hogy az illető ott volt az egészségfarmon is. Valaki felismerte Miss Purveyt, és úgy döntött, hogy elhallgattatja. Lehet, hogy Jimmy tudott valamit Miss Purveyről, és zsarolta. Ez a valaki talán ott folytatta a zsarolást, ahol Jimmy abbahagyta. Biztos benne, hogy másra nem emlékszik, ami segíthet, akármilyen aprónak vagy jelentéktelennek tűnjék?

– Csak egy butaságra – vonta meg a vállát Mrs. Comfort.
– Mrs. Gore-Appletonnal kapcsolatos.

– Mi az? – kérdezte Agatha lelkesen.

– Nos, olykor úgy gondoltam, hogy férfinak is beillene.

James és Agatha meghökkenve meresztették rá a szemüket.

– Csak egy érzés. Elég izmos teste volt. Amúgy nem volt férfias. Mégis volt benne valami fura. A többieket már ellenőrizték, akik velem egy időben voltak ott?

James megrázta a fejét. – Csak azokat, akik Mircester közelében élnek. Sir Desmond. Miss Purvey és most ön.

– Miből gondolják, hogy Mircester környékéről való a gyilkos?

– Jimmy Raisint Carselyban ölték meg. Csakis helyi lakos tehetette.

– De ha egy vagy akár több zsarolóval van dolguk – vetette ellene Mrs. Comfort –, azok Londonba, Manchesterbe, akárhová követhették az áldozataikat! Lehet, hogy Jimmy Raisin elejtette valahol, hogy az önök esküvőjére készül.

– Nekem ez nem áll össze – mondta Agatha. – Egy barátunk nyomoztatott Jimmy Raisin után, és kiderült, hogy a Waterloo híd alatt csövezik. Nem volt olyan állapotban, hogy bárkit is zsaroljon.

– Mégis el tudott jutni Mircesterig, amikor meghallotta, hogy maguk összeházasodnak. Talán ki bírt józanodni annyira, hogy előmásszon a híd alól, és szerencsét próbált az egyik régi áldozatánál, aztán mondott valami olyasmit, hogy „Mircesterbe megyek”.

Agatha felnyögött. – Hányan voltak ott ugyanabban az időben, amikor maga?

– Nem sokan. Nagyon drága hely. Harmincan, ha lehattunk.

– Harmincan – visszhangozta Agatha síri hangon.

– Helyi embernek kell lennie – hajtogatta James.

– De ki az? – szegezte neki a kérdést Agatha. – Nyilván nem Mrs. Comfort. Miss Purvey halott. Sir Desmond halott. Ki marad?

– Önök ketten – vetette fel Mrs. Comfort rosszmájúan.

– Vagy Lady Derrington – mondta James. – Vele mi van? Talán mindvégig tudott a zsarolásról, és elhatározta, hogy megszabadul Jimmytől.

– És mi van Sir Desmondmal? – szúrta közbe Agatha. – Ő is megölhette Jimmyt, aztán a büntudattól emésztve öngyilkos lett.

– Akkor ki ölte meg Miss Purveyt?

– Például Lady Derrington – vágta rá Agatha. – Miss Purvey említette, hogy nyomozásba akar kezdeni. Mi van, ha tudott valamit Derringtonékról?

– Vagy az a nő is lehetett, akivel Derringtonnak viszonya volt – mondta Mrs. Comfort.

Mindketten megütközve néztek rá. Majd James lassan azt mondta: – Vele nem is számoltunk.

Mrs. Comfort hirtelen felállt. – Nos, ha ez minden...?

Ők is felemelkedtek, megköszönték a vendéglátást, az ízléstelen bárpultra tették a poharaikat, és elmentek.

Mrs. Comfort figyelte a távozásukat, nézte, ahogy beülnek James kocsijába, nézte, ahogy elhajtanak. Aztán a telefonért nyúlt.

AZNAP ESTE MADDIE a Wong család étkezőasztalánál ült, és azon tűnődött, mikor léphet le végre. Napnál

világosabb, hogy Bill rajong a szüleiért. Maddie azonban nem értette, miért. Mrs. Wong zömök, békétlen gloucestershire-i nő, Bill apja meg egy morózus hongkongi kínai. Az étel rémes volt: húsos pite à la mikrohullámú sütő, porból készült krumplipüré, és konzerv zöldborsó abból a fajtából, amelyik zöldes nyákot ereszt az ember tányérjába. A bor édes Sauternes.

Maddie kezdte azt gondolni, hogy Bill Wong nem éri meg az erőfeszítést. A férfi rendőrségük egyik legkiválóbb nyomozójának számított. Maddie ambiciózus teremtés volt. Úgy gondolta, ha flörtöl Billel, ha viszonyt folytat vele és a közelében marad, akkor talán kiszedhet valamit a férfiből, megoldja az ügyet, és elorozza Bill elől a dicsőséget. Ám a gyilkossági ügy csigalassan haladt a lelkiismeretesen komótos nyomozás során, nem volt remény az áttörésre, és Bill sem csillogtatta meg kiváló képességeit.

Maddie hirtelen feleszmélt, hogy Mrs. Wong hozzá beszél. – A mi Billünk szereti a hasát – mondta Mrs. Wong. – Tegyéél róla, hogy ne maradjon éhes.

– A rendőrségi kintinban mindent megkap, amire vágyik – mondta Maddie.

– A mama arra gondol, hogy majd az esküvőtök után – mondta Mr. Wong.

Maddie szívós, önző, erős nő volt, de ezektől a szavaktól mindjárt pánikba esett. Persze gondolhatta volna, mit jelent egy vacsorameghívás a Wong családnál.

– Mi nem házasodunk össze – mondta Maddie határozottan.

– Még a kezét se kértem meg – szúrta közbe Bill kínosan

nevetgélve.

– Nem mintha érettek volnátok a házasságra – folytatta Mrs. Wong. – Ti, fiatalok mindent elkapkodtok. Na persze, ahogy a múltkor mondtuk a papával, örülnénk az unokáknak. Én mindig szerettem volna egy kislányt – mondta Maddie-nek, aki dermedt zavarban bámulta a tényérját.

Maddie-t ezután kifaggatták a szüleiről, a testvéreiről, hogy melyikük hol lakik, s hogy Maddie továbbra is dolgozni akar-e, miután hozzáment Billhez.

– Nézzék – mondta Maddie, a saját fülének is érdes hangon –, maguk félreértenek valamit. Egyelőre nem megyek hozzá se Billhez, se máshoz. Válthatnánk témát?

Mr. Wong sértődöttnek látszott, Bill lesújtottnak. A lelke mélyén nem hibáztathatta a szüleit, hiszen ő maga mondta nekik, hogy Maddie számára az egyetlen lány. De Bill soha nem is lett volna képes rá, hogy hibáztassa a szüleit.

Maddie egyedül annak örülhetett, hogy a saját kocsiával érkezett Bill házához. Rögtön vacsora után fejfájásra hivatkozott, és Bill kikísérte a kocsijához.

– Nem kellett volna azt a benyomást keltened bennük, hogy össze fogunk házasodni – förmedt rá Maddie.

Billen látszott, hogy kínban van. – Ők már csak ilyenek, minden lányra, akit hazahozok, potenciális menyként tekintenek. Ne hagyj, hogy ez belerondítson a kettőnk dolgába, Maddie.

– Jó éjt.

– Mikor látlak?

– Holnap a kapitányságon.

– Tudod, hogy értem.

– A szabad időmben nagyon elfoglalt leszek. – Maddie becsusszant a volán mögé, rávágta az ajtót Bill tiltakozására, és elhajtott anélkül, raktározta el Bill rendőragya, hogy bekapcsolta volna a biztonsági övet.

Bill csak állt ott elveszetten. Agathára gondolt, és visszakívánta őt James házából a nő régi otthonába. Haladéktalanul beszélni akart Agathával. Agatha nem az ezredes felesége. Talán rá tudja venni, hogy beüljön vele a kocsmába.

JAMES MEGLEPETTNEK TÚNT, amikor Bill Wong iskolásfiúsan, mint aki azt kérdi, kijöhet-e játszani a pajtása, megkérdezte, hogy beszélhetne-e Agathával négy szemközt.

Agatha is megjelent az ajtónál. – Jöjjön be – mondta James. – Ha gondolja, én addig járok egyet.

– Nem, inkább elvinném Agathát a kocsmába, ha lehet.

– Később én is betársulok – mondta James.

– Hagyja itt a kocsiját – mondta Agatha Bill mellé szegődve. – Gyalog megyünk a Vörös Oroszlánba.

– Én valami eldugottabb helyre gondoltam – mondta Bill.

– Nem szeretném, ha Lacey csatlakozna hozzánk.

Mikor már Bill kocsijában ült, Agatha idegesen megkérdezte: – Bajban vagyok?

Amaz szomorkás mosolyra húzta a száját. – Nem, most én vagyok bajban. Moretonba megyünk, a Fehér Szarvasba. Ott majd elmondom.

A kocsmá kivételesen aránylag üres volt. Beköszöntött az

ősz, szállingóztak a levelek és felszívódtak a kirándulók. Az egyik árnyoldala annak, ha az ember egy olyan festői vidéken él, mint a Cotswolds, merengett Agatha, hogy az év java részében elárasztják a turisták; de egy szava se lehet, hiszen mindenkiből automatikusan turista lesz, amint kilép a saját falvából.

Az egyik jókora asztal sarkához telepedtek a kandalló mellé, ahol vígan égett a tűz.

– Szóval – mondta Agatha –, mi a helyzet? Remélem, nem egy újabb gyilkosság.

Bill a fejét rázta. – Én és Maddie.

Agathát megmagyarázhatatlan féltékenység kerítette hatalmába, aztán megdorgálta magát, hiszen Bill a húszas éveiben jár, míg ő ötvenes. – Mit művelt már megint az a szörnyella? – kérdezte.

Bill mosolygott. – Majd' elfelejtettem, mennyire imádom magát.

Agatha érezte, hogy könnyek tolnak a szemébe, de visszafojtotta őket. Azon tűnődött, képes lesz-e valaha megszokni a neki új érzést, hogy valaki kedveli. Hosszúra nyúlt üzletasszonyi élete alatt senki sem szerette Agatha Raisint, és megvolt rá az okuk. A régi Agatha nem volt sem rokonszenves, sem szerethető.

– Folytassa – mondta.

Bill a söröskorsójában játszó tűzfényt nézte, amikor megszólalt: – Tudja, mennyire odavoltam Maddie-ért.

– Tudom.

Bill sóhajtott. – Tudja, Agatha, én rossz korba születtem. Van bennem valami rettenetesen régimódi. Abban a hitben

élek, hogy ha egy nő lefekszik velem, az már amolyan elkötelezettség.

– És nem az?

– Én annak hittem. Tervezgettem az esküvőt, házkérésésbe fogtam. Arról teljesen megfeledkeztem, hogy Maddie-nek nem tettem említést a rózsás álmairól. Ma estére meghívtam hozzánk, hogy bemutassam a szüleimnek.

Agatha majdnem kimondta, hogy jaj, nekem, de még időben visszanyelte. Titkon azt gondolta, Mr. és Mrs. Wong a legromantikusabb nő kebelében is képes lenne kioltani a szerelmet.

– Nos, tudja, milyenek a szüleim. Ők aztán nem kertelnek. Nem az ő hibájuk, hogy ennyire egyenesek.

A faragatlanság a hibájuk, gondolta Agatha, de nem mondott semmit.

– Szóval anyám azt feltételezte, hogy összeházasodunk, és az igazat megvallva, magam is így voltam vele. De elijesztették Maddie-t, és nem hinném, hogy a rendőrségi munkán kívül láthatom valaha. Szörnyen fáj, Agatha. Olyan dühös volt rám, hogy a biztonsági övet se kapcsolta be, amikor elhajtott.

– Majd holnapra megbékél – mondta Agatha, aztán átkozta magát, hogy hamis reményeket ébreszt.

Bill egy pillanatra felderült, aztán újból elszontyolodott. – Nem, az ösztönöm azt súgja, hogy vége. Maga tudja, milyen az, ha elutasítják az embert, Agatha.

Agatha megszorította Bill kezét, s a könnyei immár feltartóztathatatlanul kibuggyantak, és végigcsorogtak az

arcán.

– Jaj, Agatha – sajnálkozott Bill –, nem akartam megrikatni.

Csakhogy Agatha önmagát siratta, James elvesztését meg a munka oltárán elpocsékolta, szeretet nélküli életét.

Felszárította a könnyeit, és nagy nehezen összeszedte magát. – Csak azt tudom javasolni, Bill, hogy ha holnap találkozunk, legyen vele a lehetőségekhez mérten barátságos, lezser, normális, hogy Maddie ne érezze úgy, mintha szemrehányást tenne neki. Esetleg hívjon randira egy másik lányt. Ha Maddie még igényt tart magára, majd jelzi. Ellenkező esetben legalább nem szenved csorbát a férfiúi önérzete.

Bill elmosolyodott. – Csak félig vagyok kínai, a lelkem egy az egyben gloucestershire-i. Igaza van. De hogy képes egy nő szeretkezni és együtt tölteni az éjszakát egy férfival, aztán meg csak úgy elsétálni?

Úgy, hogy Maddie csak kihasználta téged, gondolta Agatha. Azt hitte, lendíthet vele a karrierjén, ha kiszed belőled valamit, de miután találkozott a szüleiddel és házassággal fenyegették, úgy gondolta, nem éred meg a fáradságot. Mert ő egy rideg lotyó. Vannak pénzhajhászok meg karrierhajhászok, és a te kis Maddie-d bizony karrierista. Hangosan annyit mondott: – Sok nőt meglepően visszarettent a házasság, főképp, ha szeretik a munkájukat. De nem hiszem, hogy ettől most jobban érzi magát. Az elutasítás vacak dolog. Igyon még egyet, valami erősebbet.

– Vezetek.

– Nekem is nagy kedvem lenne berúgni – mondta Agatha. – Visszafelé majd taxival megyünk. James elviszi magát Mircesterbe, és ott majd fog egy taxit.

– Nem kéne felhívnia Jamest, hogy megbeszélje vele?

– Nem, úgyis megteszi. Igyunk! Váltjunk valami ütősebbre.

JAMES LACEY NEM ÖRÜLT TÚLZOTTAN a küszöbén dülöngélő pityókás Agathának és Billnek éjjel fél tizenkettőkor, annak meg még kevésbé, hogy neki kell elfuvaroznia Billt Mircesterbe, aztán fizetheti a taxit visszafelé. Az sem tette boldoggá, hogy Agatha és Bill egymást átkarolva utazott a hátsó ülésen, és borízú nótákat üvöltöttek.

Arcára fagyott rosszallással szállította haza Billt Bill kocsijával, amit a két tintaberci korábban a Fehér Szarvas előtt hagyott. Bill taxit hívott nekik. James azt tervezte, hogy a hazaúton majd beolvas Agathának, de Agatha rögtön elbóbiskolt, és az ezredes vállán billegő fejjel, jóízűen hortyogott.

James kifizette a taxit, Moretontól a saját kocsijával vezetett haza, és betámogatta Agathát a hálószobájába, majd dühösen és azzal az érzéssel ballagott le a nappaliba, hogy kihagyták valamiből. Miért csak Agathával akarta Wong megvitatni az ügyet, őt miért rekesztették ki? Mégis mi folyik itt?

HAT

REGGEL A MÁSNAPOS AGATHA RAISIN lekóválygott az emeletről, és megízlelte, milyen is lett volna Jamesszel a házasság.

– Hallatlanul önzőn viselkedtél tegnap este, Agatha. Szégyellhetnéd magad!

– James, nem várhatnánk ezzel, míg iszom egy kávé?

– Önző! – James fel s alá járkált a kis konyhában. – Azt hittem, együtt nyomozunk, erre kettesben leléptek. Voltam a Vörös Oroszlánban, de nem is járatok ott. Legközelebb zárórakor kerülök elő, berúgva. Én vigyelek vissza Moretonba, hagyjam ott a kocsim, fuvarozzam haza Billt, taxizzak vissza Moretonba a kocsimért, nos, ez több a soknál.

Agatha reszkető kézzel töltött magának egy csésze kávé, aztán rágyújtott. James dühödten feltépte a konyhaablakot, hogy betóduljon a hideg őszi levegő. – Ez pedig egy undorító szokás, Agatha. Telefüstölöd nekem a házat.

– Hagyj békén – jajdult fel Agatha, és lerogyott a konyhaasztalhoz.

Ekkor csöngettek. James kitrappolt, hogy ajtót nyisson. Hamar visszajött. – Az a Mrs. Hardy keres. Inkább nem hívtam be.

A kíváncsiság időlegesen elfeledtette a macskáját Agathával, aki már ment is az ajtóhoz.

– Jó reggelt – mondta Mrs. Hardy. – Átgondoltam az ajánlatát.

Remény csillant Agatha szemében. – Úgy érte, visszavásárolhatom a házam?

– Ha óhajtja.

– Felöltözöm, és átmegek magához – mondta Agatha lelkesen.

– Igyekezzen. Nem érek rá egész nap.

Agatha felszaladt az emeletre, sietősen megmosdott és felöltözött. – A szomszédban leszek – kiáltotta oda Jamesnek. – A Hardy spiné hajlandó eladni a házat.

Néhány perccel később, ahogy Mrs. Hardy konyhájában ült és lopva tanulmányozta a nőt, Agatha azon merengett, hogy nem is oly rég még ő maga is Mrs. Hardysan goromba és undok lehetett.

– Miért akarja eladni? – kérdezte Agatha.

– Számít ez? Carsely nem nekem való. – Töltött magának egy csésze kávé, de Agathát nem kínálta meg.

Rátértek az üzletre. Agatha a végén felállt, és nem csak a másnaposságtól ment ki belőle az erő. Mrs. Hardy nem adta olcsón. Hogy visszakapja a házat, Agathának lényegesen többet kell majd fizetnie annál, amennyit Mrs. Hardy adott érte. Agatha később már bánta, hogy nem próbált alkudni, de úgy szerette volna visszaszerezni a régi otthonát, és annyira nem akarádzott továbbra is Jameszel élnie, hogy beleegyezett a Mrs. Hardy által kínált összegbe.

– Jó hírem van – újságotla Jamesnek, amikor visszatért.

– A Hardy némben eladja nekem a házat.

– Mennyiért?

– Egy vagyonért.

– Megéri, Agatha? Addig maradsz nálam, ameddig csak akarsz.

Agatha csüggedt pillantást vetett rá. Míg Jamesszel élt, nem tudott önmaga lenni. Az ezredes végezte a főzés és a takarítás javát. Agatha rájött, hogy valószínűleg akkor is így lett volna, ha összeházasodnak. Úgy élt itt, akár egy szállodában, a ruháit és valamennyi holmiját szigorúan a vendégszobában tárolta; igyekezett nem elfelejteni, hogy minden használat után ki kell súrolnia a kádat, és ráébredt, hogy ő maga eléggé rendetlen. A házvezetésre születni kell, gondolta Agatha. Az ügyes háziasszony sajátos tehetséggel megáldott, akárcsak a balett-táncosok vagy az operaénekesek. Ha valaki munkásnegyedben nő fel, ahol konzervételt esznek, a takarítás szórványos jelenség, és ruhát se hetente mosnak, ez rányomja a bélyegét az ember jövőjére. Amíg Agathának saját otthona volt, addig csak a szebbik arcát mutatta Jamesnek. Ha akkor szenvedett volna így a macskajajtól, az orrát se dugta volna ki a házból, míg össze nem szedi magát, s csak kirittventve bújt volna elő. Próbaképpen végigsimított a felső ajka fölött. Merev kis szőrszálkezdeményeket tapintott. Az volt az érzése, hogy a szőröcskék apró bogarak módjára lengetik a csápjaikat James felé. Sürgősen kimentette magát, és felinalt a fürdőszobába, legyantázta, amit kell, azután az ablakot kitárva kihajította a gyantát a bokrok közé, arra gondolva, hogy majd később begyűjti, és elrejtí a konyhai szemetesben, ahol James nem veheti észre. Nehéz ügy középkorúnak lenni, gondolta Agatha zordan, és fingó,

inkontinens, ritkuló hajú, fogatlan öregasszonyként csak még rosszabb lesz. Istenem, bár halott lennék! Ezzel a felemelő gondolattal ballagott le az emeletről.

– Nem az ügyről beszélgettünk Billel – mondta a gáztűzhelynél rántottát készítő James merev hátának. – Maddie szakított vele, és Bill mélyen megbántódott.

– Ó. – James háta ellazult. – Nem is mondtad neki, hogy felkerestük Gloria Comfortot?

– Nem – mondta Agatha. – Berúgtunk, hogy Bill megnyugodjon. Ostobaság, tudom, és nagyon rendes volt tőled, hogy hazavitted. Maddie egy utálatos perszóna, de Bill attól még maga alatt van.

James Agatha elé tolt egy tányér rántottát. – Edd meg ezt, és jobban leszel.

– Nem leszek jobban, csak az idő múlásától meg valami jófajta skót whiskytől – mondta Agatha, de azért magába diktált egy kevés tojást meg egy darabka piritóst.

Újból csöngettek, Agatha nyöszörögve fogta a fejét. – Ha engem keres valaki, küldd el, James. Még Mrs. Bloxbyt se akarom látni.

James azonban Billel, Maddie-vel és Wilkessel jött vissza. Agatha gyomra összerándult.

– Na, szóval – mondta Wilkes szigorúan –, értesüléseim szerint ön és Mr. Lacey tegnap felkerestek egy bizonyos Mrs. Gloria Comfortot.

Agatha csak ámult: szóval ilyen az angol falusi élet! Egy teremtett lelket se láttak, amikor meglátogatták Mrs. Comfortot, de titkon valószínűleg minden részletet megjegyeztek róluk.

– Csak nem halt meg? – kérdezte Agatha.

– Mrs. Gloria Comfort összecsomagolt az önök távozása után, a helyi rendőrőrsön hagyta a kulcsait, és azt mondta, Spanyolországba indul üdülni. A Heathrow-n felszállt egy Madridba tartó gépre, a madridi reptéren autót bérelt, és csak az isten tudja, hová tűnt. Arra lennénk kíváncsiak, hogy mit mondtak neki?

– És miért – tette hozzá Maddie színtelen hangon – kerestek fel egy lehetséges gyanúsítottat, mikor megtiltottuk maguknak?

– Szabad országban élünk – jelentette ki Agatha. – Egyébként a nő nem mondott semmi különöset. Azt mesélte, hogy Jimmy nem zsarolta, pedig felhívtuk rá a figyelmét, hogy a rendőrség valószínűleg ellenőrizni fogja a bankszámláját. Egy szóval se említette, hogy Spanyolországba készül.

Ekkor kezdődött istenigazából a kikérdezés. Ők mindent elmondtak, kivéve, hogy Mrs. Comfort Jimmyvel töltött egy éjszakát.

Végre-valahára felálltak, hogy távozzanak. Maddie Agatha fölé tornyosult, és azt mondta: – Szálljanak ki, világos?

– Jaj, menjen már innen – mordult rá Agatha. – Fejfájást kapok magától.

Bill morózusan nézett Agathára, de nem szólt semmit.

Miután James becsukta utánuk az ajtót, Agatha így szólt: – Milyen váratlan fordulat! Vajon miért pucolt el a nő? Mitől félt?

– Menjünk, és törjünk be hozzá este – mondta James.

– Na és ha fülön csípnék? Az előző látogatásunk is feltűnt az embereknek. Mi van, ha riasztják a rendőrséget?

– Nem fognak észrevenni, ha az éj leple alatt megyünk.

– Mozgásérzékelő lámpák? Riasztó?

– Egyik sincs. Megfigyeltem.

Agatha kételkedve nézett az ezredesre. – Ezekben a cotswoldsi falvakban nyüzsögnek a vénségek, James, és az öregek nem alszanak sokat. Meghallanák a kocsit.

– Ancombe-ot elérve megállunk, és gyalogszerrel megyünk tovább. Sötét, de nem túl gyanús ruhában leszünk, hátha szembetalálkozunk valakivel az úton. Na már most, ha neked volnék, visszafeküdnék az ágyba, hogy kialudjam a másnaposságot. Estére légy ésnél!

AZNAP ESTÉRE AGATHA fizikailag jobban lett, de tartott a rá váró éjszakától. A zsigereiben érezte, hogy ha rajtakapják őket, amint betörnek Mrs. Comfort házába, akár le is tartóztathatják őket, betörésért és a rendőrség munkájába való beavatkozásért. Roy Silver telefonált Londonból, és Agatha megkérte, hogy nézzen utána a nőnek, aki Lady Derringtonként jelent meg az egészségfarmon.

Éjjel kettőkor eredtek útnak. James a falu határában, egy szántófield mellett hagyta a kocsit. Kiszálltak, és gyalogolni kezdtek. Koromsötét, holdtalan éjszaka volt, a szél is feltámadt. Makk recsegett a talpuk alatt, és az zúdult le a keskeny útra hajló fákról is. – Még soha nem láttam ennyi bükkmakkot – panaszkodott Agatha. – Vajon ez azt jelenti, hogy kemény telünk lesz?

– Vidéken minden kemény telet sejtet – válaszolta James. – Ha az emberek szüntelenül ezt hajtogatják, egyszer még igazuk lesz. De csitt, mindjárt a falunál vagyunk.

Csendesen mozogtak. A templom magasan sötétlett a fekete égbolt háttére előtt. – Mozgásnak semmi jele – suttozta James, de a nyugtalan Agatha biztosra vette, hogy álmatlanságban szenvedő öregek üldögélnek a csipkefüggönyök mögött, és árgus szemmel figyelik a behatókat. Majdnem teljes volt a csönd. Semmi sem rezgett, csak a szél neszezett a fák közt.

James halkán kinyitotta a Mrs. Comfort házához vezető kiskaput, és ismét hátrakerültek. A kert sötétjében Agatha felengedett egy kicsit.

James ceruzalámpát vett elő, és odanyújtotta Agathának. – Világíts vele az ajtóra – suttozta, miközben előhúzott egy köteg álkulcsot.

Agatha sokadára tűnődött el rajta, mit keresnek az álkulcsok egy színleg feddhetetlen nyugalmazott ezredesnél.

A filmekben szédületes fürgeséggel, játszva törnek fel zárat. Agatha dideregve összehúzta magát ahogy lassan egy félóra is eltelt.

– Meddig tart még? – sziszegte.

– Csigavér. A Yale-lel már megvagyok. A második zár fogósabb.

A hátsó kert másik oldalán fény gyúlt egy házban, sárgás fénycsík vágott át a fák között. James megdermedt, Agatha riadt nyikkanást hallatott. Aztán a fény kialudt, és újból

beburkolta őket a sötétség.

Végül, amikor Agatha már éppen azt akarta javasolni, hogy hagyják a csudába ezt az örült tervet, James elégedetten felmordult, és az ajtó kinyílt.

Az ezredes kézen fogta Agathát, és behúzta a házba, miközben ki-be kapcsolgatta a ceruzalámpát.

– Az emeletre – utasította James. – A nappaliban nem láttam levelek, papírok tárolására alkalmas helyet.

Az elemlámpa keskeny sugara hamarosan már a hálósobában uralkodó felfordulást világította meg. Fiókok lógtak furcsa szögben, a ruhásszekrény is nyitva állt.

– Valaki megelőzött minket – suttogta Agatha. – A rendőrség?

– Szerintem sebtében csomagolt. Te ülj oda arra a székre az ablakhoz, less ki a függönyön, és örködj, míg én körülnézek.

Miután átkutatta az öltözőasztal fiókjaiba zsúfolt leveleket, papírokat, James fojtott kiáltást hallatott, és odavitt egy levelet Agathának. – Bukj le, én majd világítok neked – mondta. – Ezt megéri elolvasni.

Agatha lekuporodott a padlóra, és elolvasta a levelet.

Kedves Gloria!

Könyörögve kérek, gondold ezt át. Annyiszor kértem a bocsánatod.

Jó volt a házasságunk, és újból az lehet, ha hajlandó

vagy találkozni velem, és végighallgatsz. El is utazhatunk valahová, ha akarod. De legalább egyszer találkozzunk.

Miért ne? Nem neheztelhetsz még mindig, annyi idő után. Szeretlek.

Kérlek, jelentkezz!

Geoffrey

Hivatalos papírra gépelték a levelet, melyen egy mircesteri cég, a Burgonya Plus fejléce állt.

Agatha csodálkozva pillantott fel. – Miért beszélt a tönkrement házasságáról, ha vissza is csinálhatta volna? Ezek szerint a férjével ment el.

– Úgy néz ki. De hadd kutassak tovább.

Egy órával később James azt mondta: – Nem, más nincs. Szerintem hagyjuk ennyiben. Kérem a levelet, Agatha, visszateszem oda, ahol találtam.

A lépcsőn lefelé Agatha hirtelen megragadta az ezredes karját, a frászt hozva rá.

– A nappali! Van ott egy üzenetrögzítő. Hallgassuk le, mielőtt elmegyünk.

– Rendben – egyezett bele James. – De kétlem, hogy új információk birtokába jutnánk. A férjétől érkezett levél három nappal ezelőtt kelt. Világos, hogy együtt mentek el.

Beléptek a nappaliba. James visszajátszotta az

üzeneteket. – Jane vagyok – mondta egy hang. – Sajnálom, hogy nem voltam itthon, amikor hívtál, Gloria. Persze hogy vigyázok a kertedre. Még megvannak nálam a kulcsaid. Jó utat! Szervusz.

Aztán egy férfihang. – Halihó, drága, itt Basil! Megvettem a jegyeket, a Heathrow-n találkozunk négy harminckor az utasfelvételnél. El ne késs!

Meglepetten néztek egymásra. – Basil? – emelte meg a hangját Agatha. – Hisz a férjet Geoffreynak hívják. Gloria biztosan azután hívta fel, hogy elmentünk, és akkor beszélhették meg az utazást, mert a pasas nem említi Madridot, csak hogy nála vannak a jegyek.

– Tűnjünk el, mielőtt leáldozik a szerencsénk – mondta James. – Elegem van a sutyorgásból.

– Megint olyan sokáig vacakolsz majd a zárral?

– Nem, ez a könnyebbik fele.

Hamarosan már kifelé sétáltak Ancombe-ból a kocsijuk irányában. – Azon gondolkoztam – mondta James vezetés közben –, hogy mindeddig azokra koncentráltunk, akiket Jimmy Raisin megzsarolt vagy felhasználott. Másra nem is gyanakodtunk, az egy Lady Derringtont leszámítva. Nézzük új oldalról. Mrs. Comfortot felzaklatja a látogatásunk, bár nem tudom, miért. A férje vissza akarja kapni őt. De a nő Basilnek telefonál, akivel nyilván bizalmas viszonyt ápol, hisz a fickó ízibe megszervezi a spanyolországi utazást.

– A rendőrség azt mondta, Gloria autót bérelt Madridban. Nem említették, hogy lett volna vele valaki. Na persze ez a Basil házasember is lehet. Lehet, hogy külön utaztak a repülőn, aztán a nő kocsit bérel, és valahol a reptér után

felveszi a pasast. Mi sem egyszerűbb. Ó, jaj, álljunk meg, James!

James a fékre taposott. – Mi az?

– Basil hívása volt az utolsó. Összesen két hívás volt a rögzítőn. Ha az volt az utolsó hívás, akkor felhívhatnánk a 1471-et, és kideríthetnénk Basil telefonszámát.

– Agatha! Ehhez újból be kéne törnünk. Nem merem megkockáztatni. Figyelj, ezt a Jane-t könnyen megtalálhatjuk. Holnap visszamegyünk Ancombe-ba. Ő alighanem tudni fogja, ki a pasas.

– De lehet, hogy ő nem közeli barát, csak valaki, aki vigyáz az emberek házára és ápolja a kertjüket, ha elutaznak. Kérlek, James!

James újból elindította a kocsit. – Nem, Agatha, szó se lehet róla. Bízz bennem. Ez a Jane kell nekünk.

MÁSNAP DÉLELŐTT csakugyan könnyen megtalálták Jane-t, miután érdeklődtek a templomban. A sekrestyés megmondta nekik, hogy a hölgy, akit keresnek, Jane Barclay, és elirányította őket a nő házához.

Jane Barclay középkorú asszony volt, erős testalkatú, férfias jelenség, rövidre vágott ősz hajjal.

Ama rövid idő alatt, míg Agatha lehúzta a nyakából és a zsebébe rejtette a selyemkendőjét, arra a megállapításra jutottak, hogy Jane Barclay nem lehet bizalmas barátja Mrs. Gloria Comfortnak.

– Jövetelünk valódi oka – csacsogott Agatha, miközben James meglepett szemeket meresztett rá –, hogy tegnap Gloriánál felejtettem a kendőmet. Ő mondta, hogy maga

vigyáz a kertre, és a szavaiból azt vettük ki, hogy maga közeli barátja Gloriának, s talán tudja, hogy Spanyolországon belül pontosan hová utazott. Ugye, magánál vannak a kulcsok? Volna olyan szíves, és beengedne minket, hogy megkeressem a kendőm?

– Hát hogyne – mondta Jane. – Mit is mondtak, kik maguk?

– Mr. és Mrs. Perth – vágta rá James, mielőtt Agatha megmukkanhatott volna. Félt, hogy Agatha nevének hallatán a nő bizalmatlan lesz, és nem akarja majd beengedni Gloria házába egy meggyilkolt férfi feleségét.

– Ezt igazolni is tudják?

Agatha elszontyolodott, ám James csodák csodájára névjegykártyatartót halászott elő a belső zsebéből, és kivett belőle egy kártyát.

– Perth ezredes és Mrs. Perth – olvasta Jane fennhangon. – Stradfordból. Gloria sosem említette magukat, de persze én nem ismerem őt olyan jól. Jöjjenek. Csak ne tartson sokáig.

Együtt tették meg a rövid utat Mrs. Comfort házáig. James ismételt pillantásokat vetett Agathára, sejtette, hogy a telefonhoz akar férközni. A nappaliba lépve Agatha sietősen szétnézett. – Hol tehettem le azt a kendőt? Tudom, hogy itt hagytam.

James az ablakhoz ment, és kitekintett. – A dáliaikat még nem tette tönkre a fagy – mondta. – Mutatósak.

Jane Barclay melléje lépett. – Azokat én ültettem – büszkélkedett. – Mrs. Comfort, vagyis Gloria egyáltalán nem ért a kerthez.

Agatha előkapta a kendőt a zsebéből, és betömködtte a kanapé díszpárnái közé.

– Megvan! – kurjantotta, és a hátraforduló Jane szeme láttára halászta elő a kendőt. – Valahogy becsúszott a párnák közé.

James nem mozdult el az ablaktól. – Egyik-másik rózsát nem ártana visszavágni.

– Tessék? – hüledezett Jane. – Ezek, kérem, a Cotswolds legszebb rózsái. Mindjárt megmutatom.

– Menjenek csak – mondta Agatha. – Nekem be kell púdereznem az orrom.

Jane rá se bagózott. Túlságosan bosszús volt, hogy gáncs érte kertművelő képességeit.

Amikor mindketten kivonultak, Agatha a telefonhoz szaladt, és tárcsázta a 1471-et. Feljegyezte az utolsó hívó számát, aztán kiment a kertbe, ahol James épp mentegetődni próbált. – Ezt nevezem, igazán kiváló munkát végzett. Bocsásson meg, Miss Barclay. A látásom már nem a régi.

Jane ettől úgy megenyhült, hogy még hosszan beszélt a kertészkedésről, Agatha egy örökkévalóságnak érezte.

Végül köszönetet mondtak Jane-nek, és visszamentek a kocsizhoz. Amint hallótávolságon kívül kerültek, Agatha izgatottan mondta: – Megvan a telefonszám!

– Nem biztos, hogy a rejtélyes Basil száma. – James valamivel odább megállt a kocsival. – Hadd nézzem.

Agatha odaadta neki a sajtécédulát, amin a szám volt. – Mircesteri szám – mondta James –, de lehet valamelyik Mircester környéki falu is. Hogy fogjuk kideríteni hozzá a

címet?

Agatha elmélyülten ráncolta a szemöldökét. – Van egy ötletem – mondta aztán. – Valahányszor bent jártam a mircesteri rendőr-főkapitányságon, hogy beszéljek Bill Wonggal, vagy valakivel az éppen aktuális ügyről, bevittek egy kihallgatósobába, ahol órákig vártak. Abban a szobában van telefon. Felhívhatnám a központost, azt mondom, nyomozótiszt vagyok, s mielőtt gyanakodni kezdenének, mondok valami olyasmit, hogy „azonnal hívjon vissza a kapitányságon, ezen és ezen a melléken”.

– Agatha, megtiltom, hogy efféle őrületségre vetemedj!

– Hogy mit csinálsz? Kinek képzeled te magad, hogy nekiállsz dirigálni?

– Legyen eszed, asszony! Csak egyszer foglalkoznának veled azonnal, épp amikor nem akarod. Kicsöng a telefon, és mondjuk, hogy az a pizsok Maddie veszi fel, rögtön meg is vádolna, hogy rendőrtisztnek adtad ki magad.

– Ebben a szakmában – mondta Agatha Raisin dölyfösen – néha kockázatot kell vállalni.

– Ne ragadd el magad! Eddig csak bajt kevertünk. Kiteszlek otthon, aztán elugrom a moretoni piacra, és veszek halat vacsorára. Ha nagyon nincs mit csinálnod, kipróbálhatnád magad a gyomlálásban, *drágám*. Nem kerülte el a figyelmem, hogy szállodának nézed a házamat.

– Mert a te házad – mondta Agatha mélységesen megbántva. – Alig várom, hogy visszakapjam végre a saját otthonomat!

– Akárcsak én – kontrázott James, és ezután megbántott hallgatásba süppedve tették meg a hazautat.

James továbbhajtott Moreton-in-Marsh felé, Agatha pedig sértetten és dühösen betrappolt a házba. Tehát ilyen lett volna a házasság? Mit nem merészel James, hogy parancsolgat! Na, de Agatha majd megmutatja neki!

Kivonult a saját kocsijához, és elszárguldott Mircesterbe.

Azért munkált benne némi kis idegesség, amikor odalépett az ügyeletes tiszthez a mircesteri rendőr-főkapitányságon, és búbájosan közölte: – Szeretnék beszélni valakivel, aki illetékes Jimmy Raisin meggyilkolásának ügyében.

– Mrs. Raisin, ugye?

– Igen.

Az ügyeletes tiszt előjött a pult mögül, és beterelte Agathát az első kihallgatósobába.

– Kis türelem – mondta a tiszt derűsen. – Egy teát?

– Nem, köszönöm.

Kiment, és betette az ajtót. Agatha megragadta a telefont, és tárcsázta a központot. Nem történt semmi. Aztán rájött, hogy valószínűleg 9-est kell tárcsázni a külső vonalhoz, és remélve, hogy tényleg így van, újra próbálta. Jelentkezett a központos.

– Itt Crumb detektívfelügyelő – mondott be Agatha egy légből kapott nevet. Megadta a központosnak a Mrs. Comfort telefonjáról kiderített számot, közölte vele, hogy a névre és a címre lenne kíváncsi, azután a készülékről leolvasva megadta neki a melléket.

– Visszahívjuk – mondta a központos.

Aztán Agatha csak várt.

És eluralkodott rajta a pánik. Leemelte a készüléket az

asztalról, és letette a földre. Megfogta az asztalt, és az ajtó elé tolta barikádnak. Éppen végzett, amikor egyszerre két dolog történt. Valaki be akart jönni, és megszólalt a telefon.

Agatha térdre vetette magát, felmarkolta a kagylót, és pincehangon beledünnögte: – Igen?

– Crumb detektívfelügyelő?

– Én vagyok – susogta Agatha, s közben Maddie hangját hallotta az ajtó túlsó oldaláról: – Mrs. Raisin? Odabent van? Beragadt az ajtó.

– A név és a cím, amit kért: Basil Morton, Mircester, London Road, Loanings lakópark hatos szám.

– Köszönöm – mondta Agatha.

Eltolta az asztalt, és lefeküdt az ajtó elé, odakint Maddie kiáltozni kezdett. – Dave, gyere már, segíts nekem az ajtóval!

Agatha teátrálisan felnyögött. – Jól van? – kiabálta Maddie inkább a gyanakvástól, mintsem az aggodalomtól éles hangon.

– Elájultam – szólt vissza Agatha. – Máris megmozdulok. Az ajtó útjában fekszem.

Feltápáskodott, és hátralépett, ahogy Maddie egy rendőrrel a nyomában benyitott. Maddie tekintete Agatha lángvörös arcáról a földön heverő telefonra vándorolt.

– Nem úgy néz ki, mint aki ájulásból tért magához – csattant fel Maddie. – És mit keres a telefon a földön? Az imént mintha hallottam volna, hogy csörög.

– Biztos akkor rántottam le az asztalról, amikor elvágódtam. Néhány csöngés után elhallgatott.

– És persze az aljával ért földet, a kagylóval a helyén.

– Nahát, tényleg – így Agatha. A fejét fogva: – Nagyon melegem van. Kaphatnék egy pohár vizet?

– Hozz neki – utasította Maddie a társát. – Ez csak egy klimaxos hőhullám.

Agatha gyűlölködve meredt rá.

– Hagyjuk a maszlagot, Mrs. Raisin. Mit keres maga itt?

– Ha így áll hozzá, akkor azt hiszem, inkább Billel beszélnék.

– Bill házon kívül van, szóval vagy elmondja nekem, vagy felelhet érte, hogy pocsékolja a rendőrség idejét.

– Csoda, hogy képes megoldani egyetlen ügyet is – fortyogott Agatha – ezzel a bicskanyitogató természetével.

A rendőr közben meghozta a pohár vizet, és odanyújtotta Agathának. Ő köszönetet rebegve rogyott le, és mohón inni kezdett. Maddie mogorván figyelte, majd azt mondta: – Bökje ki, Agatha.

– Magának Mrs. Raisin. – A pohár víz haladékot adott Agathának, hogy improvizáljon valamit. Nem készült fel előre, mert azt gondolta, úgyis Billt küldik majd hozzá.

– Okom van azt hinni – mondta –, hogy a Segítsük a Hajléktalanokat humbug volt, és nem valós szervezet.

– Tudjuk – mondta Maddie Agatha megdöbbenésére. – A rendőrség négy évvel ezelőtt be akarta csukadni velük a boltot, de üresen találták az irodát, a Gore-Appleton nevű nő pedig felszívódott.

– Nekem ezt miért nem mondták?

– Miért kellett volna? – Maddie-nek nehezebbre esett lepleznie a megvetését. – Az a baj a magafajta nem dolgozó nőkkel, hogy folyton beleütik az orrukat a más

dolgába. Hányszor megmondtuk magának, hogy ne avatkozzon a rendőrség munkájába. Most mondok még valamit. Szerintem maga használta azt a telefont. Nyomjuk csak le az újrahívás gombot, és mindjárt meglátjuk, miben mesterkedik.

Agatha gyorsan átgondolta. Maddie mindössze annyit fog tudni, hogy valaki hívta a központot. De mindenkit körbe fog kérdezni a kapitányságon, hogy tárcsázták-e a központot a kihallgatósobából, és ki fog derülni, hogy nem. Aztán, szorongott Agatha, Maddie felhívja a központost, és kideríti, miről érdeklődtek nála. Ám e pillanatban megszólalt a telefon.

Maddie felvette. – Szevasz, Bill – kiabálta mérgesen. – Az épületben vagy? Még nem? Külsőről beszélsz. – Bill hangja bőszen recsegett a vonal túlvégéről. – Ezt hallgasd meg – mondta Maddie. – A drágalátos Mrs. Raisined itt van a kihallgatósobában, szerintem használta a telefonunkat, és épp azon voltam, hogy lenyomom az újratárcsázást, és kiderítem, ki hívta, de mert te megtaláltál a kihallgatósobában és külső vonalról telefonálsz, most már soha nem tudom meg. Hagytad volna inkább, hogy a rendszeren keresztül kapcsoljanak be!

Újabb recsegés. Agatha számára nyilvánvaló volt, hogy Bill épp azt magyarázza, a Maddie-nek szánt mondanója csak kettőjükre tartozik, Maddie ugyanis azt felelte: – Nem ez a megfelelő hely és idő, és ha tudni akarod az igazat, soha nem lesz rá hely és idő... soha. Felfogtad?

Lecsapta a kagylót, és elküldte Agathát a fenébe.

Agatha boldogan tett eleget a parancsának.

AZ ÚJ HÍREK KELTETTE IZGALMA feledtette Jamesszel, hogy haragudnia kéne Agathára. Igazság szerint még szórakoztatónak is találta Agatha sztoriját az íróasztalról meg a színlelt ájulásról.

– Roy Silver telefonált a távollétedben – mondta James. – Visszajött az a titkárnő, Helen Warwick, akivel Derringtonnak viszonya volt. Nálam van a címe. Van kedved még ma felugrani Londonba?

– Nem hagyhatnánk holnapra? – kérte Agatha. – Cheltenhambe kell mennem a Hardy néemberrel, hogy elrendezzük a házadást.

– Melyikötök kocsijával mentek?

– Nem együtt megyünk. Ott találkozunk.

– Ne kísérjelek el? Hátha még feljebb akarja srófolni az árat.

– Nem teszi meg!

– Talán mégis. Az a nő nem adja könnyen.

– Gyűlölöm – kiáltotta Agatha szenvedélyesen. – Majdnem annyira, mint Maddie Hurdöt. Fel nem foghatom, mit látott Bill abban a szemétláda nőben. És még Basilt is le kell ellenőriznünk.

– Te intézd csak a házadat, aztán együtt elmegyünk Mircesterbe, és meglátjuk, mit tudunk kideríteni Basilról.

– És ott van még a férj is, a Burgonya Plus-os Geoffrey Comfort. Mi ez a Burgonya Plus egyáltalán?

– Egy kis gyár, ahol műanyag tasakokba csomagolják a krumplit a szupermarketeknek. Az otthoni száma viszont benne van a telefonkönyvben. Találd ki, hol lakik!

– Csak nem itt Carselyban?

– Nem, Ashton-le-Wallsban, ugyanott, ahol a néhai Miss Purvey. Na, menj!

AGATHA CHELTENHAMBEN, a Montpelier Terrace-ben működő ügyvédi irodában találkozott Mrs. Hardyval, aki már várta.

Agatha eredetileg száztízezer fontért vásárolta meg a házat, és százhuszezer fontért adta el Mrs. Hardynak. Mrs. Hardy százharmincezer fontot követelt érte, nevetséges összeget, gondolta Agatha, hisz éppen pang a piac.

Agatha már majdnem aláírta a papírokat, amikor az egyik oldalon szinte az arcába robbant a százötvenezer fontos vételár.

– Ez meg mi? – csattant fel.

– A vételár? – bazzalygott az ügyvéd. – Mrs. Hardy azt mondta, ebben egyeztek meg.

– Mi a fenét művelnek maguk? – háborodott fel Agatha, aztán nekiesett az ügyvédnek. – Telefonon százharmincezerben állapodtunk meg!

– Nos, Mrs. Hardy szerint a százötvenezer lenne a korrekt ár.

Agatha felkapta a táskáját és a kesztyűjét. – Elmehetnek mindketten a búsba! Most már nem adok többet száztizezernél. Ez az utolsó ajánlatom.

Kimasírozott az irodából.

Ó, én otthonom, kesergett, ahogy beült a kocsijába. Jobb lesz lemondanom rólad. Jobb lesz, ha keresek egy másik házat egy másik faluban, végleg eltávolodom Jamestől, és

újra a saját életemet élem. Tele a világ más férfiakkal.

De mikor belépett James házába, az ezredes feltekintett rá és elmosolyodott, Agathának mindjárt hevesebben vert a szíve, és azon tűnődött, képes lesz-e valaha kiszerezni a férfiből.

Agatha beszámolt neki a törtétekről, és James szelíden csak ennyit mondott: – Vannak más házak is. Vacsorázzunk korán, és irány Mircester.

AZ ÚJ FEJLESZTÉSŰ LAKÓPARK, ahol Basil Morton élt, arra a környékre emlékeztetett, ahol a Wong család háza állt. Akár egy lakótelep, Agatha mindössze annyi különbséget bírt felfedezni, hogy a házak itt valamivel nagyobbak, a kertek pedig gondozottak voltak.

Megnyomták a csengőt, de nem azért, mert választ vártak, hanem hogy legyen majd ürügyük bekopogtatni a szomszédokhoz, hogy érdeklődjenek Basil „barátjuk” felől. Legnagyobb meglepetésükre ajtót nyitott nekik egy sovány, sötét hajú nő. Először kislánynak nézték, mert az öltözete, a kurta tengerészcsíkos szoknya meg a fehér blúz iskolai egyenruhára hasonlított, és két copfban viselte a haját. De amikor felkapcsolta a bejárati ajtó fölötti világítást, észrevették a szeme körül ülő finom ráncokat, és úgy ítélték meg, hogy a harmincas évei végén járhat.

– Beszélhetnék Mr. Mortonnal? – kérdezte James.

– Basil külföldön van, üzleti úton. Gyakran utazik. – Magány csillant a sötét szempárban. – Nem jönnek be?

Kövezték a nőt a nappaliba, amely steril tisztaságával szinte riogatta őket. Sehol egy hányódó könyv vagy

magazin. – Mióta laknak itt? – kérdezte Agatha körülnézve.

– Tíz éve.

És nem látni egyetlen cipőnyomot, foltot vagy kopást sem, csodálkozott Agatha. Nincsenek gyerekeik.

– Sherryt?

– Kérünk szépen.

– Akkor foglaljanak helyet.

Letérdelt egy, a sűrű fényezéstől sziporkázó fali szekrényke elé, és elővett egy kristálypalackot, majd három kristály poharat és egy kis ezüstitálcát. A tálcát a szőnyegre letéve rárakosgatta a poharakat meg a palackot.

– Engedje meg. – James az ugyancsak sziporkázó, alacsony dohányzóasztalhoz vitte a tálcát.

De borzasztó, gondolta Agatha. Ez a nő soha semmit nem szokott kilöttyenteni?

A nő kitöltötte a három pohárba a sherryt, amely mézédésnek bizonyult. Alighanem angol sherry, gondolta James, ahogy fintorogva beleszimatolt.

– Üzleti ügyben lenne dolguk Basillel?

– Nem, Mrs. ... Morton?

– Az vagyok, igen.

– Személyes ügyben szerettünk volna beszélni a férjével – mondta James.

– Elutazott. Spanyolországba. Sokat utazik.

– Milyen területen dolgozik a férje, Mrs. Morton?

– Fürdőszobákkal foglalkozik. Morton Fürdőszobák, ez a cége neve.

– Mit keres Spanyolországban?

– Ott szerzi be a csempét – felelte a nő tétován. – Hogy

őszinte legyenek, nemigen konyítok az üzlethez. Rengeteg itt a munka, és olyan fáradt vagyok, mire Basil hazaér, hogy addigra általában el is alszom.

– Ön itthon dolgozik? – kérdezte James.

Mrs. Morton halkán felnevetett, és sovány kezével körbemutatott a makulátlan nappalin. – Vezetem a háztartást. Sosincs vége. Biztosan egyetért velem, Mrs. ...?

– Hívjon csak Agathának. Nekem bejárónőm van. Nem vagyok valami ügyes háziasszony.

– Ezen felül kell emelkednie. Hisz ez a legkevesebb, amit egy nő megtehet az ő dolgos férjéért. Én szeretem, ha Basil kényelmes fészekbe jön haza... már amikor hazajön – tette hozzá mélabúsan.

James enyhén grimaszolva kiürítette a poharát, és a szemével jelzett Agathának.

– Nos, nekünk ideje indulnunk, Mrs. Morton. Másokat is fel kell még keresnünk.

– Jaj, muszáj menniük? Igyanak még egy csöpp sherryt!

– Nem, tényleg. Nagyon kedves.

– Mit mondjak a férjemnek, ki kereste?

– Mr. és Mrs. Perth.

– Mi mást tehattünk volna? – mondta James, ahogy elhajtottak. – Azt igazán nem mondhattuk el szerencsétlen rendmániás asszonymnak, hogy a férje egy másik nővel utazott Spanyolországba.

– Na, és most? – kérdezte Agatha.

– Mr. Comfort jön sorra. Megint Ashton-le-Walls, és képzeld csak, visszatért a köd.

– Az igazi nevünkön mutatkozunk be ennek a Mr. Comfortnak?

– Azt hiszem, igen.

– Minek vesztegettük az időt Basil felkeresésével?

– Hát, nem is hozzá jöttünk, hiszen tudjuk, hogy nincs az országban. A szomszédokat szerettem volna kifaggatni felőle. Vicces, egy pillanatig se feltételeztem, hogy nő.

– Tapintatosan beavathattuk volna az asszonyt – mondta Agatha lassan. – Szerintem meg fogja látogatni a rendőrség, és ők biztosan elmondják neki. Istenem, ennyit takarítani-fényezni, és mindezt a szerelem nevében! A pasas meg valószínűleg összeköpködi a padlót a szállodai szobájában, és pohárkarikákat hagy az éjjeliszekrényen.

– Istenverte köd! – James kesztyűs kezével megdörgölte a szélvédőt. Már elhagyták az osztott pályás utat, s most lépésben vánszorogtak a ködön át Ashton-le-Walls felé.

– Mit fogunk kérdezni Mr. Comforttól? Jaj, vigyázz! – sikkantott fel Agatha, amint egy borz derengett fel az első lámpák fényében. James fékezett, és a borz visszadöcögött a bokrok közé.

– Nem tudom – mondta James ingerülten. – Az isten szerelmére! – Közben újból elindult, csak hogy ismételten a fékre taposson, amint egy szarvas szökölt át előttük a ködön. – Miért nem maradnak a vackuk melegében ezek a nyomorult állatok, ahelyett hogy összevissza kószálnak ebben a vacak időben? Mr. Comfortnál majd rögtönzünk, ahogy a helyzet hozza. Talán nincs is otthon. Vagy a második Mrs. Comforttal találjuk magunkat szemben.

Geoffrey Comfort tágas kastélyházban lakott a falu

határában. – Ki hinné, hogy ennyi pénzt keres, aki krumplit rakosgat műanyag zacskókba – ámuldozott Agatha. – Kezdek rájönni, hogy rossz pályát választottam.

– Elhagyatottnak tűnik – dűnnyögte James, hunyorogva a ködben. – Nem, várjunk csak. A földszinti függönyökön mintha valami kis fény szűrődne át.

Leparkoltak, megközelítették a házat, és becsöngettek.

Aztán csak vártak. – Biztos a betörők miatt hagyták égve a lámpát – kezdte Agatha, amikor hirtelen kitérült az ajtó, s egy középkorú férfiember toppant eléjük. Kövér volt és kerek, akár egy krumpli azok közül, amelyeket megmosnak és bezacskóznak a szupermarketeknek. Ezt a benyomást erősítette az enyhén leburnult, zsíros képe meg a két fekete májfolt az arcán, mint a csíraszemek a krumplin.

– Igen?

– Mr. Comfort?

– Igen.

– A nevem James Lacey, ő pedig Agatha Raisin.

– És?

– Mrs. Raisin férjét nemrégiben meggyilkolták. Mr. Raisin ugyanabban az időben tartózkodott egy egészségfarmon, amikor az ön felesége is.

– Kotródjanak innen! – A nehéz ajtó a képükbe vágódott.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte Agatha.

– Megmondom én, elmegyünk a legközelebbi kocsmába, és eszünk-iszunk. Nem csöngethetünk be újra, és nem követelhetjük tőle, hogy szóba álljon velünk.

Nyílt egy ablak, és Mr. Comfort kerek kobakja jelent meg benne. – Szedjék a lábukat, vagy magukra uszítom a

kutyát!

– Íme, a válasz. Hamar, a kocsihoz, Agatha!

Kilőttek, James kanyarogva került ki egy fácánt a felhajtón. – Mit művel ébren ez a dilis madár? A fákon volna a helye, a többi madárral együtt. Az egész nyomorult vidékre rájött az öngyilkossági kedv?

– Meg tudnék inni egy vödör gint – közölte Agatha borúsán. – Kár, hogy vezetsz.

– Ne aggódj. Csak annyit fogok inni, amit még nem mutat ki a szonda. Inkább éhes vagyok.

Meglelték a helyi kocsmát, mely az igen eredeti Faluszóttos nevet viselte. Az étlapot krétával írták fel egy táblára a söntés mellett. James hangosan olvasta: – Óriáskolbász sült krumplival, currys csirke sült krumplival, lasagne sült krumplival, sült hal sült krumplival és szántóvetők eledele.

– Menjünk máshová?

– Ebben a ködben? Tegyük egy próbát a szántóvetők eledelével, és reméljük a legjobbakat.

Az eledelről kiderült, hogy igencsak száraz francia kenyér egy irinyó-pirinyó, nyúlós vajdarabbal meg némi Cheddar jellegű sajttal, amely leginkább a régimódi karbolszappanokra hasonlított.

Agatha gin-tonikja melegen érkezett, ugyanis kifogytak a jégből.

A köd a kocsmába is beszivárgott. Agatha ellökte magától a félig kiürült tányérját, és rágyújtott. – Ne nézz így rám, James. A ködnek ebben a kásájában fel se fog tűnni a cigarettám füstje.

– Mit gondolsz, Mrs. Hardy elfogadja az ajánlatodat? – kérdezte az ezredes.

– Nem hiszem. Szerintem kénytelen leszek kifizetni neki az összeget, amit kér. Tudom, hogy dőreség, és tudom, hogy akadna másik ház a közelben, de nekem a saját otthonom kell. Láttad a kertet, mikor betörtünk? Csupa gaz. Miért él valaki vidéken, ha nem szereti a természetet? – kérdezte Agatha ájtatosan. Fintorgott a meleg gintől, és az asztaluk melletti polcon álló fikuszra lötyyentette a pohár tartalmát.

– Ezek szerint nem kérsz még egyet.

– Köszönöm, nem. És a meleg sört se kedvelem.

– Akkor induljunk el ködös utunkra hazafelé.

Kimentek a kocsmából. Időközben felszállt a köd, és friss szél fújdogált. Fejük fölött kicsiny hold víva harcát a felhőkkel. Agatha fejére bükkmakkzapor hullott. – Már megint ezek a makkok!

– Mégezőek – mondta James. – Legalábbis a birkákra meg a marhákra. A mókusok, úgy látszik, immúnisak.

Amikor hazaértek, James fáradtan mondta: – Úgy érzem, körbe-körbe járunk, és nem jutunk sehová. A rendőrségnek több forrás áll a rendelkezésére, ellenőrizhetik az ember múltját, az alibijét, a bankszámláját. Van értelme egyáltalán, hogy holnap felmenjünk Londonba ehhez a titkárnőhöz?

– Hát persze. – Agatha megriadt, hogy ha felhagynak a nyomozással, James megint lelécel, valahová idegenbe. – Reggel mindent szebb fényben látsz majd.

HELEN WARWICK NEM A PARLAMENTBEN VOLT,

hanem a kensingtoni lakásán, mely egy viktoriánus épülettömbben volt a Gloucester Roadon. Amikor ajtót nyitott nekik, Agatha először el se akarta hinni, hogy a hölgy valamikor Sir Desmond szeretője volt. Helen Warwick telt volt és szelíd, a szeme halványszürke, barna haját ódivatú francia kontyban viselte. Selyemblúzban és tweedszoknyában volt, lábán kényelmes félcipő, és nem volt rajta smink. James negyvenesre taksálta.

James elmagyarázta, ezúttal az igazsághoz híven, hogy kik ők, és miért jöttek. – Jöjjenek be – mondta a hölgy.

Tágas lakás volt, sötét, mégis roppant kellemes, a nappaliban vígan lobogott a tűz. Az ablaknál őszi levelek és krizantémok pihentek jókora tálban egy polírozott asztalkán. A kanapén és a karosszékekben tollpárnák csücsültek. Remekbe szabott viktoriánus tájkép függött a kandalló fölött. Látszott, hogy Miss Warwick dúskál a pénzben, és valószínűleg mindig tehetős volt.

– Sokkolt Desmond halálhíre – mondta Helen. – Nagyon jó barátok voltunk. Ő mindig olyan kedves és előzékeny volt. Sajnálom, hogy a feleségének ilyen rettenetes körülmények között kellett megtudnia. Mi ez a zsarolási ügy?

Így hát mindent elbeszéltek neki Jimmy Raisinről és Mrs. Gore-Appletonról. – Emlékszem rájuk – mondta Helen. – Nem, engem nem próbáltak zsarolni. Az a fajta vagyok, aki rögtön a rendőrséghez fordult volna, és ők valószínűleg tudták ezt. Cseppet se tetszettek nekem. Fogalmam sincs, hogy derítették ki a valódi személyazonosságom.

– Gondolom, belenéztek a táskájába – mondta Agatha.

– És látták, hogy a hitelkártyáimon más név szerepel? Elképzelhető. Két ilyen rémes alak! Tulajdonképpen most, hogy belegondolok, szinte biztosan meg tudom mondani, melyik nap jöhettek rá.

– Meséljen róluk – jött tűzbe Agatha. – A többiek, akiknél érdeklődtünk, nem mondtak semmi konkrétumot, pedig egyikük még együtt is hált Jimmyvel.

– Lássuk csak... parancsolnak kávét?

– Köszönjük, nem – mondta James, izgatottan várta, mit tud mondani a nő, és attól tartott, hogy ha Helen kimegy a konyhába, talán meggondolja magát, és mégsem beszél.

– Desmonddal először csak neveltünk az egészségfarmokon. Nem nagyon törődtünk mi az egészségünkkel. Úgy véltük, mulatságos lenne együtt lenni egy ilyen helyen. A felesége gyanúsnak talált volna egy szállodát, azonban Desmond azt hazudta neki, hogy aggasztja a vérnyomása. Jimmy Raisin egy roncs volt. Vele egy napon érkeztünk. Búzlott a piától, de röpke pár nap alatt egészen megváltozott. Folyton körülöttünk lebzsel, az örületbe kergetett a myladyzésével, és azt állította, hogy egy rakás híres embert ismer. Az a fajta volt, aki a keresztnevükön emlegeti a hírességeket. Állandóan valami Tony cimborájáról beszélt, aki Oscart nyert, és kiderült, hogy Anthony Hopkins az. Szerintem még csak nem is ismerte. Mrs. Gore-Appleton se volt különb. Folyton belemászott a pofámba, ahogy az amerikaiak mondják. Irritáló modora volt, cukormázzal leöntve. Elhalmozott bókokkal, de közben mindvégig rajtam tartotta a sasszemét, hogy beveszem-e. Desmond végül értésükre

adta, hogy kettesben szeretnék lenni. A rákövetkező nap, úgy öt nappal az érkezésünk után, elkezdtek minket sokatmondó pillantásokkal bombázni, aztán elsétáltak az asztalunk mellett, és gúnyosan nevetgéltek. Azt hittem, azért teszik, mert Desmond elhajtotta őket. De nyilván rájöttek, hogy nem Lady Derrington vagyok. Mit mondhatnék még? Jimmy Raisint közönséges szélhámosnak, svindlernek tartottam. Volt benne valami mocskos. Az újságokból tudom, hogy rég nem látta őt, Mrs. Raisin. A Gore-Appleton nőszemély szőke volt és erős testalkatú, próbálta előadni magát, de valami nem stimmel vele. Van egy javaslatom. Hozok egy kis kávé, és hátha közben eszembe jut még valami.

Agatha és James vártak, míg Helen tálcával a kezében visszajött. Nem csupán kávé hozott, de házi teasüteményt is. – Ezt tényleg maga készítette? – harapott James egy jóízűt. – Kitűnő, és a kávé is mennyei. – Kinyújtóztatta hosszú lábát. – Nagyon kényelmes itt magánál.

Helen lusta mosolyra húzta a száját. – Ugorjon be, ha legközelebb erre jár és akad egy üres órája.

Agatha megmerevedett. Ez az átkozott nő egyszerre bármelyik szőke tündérkénel komolyabb riválisnak tűnt. Agatha tükön ült, hogy elrángassa Jamest a közeléből.

De Helen újból megszólalt: – Azt mondják, Jimmy együtt hált egy nővel? – Felnevetett. – Imádom ezt a kifejezést: „együtt *hálni*”. Hisz épp az ellenkezője történik. – Meleg, bűgő nevetést hallatott, és Agatha maciszeme alig leplezett gyűlölettel szegeződött rá.

– Mrs. Comfort volt az, eltaláltam?

– Honnét tudja? – kérdezte James.

– Onnét, hogy Jimmy flörtölt velem, és a Gore-Appleton nőszemély még biztatta is. Hallottam, ahogy Jimmy azt mondja: „Ma este megkapom őt”, mire Mrs. Gore-Appleton nevetett, és azt mondta: „Jó mulatást!”, aztán másnap reggel a testbeszédjük meg minden, ön is tudja, mire gondolok, ugye, James?

– Ó, hogyne.

Én megölöm ezt a riherongyot, gondolta Agatha.

– Azt a szerencsétlen vénkisasszonyt meg meggyilkolták – mondta Helen egy művészi vállrándítással. – Még egy kis kávé, James?

Helen Warwick selyemblúza mélyen dekoltált volt, és Agatha biztosra vette, hogy a nő szándékosan hajol előre s nyúl olyan szögben a kávékancsó után, hogy Jamesnek rálátása essék a fodros melltartóba zárt tökéletes keblekre.

James kapott még egy tele csésze kávé, és elfogyasztott még egy teasüteményt. Agatha csendben füstölgött.

Helen váratlanul odanézett rá. – Most már emlékszem. Ön és Mr. Lacey össze akartak házasodni, és Jimmy felbukkant az esküvőn. – Újból nevetett. – Micsoda jelenet lehetett! De most már nyugodtan egybekelhetnek.

– Igen – mondta Agatha.

– Egyelőre nem tervezzük – közölte James.

Kínos csend lett.

– Mennünk kéne – mondta Agatha keményen.

– Megvárnád, míg befejezem a kávémat, drágám?

Agatha félig már felállt, de most visszatottyant a helyére.

– Lacey, Lacey – ismételtette Helen. – Rokona ön Robert Lacey örnagynak?

– Ő az apám. Nemrég halt meg.

– Ó, akkor bizonyára ismeri... – S ami ezután következett, afféle társalgás volt, amitől Agatha rettegett, James és Helen ugyanis élénk beszélgetésbe merült számára ismeretlen illetőkről.

Végül, mikor Agatha már úgy érezte, hogy mindjárt sikítani fog, James szemmel látható vonakodással felállt.

Távoztak, előbb Agatha mogorva köszönettel, utána James, aki egy pillanatra megállt, hogy megpuszilja Helent, és ígéretet tett neki, hogy újra felkeresi, aztán névjegyet cseréltek.

Agatha végigbosszankodta a visszautat Carselyba. Szapulta a háрпиákat, akik munkába járás helyett férfifejeket csavarnak el. James próbálta felhívni rá a figyelmét, hogy egy parlamenti képviselő titkárnőjeként Helen igenis hogy jár dolgozni, ám Agathát ez csak még inkább felhergelte. James kitette őt otthon, és azt mondta, találkozója van, amire Agatha tébolyult féltékenységgel reagált, és azzal gyötörte magát, hogy elképzelte, amint az ezredes visszarobog Londonba, és Helennel tölti az éjszakát. Végül ágyba bújt és olvasni próbált, fél füllel azt hallgatva, mikor csördül meg James kulcsa a zárban. Végre-valahára röviddel éjfél után hallotta hazajönni, hallotta, ahogy feljön az emeletre, és a fürdőszobába megy, hallotta, ahogy mosakszik, hallotta, ahogy bemegy a saját szobájába anélkül, hogy neki jó éjt kívánna, holott látnia kellett a fényt Agatha ajtaja alatt.

Agatha felszegte a fejét, ráncba szedte a párnáját, eloltotta a villanyt, és próbált lehiggadni alvás előtt. De került az álom, s csak hánykolódott és forgolódott, miközben arról fantáziált, hogy a világ tele van ragadozó nőstényekkel, akik el akarják tőle venni Jamest.

Azután megdermedt. Halk neszt hallott odalentről, kattant a levélnyílás fedele, majd mintha valaki vizet locsolna szét. Agatha magára kapta a köntösét, és leszaladt a lépcsőn. Az előszobaajtót nyitotta ki, mikor egy kesztyűs kéz égő gyufát pottyantott be a levélnyíláson. Agatha abban a szent pillanatban visszahőkölt a nappaliba, és elkiáltotta magát: – James! –, miközben egy lángnyelv csapott ki felé.

James ledübörgött a lépcsőn. – Tűz van! – ordította Agatha. Mozdult az ajtó felé, de az ezredes visszarántotta.

– Menj fel a fürdőszobába, és vödörrel locsolj vizet a padlóra. Pont az előszoba fölött van. Meg kell akadályoznunk, hogy a tűz elérje a zsúptetőt!

James berohant a konyhába, mialatt Agatha feliramodott a lépcsőn. Az ezredes szitkozódva vizet folytatott egy vödörbe, aztán szaladt és leöntötte vele a nappali ajtaját, amely máris kezdett felhólyagosodni és repedezni.

Odafent Agatha rémülten zokogva locsolta a fürdőszoba padlóját. Kintről kiáltások, üvöltözés hallatszott. Agatha tisztán hallotta a kocsmáros, John Fletcher ordítását: – Gyerünk azzal a földdel! Nem várhatjuk meg a tűzoltókat. Jaj, Mrs. Hardy! Még több földet rá! Rajta! Ez benzintűz. Érezni a szagán.

Aztán, épp mikor James felkiabált neki, hogy: – Most már minden rendben, Agatha! –, Agatha meghallotta a távolból

a rendőrautók és a tűzoltóság szirénáit. Lassan leballagott a lépcsőn, és a fejét két kezébe fogva letelepedett az alsó lépcsőre.

A nappali ajtaja már nyitva állt, felfedve a kis előszoba feketére égett, füstölgő romjait, közepén egy nagy halom földdel.

– Ki tesz ilyet? – hüledezett James. – Valaki élve meg akart minket sütni.

– Mondjuk, Helen Warwick – mondta Agatha, és könnyekben tört ki.

HIRTELEN TELE LETT A HÁZ EMBEREKKEL.

Fred Griggs, a rendőr; Mrs. Bloxby, aki a pizsamájára húzta rá a pulóvert-nadrágot; John Fletcher, a vendéglős; Mrs. Hardy; és sok más falubeli is ott volt.

– Mrs. Hardynak köszönjék a gyors intézkedést – mondta Fred. – Ő hívta ki a tűzoltókat, aztán vödörben hordta a földet a lángokra. Benzintüzet vízzel képtelenség eloltani.

– Jól van, Mrs. Raisin? – Mrs. Hardy általában undok arca aggódást tükrözött.

– Kicsit megviseltem – mondta Agatha.

– Ki tehetett ilyet?

Agatha vállat vont, és szorosan átfogta magát. – El se tudom képzelni.

Mire a rendőrség, majd pedig Bill Wong is befutott két, Agatha számára ismeretlen nyomozó társaságában, Carsely hölgyegylete birtokba vette a konyhát, és teát főztek mindenkinek. Agathát körbeajnározták, és házi süteménnyel traktálták. John Fletcher hozott a kocsmából egy rekesz sört, és felszolgált a férfiaknak. James kábultan tekintett körbe megszállt otthonában, és azon tűnődött, ne tegyen-e fel valami zenét, hogy csapjanak egy jó kis bulit.

De a rendőrség mindenkit kizavart, miután meghallgatták a tűzoltóparancsnok beszámolóját, s a nyomozók letelepedtek, hogy kikérdezzék Agathát és Jamest.

– Már megint a zavarosban halászott – pírított rá Bill Agathára. – Ma kit kerestek fel? – Rápillantott az órára. – Illetőleg tegnap.

James csúnyán nézett Agathára, Agatha mégis elmondta: – Helen Warwickot.

– Micsoda! Azt a titkárnököt, akinek viszonya volt Sir Desmond Derringtonnal? Nem megmondtam maguknak, hogy ne avatkozzanak bele!

James fáradtan így szólt: – Tudjuk jól. De míg nem tisztázódnak a gyilkosságok, Agathával úgy érezzük, hogy addig mi maradunk a gyanúsítottak.

– Erről később még beszélünk. Valaki mást is felkerestek?

– Tegnap nem.

– Tegnapelőtt?

James tétovázott. Majd vállat vont, és azt mondta: – Mrs. Comfort Spanyolországba utazott a szeretőjével, a mircesteri illetőségű Basil Mortonnal. Szerettünk volna kideríteni valamit a férfiről. Nős ember, és a felesége mit sem tud a férj viselt dolgairól, úgyhogy távoztunk. Azután Ashton-le-Wallsba indultunk Mrs. Comfort volt férjéhez. Megfenyegetett, hogy ránk ereszti a kutyát. Itt ér véget a történet.

– Honnét tudnak Mr. Comfortról, és hogy szerezték meg a címét? Meg a többiekét, akik ott voltak az egészségfarmon?

Agatha válaszolt. – Roy Silver felfogadott egy magánnyomozónőt, hogy kutasson Jimmy után. Ő szállította nekünk a címeket.

– Neve?

– Nem emlékszem – motyogta Agatha.

– Majd megkérdezzük Silvert.

Agatha kétségbeesett pillantást vetett Jamesre.

– Nincs értelme hazudni, Agatha – mondta James. – Az egészségfarmon töltöttünk egy rövid időt, Bill, s az ott-tartózkodásunk alatt lehetőségem nyílt belenézni a nyilvántartásba. Nem folytathatnánk a kihallgatást azután, hogy aludtunk egy sort? Mindketten eléggé megviseltek vagyunk.

– Rendben van. De elvárom, hogy mielőbb jöjjenek be a kapitányságra.

Ahogy Bill Wong elhajtott a társaival, az volt az első gondolata, hogy lesz mit mesélnie Maddie-nek, amit rögvest követett egy másik gondolat: majd ha fagy! Furcsa, hogy képtelenség előkeríteni a Gore-Appleton nőszemélyt. Mégsem hagyott neki nyugtot egy érzés, hogy valaki mondott valamit, valami egészen kézenfekvőt, ami fölött ő átsiklott.

A FALU ÁCSA ÁTMENETI MEGOLDÁSKÉNT faforgács lapból készített hevenyészett ajtót, éppen azt tette fel másnap, miközben James a biztosítóval beszélt telefonon. Mrs. Hardy felhívta Agathát, és arra kérte, „ugorjon át” hozzá. – Megnézem, mit akar, James – mondta Agatha –, aztán indulni kéne Mircesterbe.

Agatha fenntartásokkal ballagott át a szomszédba. Ki nem állhatta Mrs. Hardyt, és mégis, a nő mindent elkövetett, hogy segítsen a tűzoltásban. Sőt megmentette

az életünket, gondolta Agatha. Erős túlzás, hiszen a hátsó ajtón át kimenekülhettek volna.

De már egy másmilyen Mrs. Hardy nyitott neki ajtót. – Jöjjön be, szegénykém – mondta. – Ez egy rémálom!

– Köszönöm, amit értünk tett. – Agatha követte őt a konyhába.

– Kávét?

– Kérek szépen.

Mrs. Hardy töltött két csészével. Együtt telepedtek le a konyhaasztalhoz.

– Rögtön a lényegre térek. – Mrs. Hardy idegesen forgatta a kávéscsészét gyűrűkkel megrakott ujjai között. – Békességet és nyugalmat keresve költöztem vidékre. Talán túl nagy is volt nekem a csend, de ami múlt éjjel önnel történt, az rémítő, nem szeretem az efféle izgalmakat. Egy dühöngő őrült futkos szabadlábon, el akarok menni. Hajlandó vagyok elfogadni a száztízezer fontos ajánlatát.

Agatha hirtelen indíttatásból majdnem kimondta, hogy legyen százharmincezer, ahogy eredetileg megállapodtak, de még időben visszafogta magát.

– Mikor óhajtja aláírni a papírokat az ügyvédnél?

– Még ma, ha lehet – mondta Mrs. Hardy.

– Lássuk csak, éppen Mircesterbe készülünk vallomástételre. Utána útba tudnánk ejteni Cheltenhamet. Mondjuk, négykor?

– Megszervezem.

– Mondja csak, mi kifogása van Carsely ellen, a gyilkosságot és a gyújtogatást leszámítva? – kíváncsiskodott Agatha.

Mrs. Hardy halkan sóhajtott. – Nagyon magányos vagyok, mióta meghalt a férjem. Azt hittem, barátságosak ezek a kis falvak.

– Azok hát! – szállt vele vitába Agatha. – Tárt karokkal fogadják, ha esélyt ad nekik.

– De ez templomba járást jelent, szóba kéne elegyednem a falusi fajankókkal a kocsmában, és csatlakozhatnék valami rémes hölgyegyletbe.

– Én örömmel teszem.

– Hát, én nem. Én a városokat szeretem. Lakást fogok bérelni Londonban. Raktárba vitetem a holmimat, és néhány hétre albérletbe megyek, míg nem találok valami jobbat.

Ám Mrs. Hardy megjegyzése, hogy képtelen barátkozni, megérintette Agathát, mert felszínre hozta benne a Carselyba költözését megelőző magányos napok emlékét.

– Maradjon! – kérlelte. – Lehetnének barátok.

– Ez nagyon kedves öntől – felelte Mrs. Hardy száraz mosollyal. – Már nem akarja visszakapni a házát?

– Nos, de igen, csak...

– Akkor legyen a magáé. Délután találkozunk az ügyvédnél.

– ÉS EBBEN MARADTUNK – mesélte Agatha néhány perccel később Jamesnek. – Vagyis nemsokára hazamegyek. Mikor eljöttem, azt mondta, ha minden papírt aláírtunk, két héten belül költözhetek.

James enyhe bosszúságot érzett. Egy másodperccel korábban még úgy tűnt, egy vágya van, hogy csak az övé

legyen a ház, és megszabaduljon végre Agatha Raisin cigarettahamut hullajtó jelenlététől. Most viszont úgy érezte, Agathának kevesebb lelkesedéssel illene fogadnia a távozás lehetőségét.

– Nos, ha kész vagy, indulhatunk a kapitányságra – javasolta James.

Levelek kavarogtak előttük, ahogy elhajtottak, őszi levelek járták pörge táncukat a fekete, tépett szegélyű felhőkkel borított égből fúvó viharos szél sodrában.

Mozgásba jött az egész vidék. Időnként egy-egy makkzáró kopácsolt a kocsiján. Az autószerelő műhelynél egy nő kiszállt a kocsijából, és a kezével fogta le a szoknyáját. Régi újság röppent fel a levegőbe, aztán lázas táncot lejtett a felszántott föld barázdái fölött. És egy gyilkos bujkál valahol a közelben, gondolta Agatha.

– Biztos, hogy Helen Warwick keze van a dologban – mondta.

– Ne légy nevetséges! – csattant fel James. – Gondolod, ideutazott Londonból, hogy benzint csurgasson be a levélnyílásunkon? Miért?

– Mert fogadni merek rá, hogy tud valamit.

– Ja, vagy úgy. Akkor meg kéne látogatnom.

– Az tetszene, mi?

– Nagyon is. Hiszen vonzó nő.

– A férfiak olyan vakok! Az a nő alamuszi és fondorlatos.

Meg pénzsóvár.

– A te féltékeny véleményed szerint, Agatha.

– Nem vagyok féltékeny egy elhízott, topis nőre. Meg is halhattunk volna a múlt éjjel.

– Aligha, hisz ott a kertre nyíló hátsó ajtó.

– Na, és ha mindketten alszunk?

Erre nem volt válasz.

Csendben tették meg a hátralevő utat Mircesterig.

A rendőrkapitányságon seregnyi kérdésre kellett felelniük. Ezúttal Wilkes detektívfelügyelő vezette a kihallgatást Bill Wonggal az oldalán. Agatha azon kapta magát, hogy izzad. Félt, hogy ő vagy James véletlenül elszólja magát, és Wilkes tudomást szerez a betöréseikről.

Amikor véget ért a megpróbáltatás és aláírták a vallomásukat, Wilkes szigorúan közölte: – Vád alá helyezhetném magukat a rendőrség munkájának akadályozása miatt. Utoljára figyelmeztetem önöket. Lehet, hogy lassúnak gondolnak minket, de alaposak vagyunk.

Azzal az érzéssel távoztak, hogy az orrukra koppintottak. Maddie Hurd egy emeleti ablakból figyelte, ahogy elmennek. A körmét rágva követte őket a tekintetével. Ő nem vehetett részt a kihallgatáson. Egyáltalán nem foglalkozhatott már az ügyel. Helyette egy betöréssorozatot sóztak rá. Maddie Bill Wong számlájára írta, hogy ellene fordultak a felettesei.

Habár Bill ki se nyitotta a száját ellene, elég volt, hogy Maddie faképnél hagyta. Bill Wong rendkívül népszerű volt, Maddie nem. A nőktől még rendőrségi körökben is nőies viselkedést várnak el. A rendőrnőknek nem ildomos ejteni férfi kollégáikat. Így bár Wilkes főfelügyelő nem ült le vele, hogy közölje: „elvesszük az ügyet Maddie Hurdtól, mert csúnyán bánt Bill Wonggal”, pillanatnyi gondolkodás nélkül döntött amellett, hogy nem Maddie a megfelelő ember a

feladatra.

AGATHA ELRENDEZTE A HÁZA VISSZAVÉTELÉT , bár a lelkiismerete végül arra indította, hogy százhuszezer fontot ajánljon. Úgy érezte, félreismerte Mrs. Hardyt, akiben egyszerre rokon lélekre lelt.

Amikor kijöttek az ügyvédtől, Agatha azzal állt elő: – Szombat este táncmulatság lesz a községházán. Mi megyünk Jamesszel. Nincs kedve velünk tartani? Nem, ne mondjon rögtön nemet! Először magam is azt hittem, hogy utálok az ilyesmit, de igazából remek móka. Ráadásul nemes ügyet szolgál. A rákbetegeknek gyűjtünk.

Mrs. Hardy bágyadt mosolyra húzta a száját. Mintha minden utálatossága elpárolgott volna. – Nos, talán... – mondta tétovázva.

– Ez a beszéd! Gondolkozzon rajta. – Agatha búcsút intett, és indult a kocsihoz, ahol James már várta.

– El van intézve – közölte Agatha derűsen. – Nincs is ezzel a Mrs. Hardyval semmi baj. Meghívtam, hogy tartson velünk a szombati táncrea.

James felmordult. – Azt se tudtam, hogy oda készülünk.

– Hát persze! Mi lenne nélkülünk abból a mulatságból?

AGATHA SIFONBLÚZT VETT FEL fekete bársonyszoknyával a szombat esti tánchoz, és fájlalta, hogy az estélyi ruha örökre kiment a divatból, főképp a falusi murikon. Pedig milyen káprázatos tud lenni egy estélyi! Már bánta, hogy anyáskodni kényszerül Mrs. Hardy fölött a bálban. De a faluban legalább nincs olyan személy, aki

rabul ejthetné James csapodár tekintetét. Mert az ezredesnek nagyon is csapodár a tekintete, Helen Warwick rá a bizonyság.

James nyilván amolyan biztatásnak szánta, hogy időt kért Agathától. Talán mégis elutazhatnának Észak-Ciprusra, merőben nyaralási célzattal. Nem kell feltétlenül nászútnak lennie. Agatha a fésülködőasztalánál ült, kezében rúzs, tekintete elrévedt, ahogy arról álmodozott, hogy kettesben sétálnak a tengerparton, és beszélgetnek.

Aztán megvonta a vállát, és előredőlvé gondosan felkente a rúzszt. Az álombéli James pompás beszélgetőpartner volt, szép szavakkal bókolt Agathának. Az igazi James könyvekről vagy a politikai helyzetről locsogna. Agatha felállt. A szoknyája derékban lötyögött. Na, nem a kurtára sikeredett egészségfarmi vizitnek köszönhetően. Hanem mert Jamesnél lakott, és az ezredes aprólékosan megkoreografált főztjét ette – semmi olajban sült, semmi édesség. Az étkezések előtti nassolásra sem volt késztetése, ugyanis még mindig kötelességének érezte, hogy előbb engedélyt kérjen Jamestől, és egyszerűbb volt nem enni az étkezések között, mint kérni valamit, hogy aztán haspóknak bélyegezzék. Az arca megvékonyodott, és megszépült a bőre. Tíz évet letagadhatnék... esetleg, gondolta Agatha.

Amikor beugrottak Mrs. Hardyért és gyalogszerrel elindultak a község házára, Agatha lopva a nőre sandított, és az volt a véleménye, hogy igazán megpróbálhatott volna csinosabban felöltözni. Mrs. Hardy kibuggyosodott zöld tweedszoknyát és fekete blúzt viselt az esőkabátja alatt.

– Nem tudom, jó ötlet-e ez az egész – morfondírozott Mrs. Hardy. – Nem szeretek táncolni.

– Maradjon egy kicsit, legalább igyon egyet – unszolta Agatha –, ha továbbra is rosszul érzi magát, még mindig hazamehet.

Fény áradt a községházáról, és kihallatszott a faluzenekar víg csinnadrattája. – Ma este régimódi tánc lesz, nem diszkó – mondta Agatha. – Semmi heavy metal.

– Szóval keringőt játszanak meg efféléket?

– Igen.

– Ó, az menni fog – mondta Mrs. Hardy. – Nem is tudtam, hogy járja még valaki manapság ezeket a táncokat. Azt hittem, csak bekapkodják az extasy tablettákat, aztán meg vonaglanak, mint a dervisek.

A kabátjaikat beadták a vén Mrs. Boggle felügyelte ruhatárba. – Fejenkint ötven penny lesz – mondta Mrs. Boggle –, és maguknak kő' fölakasztani.

– Ez az első alkalom, hogy pénzt kérnek a ruhatári bilétáért itt a községházán – jegyezte meg Agatha gyanakvóan.

– Csak nem képzeli, hogy ingyé' csinálom – zsémbelt Mrs. Boggle.

James kifizette a pénzt, aztán bevezette a nőket a terembe. – Most pedig egy kanadai csürdögölő következik – jelentette be a lemezlovassá avanszált lelkész, Alf Bloxby.

James Mrs. Hardyhoz fordult: – Volna kedve?

– Nem is tudom...

– Csak rajta – nógatta Agatha, aki eltökélte, hogy

irgalmas lesz, és emlékeztette magát, hogy hamarosan úgymint visszaköltözik a régi otthonába.

James és Mrs. Hardy táncba mentek. Agatha az italpulthoz lépdelt, ahol a vendéglős, John Fletcher szolgálta ki a népeket, feleségére és fiára hagyva a kocsmát. – Egy gin-tonikot, John – mondta Agatha.

– Máris. Hogy halad a nyomozás? Elkapták már a gyilkost?

Agatha megrázta a fejét.

– Különös, nem? Aztán meg megölik azt a szerencsétlen asszonyt a moziban. Tudja, hogy a rendőrség most már külön kezeli a két ügyet?

– Mióta?

– Nem tudom. Fred Griggs rebesgetett valami ilyet a minap.

Elfordult, hogy másokat is kiszolgáljon.

Mrs. Bloxby termett Agatha mellett. – Mrs. Hardy, úgy látszik, ledobta a páncélját – mondta a lelkész neje.

Agatha hátrafordult, és felmérte a táncparkettet. Mrs. Hardynak meglepően táncos lába volt. Épp nevetett valamin, amit James mondott.

– S ha nem tévedek, kifejezetten kacéran csillog a szeme. – Mrs. Bloxby sietősen hozzátette: – Nem mintha labdába rúghatna melletted. Remek formában vagy az utóbbi időben.

– Biztosan James főztjétől – mondta Agatha. – Azért hoztuk magunkkal Mrs. Hardyt, hogy felvidítsuk. Csak aztán nehogy túlzottan felviduljon, mert a végén még úgy dönt, hogy marad.

– De a házadat már visszakaptad, ugye?

– Igen, minden alá van írva.

– Akkor már nem tud mit tenni.

– Remélem, James nem ragadtatja el magát az én kis szamaritánus akciótól – mondta Agatha. – Ha a következő táncra is felkéri, én megölöm ezt a nőt... jaj, istenem, milyen könnyen mondja ezt az ember. Szerintem soha nem fogjuk megtudni, ki ölte meg Jimmyt.

– Ülünk le oda a sarokba, távol a zenekar lármájától, és mesélj nekem – mondta Mrs. Bloxby.

Agatha habozott. Időközben véget ért a tánc, de James már fel is kérte Miss Simmset a következőre.

– Jól van – mondta Agatha. Odavitték az italaikat a terem sarkában felállított székekhez.

– Azt hiszem, a nagyját már tudod – fogott hozzá Agatha.

– Jimmy és Mrs. Gore-Appleton, egy kétes jótékonsági szervezet vezetője, együtt időztek egy egészségfarmon, kutakodtak a vendégek után, és néhányat megzsaroltak. Szerintem közülük került ki a gyilkos. – Ezt követően beszámolt a vizsgálódásaik eredményéről.

Mrs. Bloxby figyelmesen végighallgatta, majd így szólt: – Én Mrs. Gore-Appletont gondolnám fő gyanúsítottnak.

– De hisz együtt csinálták!

– Pontosan. Jimmy megint piálni kezdett, lezüllött. De az esküvő kedvéért egy rövid időre kimászott a gödörből. Tegyük fel, hogy azt megelőzően volt egy aránylag józan periódusa, és kellett neki a pénz. Bizonyára felkereste egykori pártfogóját. Gondolj csak bele! Mondjuk, a nő hallani se akar többé Jimmyről, a mesébe illően kigyógyult

alkoholistája mégse gyógyult ki. Ezért aztán elküldi őt a csudába. De Jimmy már rákapott a zsarolás ízére, s mert valamikor közel álltak egymáshoz, bizonyára sokat tud a nő névleges szervezetéről. Tudja, hogy a rendőrség keresi a nőt. Ezért aztán mond neki valami olyasmit, hogy: „fizess, vagy elárulom nekik, hol vagy”. Várjunk csak! Lehet, hogy ez közvetlenül azelőtt történt, hogy Jimmy megjelent itt. Elmondja, hogy Carselyban lesz. A nő követi, kivárja az alkalmas pillanatot, és létezhet-e alkalmasabb pillanat annál, amikor Jimmy holtrészegen éppen összezördült a feleségével?

Agatha leasett állal nézett Mrs. Bloxbyra, majd azt mondta: – Mennyire egyszerű, pontosan így történhetett. De a rendőrség biztosan meg fogja találni ezt a nőt, hisz minden eszköz a rendelkezésükre áll.

– Talán nevet változtatott.

– Ez is egy lehetőség. Vajon ellenőrizték az anyakönyvi hivatalban, hogy Mrs. Gore-Appleton nem változtatta-e meg a nevét? A fenébe is, ajánlom nekik!

– Az a nő egy bűnöző, Agatha. Könnyedén szerezhethet hamis iratokat. Őt leszámítva találkozta bárkivel a vizsgálódásaitok során, akiről el lehet képzelni, hogy gyilkolt?

– Bármelyikük megtehetette. A holttest közelében talált férfilábnym elterelés is lehet. Az ösztönöm azt súgja, nő a tettes. Abban a titkárnöben, Helen Warwickban cseppet sem bízom.

– Komoly erő kellhet hozzá, hogy az ember megfojtson valakit.

– Mrs. Comfort mondott valami furcsát Mrs. Gore-Appletonról. Azt mondta, úgy néz ki, mint egy férfi.

– Vagyis lehet, hogy férfi, aki nőnek álcázza magát?

– Még az is lehet.

– Hát itt vagy – mondta James. – Egy táncra, Agatha?

– Ül le egy kicsit – mondta Agatha. – Mrs. Bloxbynak van pár ötlete. – Mire Mrs. Bloxby végzett az elképzelései felvázolásával, férje éppen hölgyválaszt hirdetett, s Agatha nagy bánatára Mrs. Hardy megjelent, megpaskolta James vállát, és úgy vonszolta magával, ahogy a katonai rendőrség vezeti el a dezertőröket.

– Miért is nem bújsz vissza a páncélodba – dünnyögte Agatha. Kezdett erőt venni rajta a régi érzés, hogy senki sem kíváncsi rá. Aztán eszébe jutott, hogy hölgyválasz van, és felkérte az egyik földművest.

Mrs. Bloxby elnézte, és arra gondolt, hogy Agatha már-már csinos. Túl kicsi a szeme, az alakja meg mindig zömök lesz, akármennyit karcsúsodik, viszont a lába tökéletes, és barna haja egészségtől fénylik.

Agatha kezdett megfélekedni a gyilkosságokról, és élvezte az estét. James felkérte a következő táncra, aztán az italtulthoz mentek felfrissülni. Mrs. Hardy az összes táncot végigopta, az arca kipirult, csillogott a szeme.

– Ki gondolta volna, hogy ilyen rokonszenves is tud lenni a vén banya, ha érted, mire gondolok – mondta Agatha.

A mulatságnak szokás szerint éjfélkor szakadt vége. Jó éjt kívántak egymásnak, és Agatha észrevette, hogy az öreg Mrs. Boggle, miután beszedte a pénzt, a kabátokat őrizetlenül hagyva elhúzta a csíkot.

Hazasétáltak, Agatha bosszúsan, mert Mrs. Hardy James karján lógott és a csodás estéről áradozott. Ahogy ráfordultak az Orgonás dűlőre, fekete alak vált ki a bokrok sötétjéből.

A hold sápadt fényében elborzadva látták, hogy egy maszkos ember közelít feléjük pisztollyal a kezében.

– Ez egy figyelmeztetés – csikordult a férfi hangja. – Szálljanak ki! És csak hogy biztosan tudják, hogy nem tréfálok...

A pisztoly leereszkedett, és Agatha lábára szegeződött.

A pillanat törtrészeire megbénultak, azután Mrs. Hardy lába kivágódott, akár egy profi karatésé, és kirúgta a fegyvert a férfi kezéből. Amaz sarkon fordult és elszelelt. Mrs. Hardy utána vetette magát, de megbotlott, és elterült a földön, pontosan a maszkos üldözésére induló James lába előtt. Az ezredes felbukott a nőben, és ő is elvágódott.

Agatha rátalált a hangjára, és segítségért kiáltozott.

ÚJABB RENDŐRSÉGI KIHALLGATÁSOK. A falfehér, reszkető Agatha bizonyos értelemben még jobban kiborult, mikor megtudta, hogy a pisztoly nem volt igazi. Mrs. Hardyval közölték, hogy nagyon bátran, de felelőtlenül viselkedett. A pisztoly valódi is lehetett volna.

– Hol tanult meg így rúgni? – kérdezte tőle Bill Wong.

Mrs. Hardy felkacagott. – A televízióban vetített kung fu filmekből. Butaság volt, pusztán véletlen, hogy sikerült kirúgnom a pisztolyt a pasas kezéből.

– Jegyezze meg – intette Bill –, ha az valódi fegyver lett volna és töltve van, el is sülhetett volna.

– Szerintem Mrs. Hardy nagyon bátor volt – mondta Agatha egy bögre forró, édes teát dédelgetve.

Míg Jamest és Mrs. Hardyt újfent kikérdezték – milyen volt a férfi hangja, magassága, ruházata? –, Agatha Helen Warwickon tűnődött. Azután, hogy felkeresték a nőt, valaki felgyújtotta James házát, most meg ez.

Lennie kell valamiféle összefüggésnek.

Amikor a rendőrség távozott, hogy csatlakozzon a többi rendőrhöz, akik összegyűltek és átfésülték a környéket – fegyveres rendőrök, kutyás rendőrök, rendőrök helikopterrel –, és mikor Mrs. Hardy hazament végre, Agatha előrukkolt a Helen Warwickot illető gyanújával. James megrántotta a vállát, és azt mondta: – Nevetséges.

– Nem nevetséges! – rikácsolta Agatha.

– Holtra rémültél – csitítgatta James. – Holnap Londonba kell mennem, találkozóm van egy öreg cimborával. Te töltsd ágyban a napot, és pihengess. Nem, egyetlen szót se többet! Nem vagy olyan állapotban, hogy tiszta fejjel gondolkodj.

AGATHA KILENCKOR ÉBREDT, és kiderült, hogy a ház üres, James kocsija eltűnt. Éktelen haragra gerjedt. Az ördögbe is, akkor majd egyedül megy Londonba, hogy érdeklődjön Roy Silvernél, megtudott-e azóta valami újat a nyomozójától.

Csöngettek. Agatha szaladt ajtót nyitni, remélte, hogy James jött vissza. De a lelkész neje állt a küszöbön.

– Á, Mrs. Bloxby. Kerülj beljebb. Épp Londonba készülök.

– Nem győzöm hangsúlyozni, hogy szólíts Margaretnek.

Egyébként nem pihened kéne?

– Elkaptak már valakit? – kérdezte Agatha a válla fölött, ahogy előreindult a konyhába.

– Nem, még mindig kutatnak. A falu feletti erdőség tele van emberekkel meg kutyákkal. Kesztyűben volt az a férfi?

– Azt hiszem. Miért?

– Hát, az ujjlenyomatok miatt.

Agatha kivette a kávéfőző alól a kiöntőedényt. Hirtelen megremegett a keze, és elejtette az üvegedényt, ami nem törött ugyan el, de végiggurult a padlón, s a kiloccsanó kávé összefröcskölte a konyhaszekrényeket. Agatha lerogyott, és sírva fakadt.

– Ejnye, no – mondta Mrs. Bloxby, és az asztalhoz kísérte. – Te csak ülj le ide, én meg majd feltakarítok.

– J-James olya-olyan finnyás – hüppögte Agatha. – Őrjöngeni fog.

– Mire végzek – mondta a lelkész neje, ahogy kibújt a kabátjából –, James még csak nem is fogja sejteni, hogy történt valami.

Kinyitotta a mosogató alatti szekrényt, takarítószeret és felmosórongyot vett elő. Mialatt Agatha bánatosan szipogott egy zsebkendőbe, Mrs. Bloxby nyugodtan és hatékonyan tevékenykedett. Azután vizet tett fel, és azt mondta: – Inkább teát igyál. Így is romokban hevernek az idegeid. Csodálkozom rajta, hogy James elment. Miért?

– Valami öreg cimborát említett. – Agatha, aki időközben többé-kevésbé összeszedte magát, erre újból pityeregni kezdett. – De én nem hiszem, hogy egy öreg barátot látogat meg, szerintem ahhoz a gyilkos nőhöz, Helen

Warwickhoz ment.

– Főzök egy teát, és elmeséled.

Amikor mindketten ott ültek az asztalnál, Agatha beszámolt a Helen Warwicknál tett látogatásról, s hogy a látogatásuk után valaki élve meg akarta őket sütni, aztán előző éjjel a maszkos férfi majdnem lábon lötte őt, és meg is teszi, ha Mrs. Hardy nem rúgja ki a pisztolyt a kezéből.

– Hallottam a múlt éjszakáról. Merész húzás volt Mrs. Hardytól. Mindez csak azt bizonyítja, Agatha, hogy megjutalmaztak keresztényi cselekedetedért, azért, hogy elvitted a multságba. Ez megerősíti az emberek eredendő jóságába vetett hitemet, hiszen egy parányi kedvesség is ilyen jutalmat eredményez.

Agatha könnyes mosolyra húzta a száját. – Boggle-ékkel nem működik.

– Ó, hát... Mindig akadnak kivételek. De James, ugye, csak az ügy miatt mutat érdeklődést Helen Warwick iránt?

– Jamesnek pocsék ízlése van a nők terén – jegyezte meg Agatha rosszkedvűen. – Emlékszel Mary Fortune-re?

– Mary Fortune, a gyilkosság áldozatává lett elvált asszony futó viszonyt folytatott Jamesszel röviddel a halála előtt.

– Akkor nem voltál itt – mutatott rá Mrs. Bloxby. – Az újságírók nem háborgattak?

– Mert majdnem rám lőtt valaki? Nem. A rendőrség nyilván távol akarja tartani a sajtót, és valahogy sikerült megoldaniuk, hogy semmi ne szivárogon ki. A falubelieknek is elégük van már a sajtóból, így egyikük sem fogja feltelefonálni a lapokat. Felugrom Londonba, hátha Roy Silver kiderített valamit. Van egy ötletem. Lehet, hogy

ott is éjszakázom. Azt hiszem, hagyok üzenetet Jamesnek.

– Nem lenne jobb, ha nyugton maradnál? Biztosan keresni fog még a rendőrség.

– Forduljanak a Hardy spinéhez! Amúgy is környezetváltásra van szükségem.

– Nagyon vigyázz magadra, Agatha. Valaki a jelek szerint jobban fél a te nyomozásodtól, mint a rendőrségtől.

– Kezdem azt hinni, hogy ez a valaki őrült. Figyelj, múlt éjjel egy férfi tartóztatott fel minket. Mrs. Comfort azt mondta Mrs. Gore-Appletonról, hogy férfinak is beillene. Mrs. Gore-Appleton talán soha nem is létezett. Csak *Mr.* Lehet, hogy a jótékonyági svindli részeként egy férfi nőnek tette magát.

– Továbbra is úgy vélem, hogy itt kéne maradnod pihenni, Agatha.

– Nem, elmegyek. Jobban érzem majd magam a falun kívül. – Ám Agatha elfelejtett üzenetet hagyni Jamesnek.

AMINT ELÉRTE LONDONT, Agatha azon kapta magát, hogy Kensington felé hajt, pontosabban a Gloucester Roadra. Meg kellett győződnie róla, hogy James csakugyan egy barátot látogat meg, s hogy ez a barát nem Helen Warwick. A Gloucester Roadon hajtva a parkoló kocsikat pásztázta. Na persze James bárhol letehetette a kocsit. Kensingtonban még szerencsés csillagállás mellett is nehéz volt parkolóhelyet találni. Lehet, hogy az ezredes kocsija a Cornwall Gardensnél vagy az Emperor's Gate-en van eldugva, esetleg olyan helyen, ahol nem lehet rálátni. Ám egyszeriben ott volt az autó, néhány méterre Helen

háztól egy parkolóóra mellett. S mintegy utolsó szegként Agatha koporsójába, James és Helen andalgott ki az épületből, nevetgélve tereferéltek, mintha ezer éve ismernék egymást. Az ötmérföldes sebességgel vánszorgó Agatha mögött haladó kocsi türelmetlen túlkölésbe kezdett. Agatha felgyorsított. Legszívesebben megfordult volna a kocsival, s amikor beéri őket, az ablakból szórta volna Jamesre a szitkait.

Helyette a Palace Gate felé hajtott, a Kensington Gardensnél balra kanyarodott, és a belváros felé vette az irányt.

Roy az irodájában volt. Amikor meglátta Agatha ádáz arckifejezését, ijedten elhátrált előle. – Mi az ábra, mucikám?

Agatha mindent elmondott a tűzről, a megghiúsult lövésről és a nyomozásukról. Roy láthatóan felengedett, hogy az átélt viszontagságoktól olyan haragos Agatha képe, és ezúttal neki semmi köze a dologhoz.

– Lehet, hogy Mrs. Hardy a hunyó – szólalt meg, mikor Agatha a mondókája végére ért. – A semmiből bukkant fel Carselyban. Mi van, ha ő Mrs. Gore-Appleton? Úgy értem, véletlenek mindig vannak. Rengetegen költöznek ki a Cotswoldsba, aztán kiderül, hogy olyasvalaki a szomszédjuk, akit egy életen át kerülni igyekeztek. Miről is van tehát szó? A nő megveszi magától a házat. Meglepi, hogy Raisinnek hívják, s hogy valószínűleg Jimmy Raisin felesége. Ez nem túl gyakori név. Tud róla, hogy ön hozzá akar menni Jameshez, de azt hiszi, hogy biztosan elvált. Lehet, hogy Jimmy meg se említette magát. Aztán részeg

kóválygásai során Jimmy véletlenül összefut a nővel, felismeri benne egykori bűntársát, és megpróbálja megszorongatni. A nő kicsinálja. Aztán beül abba a mircesteri moziba, és ott kiszúrja Miss Purveyt, sőt Miss Purvey is kiszúrja őt, így hát Miss Purveyt el kell hallgattatni... – Ekkor pánikba esik. Megpróbálja magukra gyűjtani a házat, de valamelyik szomszéd nekiáll kiáltozni, hogy tűz van, a nő észreveszi, hogy fény van magánál odafent, hallja, ahogy kiabál: „James!”, és úgy dönt, hogy mivel meghalni már úgyse fognak, legjobb lesz, ha elkezd földet hordani a lángokra, nehogy gyanúba keveredjen. Aztán kifundál egy tervet, amivel félrevezeti magukat. Felbérel egy színészt vagy valami zsványt, hogy játssza el az útonállót, és ijesszen magukra, ő meg a jelenet hősnőjét alakítja, és ugyan ki gyanúsítana egy hősnőt?

– Okos eszmefuttatás, Roy, és bárcsak megállná a helyét, de az igazság az, hogy Jamesszel jártunk a nő házában – még mindig megvannak nálam a kulcsok –, átböngésztük a papírjait, és a nő valóban az, akinek mondja magát.

– Francba!

– A nyomozójának, úgy látszik, több érzéke van a csavargókhoz, mint a rendőrségnek.

– Csak az a baj, hogy Iris most nagyon elfoglalt. Agyonhajszolja magát. Legalább egy tucat elgyepált feleség szerepel a várólistáján.

– Próbálja meg elérni. Én fizetem. – Agatha az ablakhoz sétált, és üres tekintettel kibámult a belváros háztetőinek dzsumbujára.

Azután megpördült. – Tudom már! Menjünk és próbáljunk szerencsét mi magunk!

– *Mi ketten*, Sápadtarcúkám? Én dolgozom, vagy tán elfelejtette?

Nyílt az ajtó, és Bunty, Agatha hajdani titkárnője dugta be rajta a fejét. – Á, üdv, Mrs. R.! Roy, Mr. Wilson szeretne beszélni magával.

– Itt fogok várni – mondta Agatha.

Roy csiricsaré nyakkendőjét igazgatva elsietett, s közben azon tűnődött, nem túl cifra viselet-e ez egy törekvő ifjú titánnak.

Mr. Wilson pár pillanatig tanulmányozta Royt, majd azt mondta: – A Raisin nő van magánál.

– Csak csevegni ugrott be.

– Az a nő nem szokott csak úgy beugrani. Mit akar itt? Kitekerni a maga nyakát, amiért eltolta a szerelmi életét?

– Nem, a segítséget kérte. Megbolondult. Azt akarja, hogy vegyüljünk el a csavargók között, hogy többet tudjunk meg a férje háttéről.

– Tegyenek így.

– Tessék?

– Mondom, csinálják! Agatha Raisin a legelviselhetetlenebb, legzsarnokibb asszony, akit ismerek, de attól még ő a legjobb a PR-szakmában, és szeretném, ha nekem dolgozna. Legyen vele nagyon kedves. Szeretném, ha felhívna rá a figyelmét, hogy a visszavonulása óta csak a stresszről meg a gyilkosságokról szól az élete abban a faluban. Célozgasson rá, hogy nagy pénzt tudna csinálni. Tegye a

lekötelezettjévé!

– De délután találkozom van a szappangyártókkal.

– Patterson majd elintézi. Na, eredjen, és édesgesse magához az öreglányt.

Roy lógó orral kullogott vissza az irodájába. A szappanosok fontos ügyfelek, és Patterson alig várja, hogy lecsapja őket a kezéről. Az élet igazságtalan.

Kinyitotta az irodája ajtaját, és elszánt mosolyt feszített az arcára. – Találja ki, mi történt! Mára végeztem, úgyhogy indulhatunk is.

Agatha gyanakvóan sandított rá. – Mit akart magától Wilson? Remélem, nem engem akar visszacsábítani.

– Nem, dehogy. – Roy tudta, ha bevallja Agathának, hogy kizárólag ezért segít neki, azzal végérvényesen elidegeníti magától.

– Hát akkor kerítsünk valami szakadt göncöt, ami illik az alkalomhoz.

– Be is kell öltöznünk?

– Nyugi. A ruhákról majd én gondoskodom. Itt találkozunk körülbelül egy óra múlva.

RÖVIDDEL EZUTÁN két toprongyos illető állt a Pedman cég cheapside-i épülete előtt, és taxit próbáltak fogni. Agatha egy adományboltból szerezte a ruháikat. Roy farmert viselt, amit Agatha a térdénél felszakított neki, hozzá farminget meg egy öreg tweedzakót. Agatha hosszú virágos szoknyában volt, két kibolyhosodott kardigánt húzott a blúza fölé, és számos műanyag zacskót fogott a kezében. Mindketten alkoholszagot árasztottak,

ugyanis Agatha előzetesen denaturált szeszbe mártotta a ruháikat. Az ábrázatukat bepiszkolta.

– Ez így nem fog menni – mondta Roy, ahogy a harmadik üres taxi is elhúzott mellettük. Agatha visszament az épületbe, és odaintette a portást.

– Mi kéne? – mordult rá amaz.

– Én vagyok az, Agatha Raisin – emelte meg a hangját Agatha. – Mozogjon, és intsen le nekem egy taxit!

A portás, aki szívből utálta Agathát, végigmérte, és mosoly ömlött el a képén. Szóval rájár a rúd a vén szatyorra. Hát, intse le ő a saját rohadt taxiját.

– Hordja el magát! – förmedt rá. – Errefelé nem kedveljük a magafajtákat.

Agatha már nyitotta a száját, hogy elküldje a nyavalyást melegebb éghajlatra, ám ekkor valaki fojtott hangon megszólalt a portás háta mögött: – Jock, kapkodja a lábát, és kerítsen egy taxit Mrs. Raisinnek!

Mr. Wilson állt ott.

– Jelmezbálba készül, Mrs. Raisin?

– Ahogy mondja – vágta rá Agatha.

Jock kifutott az utcára, és leintett egy taxit, aztán félrefordított arccal tartotta az ajtót Agathának és Roynak. Agatha a markába nyomott valamit. Jock a sapkájához emelte a kezét. A taxi elhajtott. Jock kinyitotta a markát. Egy penny! Behajította a csatornába, és visszaballagott az épületbe.

– A táskáját nem is hozta? – kérdezte Roy.

– Nem, a titkárnőjére bízom. Eltette az íróasztal fiókjába. Remélem, nincs magánál a tárcája.

– Nincs, de akkor ki fizeti ki a taxit?

– Hát maga!

– De hisz pénz nélkül jöttem!

– Akárcsak én. Van nálam úgy egy font apróban, de abból nem jutunk el a Waterlooig.

– Most mit csináljunk? – szűkölt Roy. – Micsoda hülyeség...

– Reménykedjünk benne, hogy ebben a taxiban nem zárják le az ajtókat. – A kocsi lelassított, és megállt egy közlekedési lámpánál.

– Most! – mondta Agatha.

Feltépte az ajtót, és Royjal a nyomában kiugrott az utcára, a taxis felháborodott kiabálásától kísérvé.

– Maga még bírja? – zihálta Roy, amikor végre megálltak.

Agatha az oldalához kapott. – Szúr. Muszáj lesz újra formába jönnöm.

Gyalogolni kezdtek, szeszfelhőt húzva maguk után. – Meg kéne próbálnunk koldulni – mondta Agatha, és lefékezett a London Bridge közepén.

– Nem vagyunk elég hatásosak. Kéne egy kutya vagy gyerek.

– Az nincs. Tud énekelni?

– Ilyen zajban egy hangot se lehet hallani. Csak azok a koldusok kapnak pénzt, akik vagy szánalmasak, vagy ijesztőek.

– Jól van. – Agatha egy üzletember elé lépett, és odanyújtotta a markát. – Adjon pénzt ennivalóra – mondta. – Mert különben...

Amaz megállt, és végigmérte.

– Mert különben mi lesz?

– Fejbe verem az üvegemmel.

– Hordd el magad, vagy hívom a rendőrséget! Az ilyen nyalpók döntik nyomorba ezt az országot. A munkához már öreg vagy, vedd rá a fiadat, hogy támogasson.

Roy kajánul felvihogott.

Az üzletember a járókelőkhöz fordult: – Most képzeljék el! Fenyegetéssel követelnek pénzt.

– Menjünk már, Aggie – esdekelt Roy rémülten a gyülekező tömeg láttán.

– Rendőr! – kezdett óbégatni egy nő. – Rendőr!

Futásnak eredtek, végigtrappoltak a hídon, míg el nem maradt mögöttük a tömeg.

– Elegem van a loholásból, maga agyalágyult – vicsorgott Agatha. – Ezzel az erővel az irodába is visszamehettünk volna pénzért.

– Nincs már messze – mondta Roy. – Most már legyünk túl rajta.

Rájuk köszöntött az alkonyat. Fülükben a hazatérő forgalom zaja dübörgött. Agathának James jutott eszébe, és azon tűnődött, mit csinálhat vajon az ezredes.

JAMES BŰNTUDATOT ÉRZETT. Előbb ebédelni vitte Helen Warwickot, aztán elfogadta a nő kávémeghívását, és felment vele a lakására. Szabadnapja van, magyarázta Helen. Ha a parlament éppen nem ülészik, nyugalmas az élet.

Talán mert Helennek nem volt annál több mondandója,

mint amit Jamesnek és Agathának korábban elmondott, talán mert távolról sem volt már olyan vonzó, mint amikor először találkoztak, mindenesetre Jamesnek be kellett látnia, hogy a látogatását inkább az az óhaj szülte, hogy ne Agatha akarata érvényesüljön, mintsem bárminő valós érdeklődés Helen iránt. A nő rendkívül ügyes vallató volt, és az ezredes bankszámlája érdekelte leginkább. Direkt vagy otromba kérdést egyet sem tett fel. Részvényekről társalogtak, meg olyan témákról, hogy Jamest mennyiben érintette a Barings vagy a Lloyd's katasztrófája. Állítólagos közös barátaikról pedig James kezdte azt gondolni, hogy Helen partikon találkozott velük a munkája keretében, de igazából nem ismeri őket.

– Megengedi, hogy használjam a telefonját? – kérdezte végül az ezredes. – Aztán tényleg mennem kell.

– Tessék csak.

James tárcsázta az otthoni számát, és hosszan hagyta csörögni.

– Nem veszi fel – mondta szomorkás mosollyal.

– Mrs. Raisint próbálta elérni?

– Igen.

– Ő itt van a városban.

– Honnan tudja?

– Láttam, ahogy elhajt mellettünk, mikor ebédelni indultunk.

– Miért nem szólt?

– Akartam, de maga épp egy mondat közepén volt, aztán meg valahogy kiment a fejből.

James ettől mindjárt bűnös férjnek érezte magát, akit

rajtakaptak házasságtörés közben. Aztán dühbe gurult, mert biztosra vette, Agatha csak azért jött a városba, hogy utána kémkedjen.

– Most megyek. Köszönöm a kávé.

– Jaj, maradjon még – kérlelte Helen. – Szabad az egész estém.

– Az enyém sajnos nem.

Helen felállt, és odalibbent hozzá. James elhúzódott, és azt vette észre, hogy a lába a kanapénak nyomódik. A nő felemelte a karját, hogy az ezredes nyaka köré fonja, arcán lusta, csábos mosoly tűnt fel. James behúzta a fejét, fellépett a kanapéra, és átmászott rajta, hosszú lába egyenesen az ajtóhoz vitte.

– Viszlát – mondta, azzal kinyitotta az ajtót, és lesietett a lépcsőn.

– Vén bolond – mondta fennhangon, de ezúttal magára gondolt, nem Agatha Raisinre.

AGATHA ELŐRELÁTÓAN FELSZERELKEZETT két üveg ír Virágnak keresztelt olcsó, édes borral. Az üveg az a típus volt, amelyiknek dugó helyett csavaros kupakja van. Ő és Roy találtak egy csapat hajléktalant azon a környéken, ahol valaha Jimmy Raisin is csövezett. Vegyes társaság volt, de masszív alkoholistából több akadt köztük, mint drogfüggőből, a drogosok ugyanis fiatalabbak lévén jobb helyeket favorizáltak. A kelták, skótok és írek voltak létszámbeli fölényben, s ez elgondolkoztatta Agathát, hogy talán mégis van valami igazság abban az állításban, miszerint az alkoholizmus annál súlyosabb, minél

északabbra megy az ember.

Senki nem állt szóba velük, míg Agatha elő nem halászta az egyik üveg bort valamelyik zacskójából.

A többiek köréjük csoportosultak. Roy körbeadta az üveget. Annak tartalma hamar elfogyott. Jött egy öregember. Két üveg almabor volt nála, amit bedobott a közösbe. Tanult hangon beszélt, és mindenkinek azt mondta, hogy azelőtt professzor volt. Nemsokára mindnyájuknak megeredt a nyelve, és Agatháék azt vették észre, hogy repülőgép-pilóták, neves futballisták, agysebészek és iparmágnások közé kerültek. – Kicsit olyan ez, mint amikor valaki hisz az előző életben – dünnyögte Agatha. – Ahol ő természetesen mindig Napóleon vagy Kleopátra volt.

– Ezek elhiszik, amit beszélnek – súgta vissza Roy. – Olyan sokszor ismételték már el ugyanazokat a hazugságokat, hogy maguk is hisznek bennük.

Agatha felemelte a hangját: – Van egy cimboránk, régen itt dekkolt – mondta. – Jimmy Raisin.

A tanult beszédű férfi, akit egyébként Charlesnak hívtak, azt mondta: – Állítólag megölték. Nem kár érte, alávaló kis senkiházi volt.

Nyilván a szóbeszédből értesültek a gyilkosságról, gondolta Agatha. Ezek aligha olvasnak újságot.

– Mi lett a holmijával? – kérdezte Roy.

– Perlice vitte el – felelte egy sovány nő mohó arccal és csillogó szemmel, aki mintha egy Hogarth-képből lépett volna ki. – A dobozát is meg mindenét. De Lizzie-nél van a zacskója a cuccával.

– Miféleuccával? – Roy hangja élesen pendült.

– Ki a fene maga? – csapott le rá Charles.

Agatha haragosan nézett Royra. – Megmondom én – így Roy, kissé összeakadó nyelvel. – Felsővezető vagyok a belvárosban. Csak esténként járok le ide a jó társaság kedvéért.

Általános feloldódás volt érezhető, ahogy az agysebészek, repülőgép-pilóták és iparmágnások felismerték a hasonszőrűt. – És mondok még valamit. – Roy bekotort zakója széles szájú belső zsebébe. – Ezt az üveg whisky az irodából emeltem el indulás előtt.

Ez a szintiszta igazság volt, ám agyuk valamely hátsó zugában a hajléktalanok társukként könyvelték el Royt a hazugságban. A whisky körbejárt. Mivel Agatha és Roy kivételével mind beittak már előtte, a whisky csaknem azonnal fejbe kólintotta őket.

Agatha kifigyelte, hogy a mohó képű nőt Clarának hívják, és odaoldalgot hozzá. – Elárulok egy titkot – súgta.

Clara ránézett immár bambán csillogó szemével. – A felesége voltam Jimmynek – mondta Agatha.

– Folytasd!

– Komoly. Szóval az a zacskó, amit Lizzie elvitt, az enyém. Ő merre van?

– Maj' jön.

Így hát Agatha és Roy felkészültek a várakozásra. Újabb figurák csatlakoztak hozzájuk. Még több olcsó piával. Az egyik férfi tüzet rakott egy öreg olajshordóban. Clara részeg danolászásba kezdett.

Majdnem hogy csábító ez az életforma, gondolta Agatha,

hacsak nem túl hideg az idő. Félre a valósággal, viszlát, munka, család és felelősség!, nappal koldulsz, éjjel merev részegre iszod magad. Nincs a konvenciók gátja, nincs adok-kapok, nincs semmi zűr.

– Nem volt ám mindig így – folytak össze Charles szavai.
– Professzor voltam Osszfordban.

Talán tényleg az volt, gondolta Agatha, ahogy hirtelen elfogta iránta a sajnálat. De bármilyen élete volt is Charlesnak azelőtt, bizonyosan jobb helyzetben volt, mint most, mikor a Waterloo híd alatt gubbasztva kérődzik józan eszének romjain.

Telt-múlt az idő. Egyesek összeverekedtek. Nők jajveszékelték, panaszosan siratták az elveszett férfiakat és az elveszett gyermekeket. Cseppet sem csábító ez az életforma, gondolta most Agatha. Ez a pokol előszobája. Rövid tolongás vette kezdetét, amikor megjelent az Ezüst Hölgy, egy furgon, mely szendvicseket és forró kávékat hozott, és volt, aki el akarta cserélni a szendvicsét-kávéját még egy korty piára.

Végül, akár az állatok, bekúsztak a kartondobozaikba. És Lizzie továbbra sem mutatkozott.

Hajnal hasadt a koszos London fölött. Egy feketerígó csodás trillába kezdett az egyik háztetőről, mintha az alatt sorjázó kartondobozok lakóinak sanyarú helyzetéről, elvesztegetett életéről dalolna.

Agathának egészen elgémberedett a lába. – Ebből elég, Roy. Szóljon annak a nyomozónőnek, hogy kerítse elő Lizzie-t, és ígérjen neki dupla pénzt. Én hazamegyek.

– Annyink sincs, amiből futná metrójegyre? – kérdezte

Roy.

Agatha végigkötötte a zsebeit, és talált egy fontot. – Ez itt az *én* metrójegyem – mondta szilárdan.

– Nem hagyhat cserben, mucikám, különben sose jut be az irodába a táskájáért meg a kocsikulcsáért. Nálam vannak az iroda kulcsai.

– Adja ide!

– Nem adom.

– Azt akarja mondani, hogy maga miatt kénytelen leszek gyalogolni?

– Azt!

Dühödt némaságban, sajtó tagokkal és kimerülten a hosszúra nyúlt éjszakától, az elfogyasztott lőréktől háborgó gyomorral, a Waterloo állomás felé vették az irányt.

Egyszer csak elegáns, öltönyös férfi lépett hozzájuk. Arcán a sajnálat és az undor elegyével elállta az útjukat. Előhúzta a zsebéből a tárcáját, és kivett belőle egy tízfontos bankjegyet. – Az isten szerelmére – mondta Roynak –, vegyen az anyjának valami tisztességes reggelit, és ezt most ne piára költse.

– Jaj, köszönöm, köszönöm. – Roy megragadta a bankjegyet.

– Taxi! – bömbölte, és csodák csodájára egy taxi gördült melléjük. Roy betuszkolta Agathát, elkurjantotta magát: – Cheapside-ba! –, és a taxi elhajtott.

Az öltönyös dühödten nézett utánuk. Utoljára adtam pénzt az ilyen alakoknak, gondolta.

JAMESNEK IS ÁLMATLAN VOLT az éjszakája. Először

úgy vélte, Agatha bosszúból marad távol, aztán kezdte azt hinni, hogy történt vele valami. Végül egy karosszékbe telepedett az ablak elé, és folyton felugrált, ha egy kocsi hangját hallotta, de csak a tejesember jött meg, aztán Mrs. Hardy indult valahová hajnalok hajnalán.

James szeme már majd' leragadt. Agatha legalább egy telefont igazán megereszthetett volna.

Végül elszundított, és álmában Helen Warwickot vette nőül. Ő nem akarta elvenni, de a nő zsarolta valamivel. James az oltárnál állt, és abban reménykedett, hogy Agatha Raisin ott terem, és megmenti, amikor a zárban motozó kulcs zajára felpattant a szeme.

James talpra ugrott, és kiabálni kezdett: – Agatha! Hol a pokolban voltál?

Agatha még a hajléktalan jelmezét viselte, nem bajlódott az átöltözéssel. James meredten bámulta az ágrólszakadt Agathát: sötét karikák árkolták a szemét, és förtelmesen bűzlött a piától, na meg a denaturált szesztől, amivel az álarcosbál kezdete előtt lelocsolta a gönceit.

– Jaj, Agatha – mondta az ezredes, ahogy végignézett rajta, és haragos tekintete szánakozóvá vált. – Én tényleg azt gondoltam, hogy Helen Warwick nem mondott el mindent, hogy tartogat még valami hasznosat. De ha tudtam volna, hogy így kiborulsz tőle...

Agatha fáradtan rogyott le. – A férfiak hiúsága mindig ámulatba ejt. Nem világgá mentem, hogy bánatomban leigyam magam, James drága. Roy meg én álöltözetben elvegyültünk a Waterloo híd alatti csövestanyán, és ott töltöttük az éjszakát. Megtudtunk valami hasznosat.

Jimmynek volt egy zacskója, amit valami Lizzie nevű nő elvitt. Roy nyomozóját fogjuk megbízni, hogy kutassa fel a nőt. Most pedig aludni akarok. Idefelé jövet kis híján árokba hajtottam. Kellemes volt Helennél?

– Nem – vágta rá James. – Óriási hibát követtem el. Az egy pénzsóvár nő.

Agatha elmosolyodott egy picit, és megindult a lépcső felé.

– És égesd el ezeket a ruhákat! – kiabált utána James.

NYOLC

AGATHA ÚGY TALÁLTA , hogy a nagy kaland után egyszerre minden elcsendesült. Mrs. Hardy kért tőle még egy hetet. Már talált egy helyet Londonban, de szüksége volt haladékra, míg felszabadul a lakás. A *Hírharsona* végül is értesült a megghiúsult lövésről, és leközölt egy részletet az Agathával készült riportból. Kezdetben még lehetett reménykedni, hogy jelentkezik majd valaki, aki tud Mrs. Gore-Appletonról, de a jelek szerint senki sem tudott róla semmi érdemlegeset. Többen is kapcsolatba léptek a rendőrséggel, olyanok, akik korábban önkéntes alapon dolgoztak a nő jótékonyági szervezetében. Ám az ő beszámolóik vajmi keveset tettek hozzá ahhoz, amit a rendőrség amúgy is tudott. Bill Wongnak az volt a személyes véleménye, hogy Mrs. Gore-Appleton éli világát valahol külföldön, ahol nem érhetik el.

Egyik este Bill átugrott, hogy elpanaszolja Jamesnek és Agathának, attól tart, most már soha nem találják meg a nőt.

– Miért mondta Fred Griggs, hogy Miss Purvey meggyilkolását külön ügyként kezelik?

– Volt pár késelés abban a moziban, és el is kaptunk egy flúgos tagot. Azt állítja, hogy ő fojtotta meg Purvey kisasszonyt.

– És maga elhiszi?

– Én nem, a többiek viszont ezzel az egyik gyilkosságot

megoldottnak tekintik. Maguk kiderítettek valamit?

James Agathára nézett, Agatha Jamesre nézett. Agatha még mindig neheztelt a maddie-s epizód miatt. Nem tudta, hogy Maddie-t azóta kizárták az ügyből. Ha elmondja Billnek, hogy Roy detektívje a rejtélyes Lizzie után nyomoz, akkor a rendőrség átveszi az irányítást, esetleg Maddie-re is hull némi dicsfény, és Agatha úgy érezte, azt nem bírná elviselni.

– Nem, semmit – jelentette ki. – Visszaköltözöm a szomszédba.

– Mikor?

– Bő két hét múlva. Eredetileg korábban lett volna, csak Mrs. Hardy haladékot kért. Talált egy londoni lakást.

– Nem kapott kedvet valaki az újságban megjelent cikk hatására, hogy információkkal szolgáljon Mrs. Gore-Appletonról? – kérdezte James.

– Dehogynem. Többnyire gazdag nyugdíjas hölgyek, akik önkéntesként dolgoztak neki. Némelyikük elég nagy összeggel támogatta a szervezetet, míg mások éberem őrizték a pénztárcájukat, amikor rájöttek, hogy Mrs. Gore-Appleton mindössze néhány jelképes látogatást tett London hajléktalanjai között, hogy ruhát és ételt osztogasson. A személyleírás megegyezik a korábbiakkal: kemény, középkorú, izmos, szőke.

– Akadt köztük olyan, aki a nő barátja volt?

– Nem, kizárólag munkaidőben találkoztak vele. Valamennyien emlékeznek Jimmy Raisinre. Azt mondják, Mrs. Gore-Appleton roppant büszke volt rá. Azt mondta, ez a bizonyosság a jóság és a törődés erejére. A hölgyek közül

kettőnek az volt a benyomása, hogy Mrs. Gore-Appleton és Jimmy szeretők.

– Hát, nem vethetjük Jimmy szemére, hogy megrontotta a nőt, hiszen az már akkor is egy látszatszervezetet igazgatott, amikor megismerkedtek. Hogy úszta meg ezt? Hiszen be kellett jegyeztetnie a szervezetét.

– Soha nem tette meg. A saját szakállára vágott bele, nem hirdetések útján keresett önkénteseket, hanem diplomákból toborozta őket. Rafinált módszer. Egy nő tizenötezer fontot adott neki, és ő volt az egyetlen, aki bevallotta, hogy mennyit fizetett, szóval a jó ég tudja, mit zsebelt be a többiektől.

Agatha az emberiség salakjára, Isten elkallódott gyermekeire gondolt, akikkel együtt éjszakázott a híd alatt, és érezte, ahogy előnti a düh. Mrs. Gore-Appleton, a maga bűbajos módján, a szegényeket fosztogatta.

– Nem tudom lenyelni, hogy simán megússza. A falubeliek momentán elvetették a gondolatot, hogy James vagy én tettem, de a minap összefutottam azzal a rémséges Mrs. Boggle-lal a boltban, ő meg amikor észrevett, gunyorosan elmormolta, hogy „egyesek még a gyilkosságot is megússzák”. Ki tudja, mi lesz, ha nem oldódik meg az ügy? Talán megint mi leszünk az első számú közellenség.

– Mindenbe be fogom avatni magukat, ha tehetem – mondta Bill.

– Hogy állnak a dolgok? – kérdezte Agatha. – Mármint hogy magával.

– Maddie-re gondol? Ó, annak vége. Anyám boldog, és

apám is. Azt hittem, csalódottak lesznek, mert mindketten reménykednek benne, hogy megnősülök.

Agatha személy szerint úgy gondolta, Mr. és Mrs. Wong bármire képes lenne, ami hatalmukban áll, hogy elűzzék drága fiacskájuk közeléből a nőket, de nem mondta ki, és ebből is látszott, hogy előnyére változott. A régi Agatha vak és süket volt mások érzései iránt.

De látta a fájdalmat Bill tekintetében, s ettől heves gyűlölet ébredt benne Maddie iránt.

– Na, és mi a helyzet önökkel? – kérdezte Bill.

Kínos csend lett, majd Agatha derűsen közölte: – Hamarosan visszatér minden a régi kerékvágásba, én az én kis házikómban, James az övében. Majd integetünk egymásnak a kerítés fölött.

– Hát, valahogy majd biztos el fogják ezt rendezni – mondta Bill. – Örülök, hogy feladta a nyomozósdit, Agatha. Nem mintha nem lett volna segítségemre a múltban, de csak azért, mert a baklövésével beindított bizonyos folyamatokat.

Agatha felháborodva meredt rá. – Szálljon le rólam, jó?

– Bocsánat. Csak tréfáltam. De egyszer már majdnem megölette magát. Még egyszer ne tegye. – Felragyogott az arca. – Nem szeretném elveszíteni.

Agatha váratlanul elmosolyodott. – Olykor arra vágyom, bárcsak jóval idősebb lenne, Bill.

Bill visszamosolygott. – Olykor én is erre vágyom, Agatha.

– Kér kávét, Bill? – kérdezte James élesen.

– Mi az? Ja, nem, már mennem kell.

Agatha kikísérte az ajtóhoz. – Ne tűnjön el! Ha visszaköltöztem, jöjjön át hozzám vacsorára.

– Szívesen. De semmi mikrókaja!

Megpuszilta Agathát, és füttyörészve távozott.

– Jaj, nekem – mondta Agatha a nappaliba lépve, ahol James kedveszegetten rugdosta a kandalló előtti szőnyeget. – Most jut eszembe. Mára hívtuk meg az ancombe-i hölgyegyletet. Sietnem kell a községházára. Tudom már! Megkérdezem Mrs. Hardyt, nincs-e kedve jönni.

– Tégy, amit akarsz – mormogta James.

Agatha rábámult. – Mi ütött beléd?

– Elmaradtam az írással – felelte a férfi. Odaült a számítógép elé, és bekapcsolta.

Agatha megvonta a vállát, és felvonult az emeletre. Néha hullámokban tört rá a szerelem, mint az influenza, ám átmenetileg tünetmentes volt, és remélte, hogy ez így is marad.

Amikor lejött az emeletről, ugyanazt a dallamot füttyülte, amit az imént Billtől hallott. James haragosan bámulta a számítógép képernyőjét.

– Akkor én megyek – vetette oda Agatha vidáman.

Semmi válasz.

– Rendes Billtől, hogy beugrott. – Agatha apró kacajt hallatott. – Időnként nem is értem, minek bajlódik velem.

– Azért jár ide – jegyezte meg James epésen –, hogy leburnuljon a hátsó feledből kiragyogó fénytől.

Agatha rámeredt az ezredesre, és eltátotta a száját. James lángvörös lett.

– Te féltékeny vagy! – mondta lassan Agatha.

– Ne nevettesd ki magad! Még hogy te meg egy olyan fiatal férfi, mint Bill Wong! Ez undorító.

– Viszont kifejezetten izgalmas – mondta Agatha. – Viszlát később.

A hatalom szokatlan érzése töltötte el.

Otthon találta Mrs. Hardyt, aki kérette magát egy darabig, de végül beleegyezett, hogy elkíséri Agathát a község házára.

– Mi van műsoron? – kérdezte Mrs. Hardy.

– Nem is tudom – mondta Agatha. – Általában aktívan kiveszem a részem a szervezésből, de a nagy riadalom meg lőtás-futás közepette ebből most kimaradtam. Akárhogy is, biztosan élvezni fogja.

Megérkeztek a község házára, és Agatha elkámpicsorodott, amikor Mrs. Bloxby tájékoztatta, hogy a carselyi hölgyegylet koncertet ad.

– Hogy gondolod ezt? – sziszegte Agatha. – Ki tud közülünk énekelni?

– Meg fogsz lepődni – mondta Mrs. Bloxby szelíden, és faképnél hagyta, hogy segítsen kihámozni a kabátjából a házsártos Mrs. Boggle-t.

Mrs. Hardy és Agatha megkapták a kinyomtatott programot.

Miss Simms, egyletük titkárnője volt feltüntetve első fellépőként, aki a „You’ll Never Walk Alone”-t fogja énekelni.

Ám a nyitó produkció egy charleston volt, amit a falubeli hölgyek adtak elő húszas évekbeli dresszben. Agatha csak pislogott. Honnét a csudából akasztotta le a dundi Mrs.

Mason ezt a gyönggyel kirakott ruhát? Agatha emlékezett rá, hogy Mrs. Mason el akarta hagyni a falut, miután az unokahúgát bűnösnek találták gyilkosságban, végül mégis a maradás mellett döntött, és senki nem említette többé a gyilkosságot. Egész ügyesen ropták a hölgyek, bár hébe-hóba összeütköztek a parányi színpadon.

Azután Miss Simms előrejött, és megigazította a mikrofont. Még mindig a nyitó produkciónál viselt bohókás ruhája volt rajta. Kinyitotta a száját. Vékony, sipító hangja volt, csak vinnyogta a magas hangokat, de a mélyeket sem bírta kiénekelni. Agathának még soha nem tűnt fel, hogy ilyen hosszú ez a dal. Aztán hál' istennek véget ért. Majd Fred Griggs vonult fel a színpadra, és elhelyezkedett egy karikákkal és kendőkkel telerakott asztal előtt. Fred bűvészmutatványokkal próbálkozott. Olyan sokat ügyetlenkedett, hogy a jószívű publikum úgy ítélte meg, nyilván szándékosan teszi, és nevetve fejezték ki tetszésüket. Fred volt az egyetlen, aki nem csatlakozott a hahotázókhoz, és egyre jobban feszengett. Végül egy nagy, szekrényméretű dobozt gurítottak be a színpadra, és Fred idegesen kért egy önként jelentkezőt, akit eltüntethet.

Mrs. Hardynak több se kellett, végigment a padsorok között, és fellépett a színpadra.

Fred sűgött neki valamit, a nő bement a dobozba, Fred rácsukta az ajtót.

– Hölgyeim és uraim! – kiáltotta Fred. – Most pedig el fogom tüntetni a hölgyet.

Meglengette a pálcáját, és két iskolás kölyök elkezdte körbeforgatni a dobozt.

Azután Fred széles mozdulattal kinyitotta az ajtót. Mrs. Hardy eltűnt.

Tapsvihar.

Fred sugárzott a megkönnyebbüléstől, és jelzett az iskolásoknak, akik újból megforgatták a dobozt.

– Viola! – kurjantotta Fred. *Voilà!* akart mondani, amolyan mágikus nyelvnek véelve a franciát. Kinyitotta az ajtót, majd lógó orral visszacsapta, és odamormogott valamit az iskolásoknak. A doboz újból forogni kezdett.

Fred újból Violát kiáltott, és kinyitotta az ajtót.

Mrs. Hardy még mindig sehol.

Bizonyára ez is része a mutatványnak, gondolta a közönség, ahogy Fred vörös képpel, verítékezve átkutatta a dobozt.

– A macskámat se találná meg – kiabálta be Mrs. Boggle. – Nem csoda, hogy nem találja a nőt. Maga még a saját fejét se találja, Fred.

Fred dühödtt pillantást vetett rá. Azután meghajolt. Az iskolások előreszaladtak, hogy lehordják a kellékeket a színpadról, és egy Albert Grange nevű falubeli következett kanáltrükkökkel.

Agatha felállt a helyéről, és kislisszolt. Sietett az Orgonás dülőre. Attól tartott, hogy valami rettenetes történt Mrs. Hardyval.

És aztán, ahogy ráfordult az Orgonás dülőre, Mrs. Hardy drabális alakját pillantotta meg maga előtt.

– Mrs. Hardy! – kiáltotta Agatha.

Amaz megpördült.

– Mi volt ez? – kérdezte Agatha, ahogy felzárkózott mellé.

– Halálosan unatkoztam – mondta Mrs. Hardy somolyogva –, úgyhogy kiléptem a doboz hátsó falán, és szépen kísértáltam az épületből.

– De hát szegény Fred!

– Ugyan! Az egész számát elbaltázta, szóval még egy kudarc nem oszt, nem szoroz.

Agatha kérdően nézett rá. – Nem kegyetlen ez egy kicsit?

– Magán nem lehet kiigazodni – mondta Mrs. Hardy. – Tudom, hogy azelőtt sikeres üzletasszony volt, most mégis itt rohad, és ilyen vacakságokra vesztegeti az idejét és az energiáját. Hogy bírja ki? Életemben nem láttam még ennyi sóttan fajankót egy helyen.

– Nem igaz, hogy sóttanak! Nagyon kedves, melegszívű emberek.

– Tessék? Kedves magának az a bűdös vénasszony, Mrs. Boggle? Meg azok a szánalmas falusi nők, akik a charlestonra ugrabugráltak? Térjen magához!

Agatha szeme elkeskenyedett. – Már kezdtem azt hinni, hogy maga rendes nő. De nem az. Örülök, hogy itt hagyja Carselyt. Nem tartozik ide.

– Senki sem tartozik ide, akinek nem zápuult meg az agya.

– Briliáns elmék élnek a Cotswoldsban! Írók például.

– Középkorú, klimaxos nők, akik regényfolyamokat izzadnak ki magukból az egyházközségükben zajló huncutságokról? Szárított virágokkal pepecselő és rémséges vízfestményeket pingáló matuzsálemek, akik egytől egyig az előkelőt játsszák?

– Mrs. Bloxby kiváló példa rá, hogy miért jó a falusi élet.

– A lelkész felesége? Az a szegény nyomorult, aki csak másokon keresztül él, mert saját élete nincs? Jaj, ne vitatkozzunk már! Magának tetszik itt. Nekem nem. Na, viszlát.

Agatha lassan visszaballagott a község házára. Egy nő állt a mikrofonnál, akit csak futólag ismert, és a „Feelings” című dalt zengte. A Boggle házaspár elbóbiskolt.

Agatha leült, és körbejártatta a tekintetét. Mrs. Hardy mérgező szavai beleégtek az agyába. Milyen szánalmas és ütött-kopott a község háza! Közben megeredt az eső, elhomályosítva a hosszú ablakokat. Az életnek ennél többről kell szólnia. Lehet, hogy a magány mindaddig torz, rózsaszín szemüvegen át láttatta vele a dolgokat? És ott az elpuskázott kapcsolata Jamesszel. Egy érett nő, akinek van vér a pucájában, már lemondott volna az ezredesről. Egyébként is, ugyan milyen lett volna vele a házaselet? James jóképű és eszes, de olyannyira magánakvaló, olyan *hideg*, hogy nem sokban változott volna az élet, még ha egybekelnek is. Na és a szex? Jamesnek nem hiányzik? Nem gondol az együtt töltött éjszakáikra?

Agatha úgy látta, hogy James szívesebben térne vissza önmegtartóztató életmódjához, melyet csak néhanapján szakít meg egy-egy futó viszony.

Agatha eddig esélyt se adott Londonnak. Igaz, hogy azelőtt egyedül volt ott, mint a kisujja, ám ezt csakis magának köszönhetette. Már megváltozott. Nagyon ügyesen fektette be a cégeladásból származó pénzt. Nem lenne rászorulva, hogy dolgozzon, ha visszatér Londonba.

A koncert szerencsére már a végéhez közeledett, az

előadógárda a „That's Entertainment”-et énekelte.

Aztán általános széktologatás vette kezdetét, és megterítették az asztalokat az ancombe-i hölgyek tiszteletére adott ebédhez. Agatha megborzongott. Hűvös volt a teremben. Ebédre természetesen pástétomot és salátát szolgáltak fel. Még házi bor se volt, hogy leöblítsék vele az ételt, mint az szokás volt az efféle rendezvényeken, helyette meglehetősen ízetlen teát adtak.

Ötletszerűen folyt a társalgás. Agatha körülnézett. Mit keresek én itt?, tűnődött. Hogy is gondolhattam, hogy képes leszek beilleszkedni ide? Ahova nem illek. Én nem faluhelyen születtem, hanem egy birminghami munkásnegyedben, ahol az ember minden fát és virágot kitépett a földből, amint megjelentek az első hajtások. Végül is sok minden szólt London névtelensége mellett. Bill Wong talán időről időre meglátogatja majd. S esetleg Mrs. Bloxby is. Ami pedig Jamest illeti... nos, ő, Agatha Raisin sokkal különbet érdemel James Lacey-nél. Neki egy forróvérű férfi kell, akiben van melegség és érzés.

– Komor gondolatok?

Távozott egy nő, aki a hosszú asztalok egyikénél ült Agatha mellett. Mrs. Bloxby csusszant a helyére.

– Nem igazán tartozom ide – mondta Agatha, és körbemutatott a termen. – És amúgy is különbet érdemlek James-nél. Nekem olyan férfi kell, aki képes a meghittsége. Most nem a szexre gondolok. Hanem a melegségre és a ragaszkodásra.

Mrs. Bloxby értetlenül nézett rá. – Azt hittem, épp az vonz téged James Laceyben, hogy ő híján van ezeknek.

Egyébiránt pontosan ettől a hiánytól nélküli a kapcsolatokat a valódi elkötelezettséget. Mostanában az is átment az agyamon, hogy férfi és nő helyett inkább olyanok vagytok, mint két aggregátum. Kíváncsi vagyok, mit kezdenél egy férfival, aki melegséget, szerelmet és törődést vár tőled, Mrs. Raisin.

– Agatha.

– Ja, persze, Agatha.

– A hetedik mennyországban érezném magam azzal a férfival.

– Honnét ez a hirtelen támadt utálat Carsely és valamennyi itt élő iránt?

Agatha az ajkába harapott. A büszkesége nem engedte neki, hogy bevallja, Mrs. Hardy befolyásolta.

– Csak úgy eszembe jutott – mondta.

A lelkész neje egy pillanatra tanulmányozta Agatha elfordított arcát, majd azt mondta: – Láttalak kimenni a teremből röviddel Mrs. Hardy eltűnése után. Megtaláltad?

– Igen, épp hazafelé tartott.

– Megindokolta, hogy miért alázta porig Fred Griggset?

Agatha továbbra sem óhajtotta elismételni Mrs. Hardy megjegyzéseit a faluról és a helybéliekről.

– Azt hiszem, Mrs. Hardy úgy vélte, Fred amúgy is leszerepelt, és egyszerűen élt a lehetőséggel, hogy elillanhat.

– Á! – mondta Mrs. Bloxby. – Ezek szerint az első benyomásom volt a helyes.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy Mrs. Hardy egy megkeseredett, boldogtalan

asszony.

– Szerintem meg egy kicsit olyan, mint én, pergősebb élethez szokott.

– Ezt ő beszélte beléd?

– Engem nem lehet befolyásolni – tiltakozott Agatha harciasan.

– Egészen mostanáig mégis meg voltál elégedve a mi vidéki egyszerűségünkkel.

– Talán a terem hidege vagy az időjárás teszi, és a koncert is igazán botrányos volt – jelentette ki Agatha.

– Az csakugyan rettenetes volt. De az ancombe-i hölgyeké nemkülönben.

– Mire jó akkor ez az egész?

– Szeretünk kiállni a színpadra. Mindnyájunkban egy előadóművész veszett el. Ezeken a falusi ünnepeken mindenkinek lehetősége nyílik egy kis szereplésre, akármilyen tehetségtelenek is. Az emberek jóindulatúan tapsolnak, mert ők is vágnak a rivaldafényre.

Ekkor felzörögtek az öreg gázzradiátorok a falnál.

– Na, látod – mondta Mrs. Bloxby –, máris bekapcsolt a fűtés. És nézd, az ancombe-i hölgyek hoztak egy üveg almapálinkát, mind ihatunk egy pohárával a beszédek alatt. Nemsokára oldottabb lesz a hangulat.

A meleg és az almapálinka kombinációja valóban csodát tett. Agatha kezdett felengedni. Már nem külső szemlélője volt az eseményeknek, hanem a részesükké vált. Az ancombe-i hölgyegylet elnöknője beszédet intézett hozzájuk, és több viccet is elsütött, amit önfeledt hahotával fogadtak.

Az ördögbe Londonnal és Mrs. Hardyval, gondolta Agatha. Én boldog vagyok itt!

JAMES ÉS AGATHA étteremben vacsoráztak aznap este. James visszanyerte a jó kedélyét, és meg akarta vitatni „a mi kis gyilkossági ügyünket”. Agatha elégedett volt, hogy megint otthon érzi magát vidéken, és nem vágyott rá, hogy a magánéletét feszegessék, de James azzal indított, hogy megkérte, próbáljon meg visszaemlékezni néhai férjére. – Például hogy ismerted meg?

Agathának kiment a fejéből, hogy merő sznobságból mindeddig titkolni igyekezett alacsony származását James elől, rendszeresen célozgatva rá, de soha nem mondva ki, hogy középosztálybeli családból jön és magániskolába járt.

– Hogy ismertem meg Jimmyt? – Agatha sóhajtott, és letette az evőeszközt a kezéből, hogy áttekintse a múltba vesző éveket.

– Lássuk csak. Akkortájt léptem le hazulról.

– Vagyis Birminghamból?

– Igen, egy olyan környékről, amit ma a belváros részének tekintenek, de akkoriban még munkásnegyed volt. – Úgy belefeledkezett az emlékekbe, hogy nem vette észre a pillanatnyi meghökkenést James kék szemében.

– Anyám, apám egyfolytában részeg volt. Nem engedték, hogy folytassam a tanulást, amikor betöltöttem a tizenötöt, pedig a tanárok rimáinkodtak nekik, hogy az iskolában maradhassak. Egy tésztagyárba küldtek dolgozni. Istenem, milyen gorombának és durvának láttam azokat az asszonyokat! Én meg egy vézna kis nebánsvirág voltam.

Próbáltam sporolni, és egyik éjjel, amikor a szüleim jól berúgtak, Londonba szöktem. Elhatároztam, hogy titkárnő leszek. A tésztagyár emeleti irodájában látott titkárnők számomra mesebeli teremtmények voltak, főleg a saját helyzetemhez képest. Így hát pincérnőnek álltam, és esténként titkárnőképzőbe jártam, ahol kitanultam a gyors- és gépírást. Heti hét napot dolgoztam, és olyan becsvágy hajtott, hogy azt hiszem, egyszer se fáj a lábam. Az étterem nem volt valami elegáns. Az elegáns éttermekben akkoriban kizárólag férfi pincéreket alkalmaztak. Inkább úgy képzelj el, mint a Lyons Corner étteremházak egyikét. Elfogadható, de nem éppen francia konyhával. – Tekintete ábrándossá vált. – Egyik este bejött hozzánk Jimmy. Egy eléggé kurvás, nála valamivel idősebb szőkével volt. Látszott, hogy összevesztek. Aztán Jimmy flörtölni kezdett velem, és a nő ettől még zabosabb lett. Nem hittem, hogy érdeklém Jimmyt. Gondoltam, csak a barátnőjének akar valamiért visszavágni. De amikor aznap éjjel a munkám végeztével kiléptem a hátsó ajtón, Jimmy ott várt. Azt mondta, hazakísér. Míg a titkárnőképző bezárt a nyári szünetre, a nappali mellett éjszakai műszakot is vállaltam. Jimmy olyan... vidám volt. Olyan gondtalan. Soha nem találkoztam hozzá hasonlóval. Felmentünk hozzám, egy garzonban laktam Kilburnben. Megkérdeztem, hol lakik, és azt mondta, sehol, ugyanis nemrégiben kipenderítették az albérletéből. Megkérdeztem, hol a holmija, azt mondta, a Victoria pályaudvaron hagyta a csomagmegőrzőben. Egyetlen bőröndben volt minden földi vagyona. Felajánlottam neki, hogy aznap éjszaka elalhat a

kanapémon. Elfogadta. A másnap ritka szabadnapjaim egyike volt, és elmentünk az állatkertbe. Vicces. A mai napig nem szeretem az állatkerteket, de olyan iszonyú magányos voltam, és akkor egyszer csak ott sétálgatok egy jóképű krapekkal, olyan volt, mint egy álom. Végül is abban maradtunk, hogy Jimmy hozzám költözik. Természetesen le akart feküdni velem, de akkoriban nem volt könnyű fogamzásgátlót szerezni, és rettegtem, hogy úgy maradok. Ő csak nevetett, azt mondta, összeházasodunk. És így is lett. Blackpoolba mentünk nászútra.

Agatha hirtelen Jamesre emelte a tekintetét, és ráeszmélt, hogy végül mégis elmondta az igazat a múltjáról. Aztán megrántotta a vállát, és folytatta.

– Jimmy újságkihordói állást kapott a Fleet Streeten. Én továbbra is pincérnőként dolgoztam, és iskolába jártam. Egy hónap házasság után rádöbbsentem, hogy cseberből vederbe pottyantam, más szóval leléceltem részeges szüleimtől, és lett helyettük egy részeges férjem. Ma se tudom, miért vett el. Úgy értem, Jimmyt nagyon szerették a nők. Verni kezdett. Visszaütöttem, mert a soványságom ellenére elég szívós voltam. Meg aztán én nem voltam berúgva, mint ő. Elvesztette az állását, és attól kezdve hol itt, hol ott dolgozott, de többnyire csak a lábát lógatta. Két évig tűrtem. Aztán sikerült titkárnői álláshoz jutnom egy reklámügynökségen, jó ruhákra kellett a pénz, és nem akartam többé eltartani Jimmyt. Egyik este, mikor hazamentem, ott találtam őt az ágyon, tátott szájjal hortyogott. A lábtörlőn bontatlanul hevert a posta, közte az

anonim alkoholisták brosrájával, amit még én rendeltem neki. Rátettem a brosrát Jimmy mellére, összezsomagoltam, és elmentem. Tudta, hol dolgozom, arra számítottam, hogy utánam fog jönni, hogy pénzért könyörögjön. De soha többé nem láttam. Teltek-múltak az évek, és én már biztosra vettem, hogy Jimmy meghalt. Gondoltam, ilyen mértékű vedeléssel nem lehet sokáig húzni. Én pedig éjjel-nappal dolgoztam, egyre több sikerrel. Hogy milyen volt Jimmy? Talán nehéz elhinned, de nagyon vonzó férfi volt. Amikor megismertem, képes volt elhitetni velem, hogy én vagyok számára az egyetlen nő, és ő volt az egyetlen férfi az életemben, aki mellett szépnek éreztem magam. Nem mondott nagy okosságokat, és harmatgyengék voltak a viccei, de mielőtt megromlott a házasságunk, jól éreztem magam mellette, repkedtem, mintha csupa vigalom lenne a világ, és semmi nem számítana. – Agatha felsóhajtott. – Ez lenne az igazi Jimmy Raisin? Nem tudom. Kezdetben őszinte megbánást tanúsított az ivászatok után. Hát, igen. Azt hajtogatta, hogy egyszer még nagy pénzt csinál, és biztos volt benne, hogy képes lesz rá. Fantáziavilágban élt.

– Ahogy hallom – mondta James szigorúan –, zöldfülű svindler volt, amikor megismerted. A munkához lusta. Általad belekóstolt abba, milyen előnyös is az, ha egy nő pénzeli. Te rájöttél a turpisságra. Ő meg nyilván kijózanodott egy időre, hogy elcsábítson egy másik nőt. Az elbeszélésedből, Agatha, egy kapzsi, önző ember képe rajzolódik ki. Pontosan ilyen egy zsaroló.

– Gondolom, semmi olyat nem mondtam, amit ne tudtál

volna már – mondta Agatha halk hangon.

– Úgy valahogy. Azt azonban nem tudtam, hogy ilyen nehéz életed volt.

– Azt mondod? Tudod, a becsvágy valóságos kábítószer. Teljes gőzzel törtetem előre. Soha nem néztem vissza. De a gyilkosságra, illetve a gyilkosságokra visszatérve, most megint úgy gondolom, hogy azok között kell keresnünk a tettest, akikkel Jimmy az egészségfarmon találkozott. Kár, hogy Mrs. Comfort kicselezett bennünket. Szerintem hazudott nekünk.

– Annyi biztos, hogy a látogatásunk hatására egészen Spanyolországig szaladt – mondta James. – Aztán ott van még a volt férje is. Az a vadállat.

– De ő nem járt az egészségfarmon – vetette ellene Agatha. – Honnét tudta volna, hogy néz ki Jimmy és Miss Purvey?

– Talán ez az, amiről Gloria hazudott. Lehet, hogy Jimmy nem levelet írt Mr. Comfortnak, hanem személyesen kereste fel.

– Jó. És mi van Miss Purveyvel?

– Ha Miss Purvey meggyilkolása nem kapcsolódik Jimmyéhez, akkor tágul a kör.

– Szerintem az az egyedüli reményünk, hogy Roy nyomozója talál valamit abban a zacskóban, amit a rejtélyes Lizzie elvitt.

Agatha tüsszentett.

– Megfáztál? – kérdezte James.

– Nem tudom. Lehet, hogy egy kicsit meghültem. Nagyon hideg volt ma a teremben a koncert alatt.

– Akkor irány haza, és be az ágyba! Holnap még beszélünk erről.

Carselyhoz közeledve szemből elhajtott mellettük egy másik kocsi. James a fékre taposott. – Azt hiszem, ez Helen Warwick volt! Biztos minket keres.

– Úgy érted, hogy téged – mondta Agatha.

– Utánamegyek. – James körbetekerte a kormányt.

– Minek? – szegezte neki a kérdést Agatha, ahogy elsüvítettek Helen Warwick nyomában. – Azt mondtad, nincs már több mondanivalója.

– Ezek szerint van, különben miért zárandokolt volna el ide?

– Hogy meggyilkoljon minket az ágyunkban – borongott Agatha.

Ahogy lehajtottak a hegyről Moreton-in-Marsh felé, James egyfolytában a szemét meregette, hátha megpillantja Helen kocsiját. Egy BMW-t. Az első körforgalomnál, már Moretonban, látott is egyet elől. Az oxfordi úton érték be, de egy korosodó férfi és nem Helen Warwick volt a sofőr.

Mentek még néhány mérföldet, mielőtt James kellenlenül így szólt: – Erről ennyit. Elszalasztottuk.

– Én nem bánom – mondta Agatha. – Csak azért jött ide, hogy megkaparintson téged.

– Valószínűleg – értett egyet James, és Agatha haragos pillantást vetett rá a sötétben. Mire hazaértek, már köhögött és zihált, a fejében meg mintha tüzet gyújtottak volna.

James belediktált két aszpirint, aztán Agatha ágyba bújt, és zűrzavaros álomba zuhant, tomboló tűzről és lövésekről álmodott, meg arról, hogy Royjal a sarkában talpal a

londoni rakparton, mert üldözi őket valaki.

MÁSNAP AGATHA olyan vacakul érezte magát, hogy egész nap ki sem kelt az ágyból, s hol elszunnyadt, hol felriadt. James tálcán hordta be neki a harapnivalót és az ásványvizet. Agatha nem engedte, hogy orvost hívjon, azt hajtogatta, hogy ez csak egy csúnya megfázás, s ha létezne gyógymód a közönséges meghűlésre, abból már címlapsztori lett volna.

Este hét órakor csengettek, Agatha előbb hangokat hallott, aztán James döbönt felkiáltását: – Micsoda!

Agatha felnyögött, és kitapogatta a köntösét. Akár megfázott, akár nem, ha vörös az orra, ha nem, egyszerűen muszáj kiderítenie, mi történik.

Letámolygott a lépcsőn, és belépett a nappaliba. Először azt hitte, hogy amit lát, az újabb lázas hallucináció. Wilkes ült ott Bill Wonggal és két közrendőrrel az oldalán.

Agatha próbálta kipislogni őket, de nem tűntek el. – Mit keresnek itt, James?

James arca feszes volt és marcona.

– Helen Warwickot meggyilkolták.

Agatha lerogyott.

– Jaj, ne! Mikor?

– Ma. Megfojtották az egyik kendőjével. A múlt éjjel megpróbált kapcsolatba lépni velünk, Agatha. Múlt éjjel itt járt, Carselyban, és most halott.

Wilkes azt mondta: – A nő szomszédjai sajnos nem láttak semmit. Úgy véljük, hogy valamikor a délután folyamán történhetett a gyilkosság. Mindenkit kihallgatunk, aki

ismerte.

– Amint látják – szólalt meg James Agathára mutatva –, Mrs. Raisin nem volt olyan állapotban, hogy kimenjen, én meg ápoltam. Két ízben kiugrottam a boltba vásárolni. Ők majd igazolják.

– Felkeresték a nőt – mondta hirtelen Bill Wong. Állítás volt, nem kérdés. – Nem hagyhatták volna ezt ránk?

– Nem látom be, miért lett volna más a mi látogatásunk, mint például az önöké – mondta James fáradtan.

Újra meg újra elismételtették Jamesszel, hogy miket mondott Helen, s hogy ő később miért ment vissza a nőhöz. Agatha köhögött és didergett. Túl beteg volt ahhoz, hogy bosszankodjon.

Végül a rendőrség távozott.

– Vissza az ágyba, Agatha – parancsolt rá James. – Ma este már semmit sem tehetünk.

De Agatha hosszasan hánykolódott. Valahol odakint ólálkodik a gyilkos, aki egyszer már megpróbálta felgyújtani őket, s talán ismét megpróbálja.

James épp azon volt, hogy ő is felmegy lefeküdni, amikor megszólalt a telefon.

Roy Silver volt a vonal túlsó végén, éles, izgatott hangon beszélt. – Agatha ott van?

– Agatha beteg, nagyon csúnyán megfázott. Segíthetek?

– Arról a nőről, Lizzie-ről van szó. Iris megtalálta. Nála van Jimmy motyója.

– Jó. Mi van benne?

– Nem tudom. Száz fontot kér érte a vén szipirtyó.

– Hát fizesse ki, a fenébe is!

- Nekem nincs erre pénzem, James.
- Hol kell átadni neki az összeget?
- A Temple metróállomásnál vár minket holnap délben.
- Ott leszek, és viszem a pénzt.
- Iris is velem lesz. Hogy megmutassa nekünk a banyát.

Biztos, hogy nem beszélhetek Aggie-vel?

- Nem, nagyon beteg. Viszlát holnap.

James letette a kagylót, és felballagott az emeletre.

- Ki volt az? – kiabált ki neki Agatha.

James tudta, ha megmondja az igazat, Agatha ragaszkodni fog hozzá, hogy ő is velük tart. – Valami újságíró a *Daily Mail*től – felelte hát. – Próbálg meg aludni.

MÁSNAP, AMIKOR AGATHA VÉGRE le bírta mászni az emeletről, James üzenete várta az asztalon, melyben az állt, hogy az ezredes bement a mircesteri rendőr-főkapitányságra. James mindenképpen el akarta kerülni, hogy Agatha utánaeredjen Londonba.

Agatha bevonszolta magát a konyhába, és készített egy csésze kávé. James nélkül baljós csend telepedett a házra, és még mindig érezni lehetett a tűzben megpörköltödött fa és festék szagát. A hevenyészett faforgácslap ajtó, amit az ács tett fel, míg James biztosítója kifizeti a kárt, silány védelemnek tűnt a külvilággal szemben.

Agatha kiengedte a macskáit a kertbe, miután enni adott nekik. A lába mintha kocsonyából lett volna. Ivott még egy csésze kávé, és két cigarettát is elszívott, bár már az első se esett jól neki, azután visszamászott az ágyba.

JAMES EGYRE IZGATOTTABB LETT, ahogy közeledett a Temple metróállomáshoz. Bárcsak lenne valami Jimmy holmija közt, amitől okosabbak lesznek! Nem szívesen hagyta magára Agathát. Tíz perccel dél előtt érkezett meg az állomásra. Egy hirtelen jött ötlettől vezérelve felhívta Mrs. Hardyt, és megkérte, hogy telefonáljon rá Agathára, vagy ugorjon át hozzá, és nézzen rá. Mrs. Hardy vidáman felelte, hogy úgyszincs semmi dolga, és örömmel törődik Agathával, így James megnyugodva tette le a telefont.

Ahogy megfordult, Royt és rettentő detektívjét pillantotta meg. Roy bemutatatta őket egymásnak.

– Na, hol ez a nő? – kérdezte James körülnézve. – Mi van, ha nem mutatkozik?

– Dehogynem – nyugtatta meg Iris. – Gondoljon csak bele, mennyi piát lehet venni száz fontból.

– Aggie-nek is itt lenne a helye – jegyezte meg Roy. – Hogy van?

– Rosszul – válaszolta James. – Nézze, én nem szóltam neki erről, máskülönben idesietett volna Londonba, és nincs még elég jól.

– Ott a nő – mondta Iris.

Toprongyos, pöttöm nő csoszogott be az állomásra. Mélyen ülő szeme volt, foga egy sem. Hajlott hátú, élemedett korú asszony, egy-egy zacskót szorongatott üzleti gyulladással, kacska kezében.

– Helló, Lizzie – szólította meg szaporán Iris. – Ide a zacskóval!

– Előbb a pénzt – recsegte Lizzie. – Ezer fontot akarok.

Mielőtt James vagy Roy megszólalhatott volna, Iris azt mondta: – Hát akkor végeztünk, Lizzie. Elvisszük a száz fontot, és megyünk a dolgunkra. Kétlem, hogy egy ötösnél többet ér, ami a zacskóban van.

És James kiolvasta Lizzie tekintetéből, hogy ő már átnézte a néhai Jimmy Raisin motyóját, és egyetért Irisszal.

– Várjon má'. – Karomszerű kéz ragadta meg Iris ruhaujját. – Itt a pénz?

Iris odabiccentett Jamesnek, aki előhúzta a tárcáját, és kivett belőle öt darab húszfontost. Lizzie szeme felcsillant.

– A zacskót, Lizzie – nógatta Iris.

– A pénzt – huzakodott Lizzie.

– Még mit nem! Ez az a zacskó? – Iris elvette tőle. – Előbb belekukkantok. Lehet, hogy csak pár régi újság van benne.

Iris belekotort a zacskóba. Jimmy összes vagyona néhány fényképből, egy dugóhúzóból, pár levélből meg egy elnyútt pénztárcából állt.

– Rendben – mondta Iris.

James átadta a pénzt. – Remélem, ennivalóra fogja költeni.

Lizzie úgy nézett rá, mint egy eszementre, megragadta a pénzt, elrejtette ruhája ezer ránca közé, és eldöcögött.

– Menjünk valahová, és nézzük meg, mink van – javasolta James.

– Az irodámba megyünk – jelentette ki Iris. – De csalódni fog. Ez csak néhány sajtécédula meg fényképek.

Taxival mentek Iris paddingtoni irodájába, s ott kiborítottak mindent az íróasztalra.

Nedves, gyűrött és foltos szerelmes levelek több különböző nőtől. Jimmy bizonyára kárörömből tartotta meg őket. Volt ott egy fénykép egy apró szemű, sötétbarna hajú vékony lányról. Ez a tárcában volt, amely semmi egyebet nem tartalmazott. – Istenemre – mondta James –, ez Agatha lánykorában! Alig lehet ráismerni. – További fényképek nőkről, meg egy másik Jimmyről a tengerparton, amint egy középkorú, fürdőruhás szőke nő kenegeti napolajjal a hátát. Karcsú és izmos nő. Az arcát elfordítja. – A fenébe is, bárcsak látszódna az arca – dünnyögte James. – Lefogadom, hogy ez itt Mrs. Gore-Appleton.

– Hadd nézzem meg még egyszer a többi fotót. – Iris leszegett fejjel tanulmányozta a fényképeket. – Tessék – mondta diadalmasan. – Ez itt ugyanaz a nő!

James egy keskeny és durva arcú, rátarti szőke nő fényképét pillantotta meg.

Aztán, ahogy elnézte azt az arcot, rájött, hogy látta már valahol. Agatha bámulatos változáson ment keresztül fiatalkori önmagához képest. Minden ember változik. A nők általában középkorban változnak meg, elterebélyesednek.

És James már tudta is, hogy ki a nő. Kicsit hosszabb hajjal és néhány kiló fölösleggel az eredmény: Mrs. Hardy. Igen, ugyanaz a száj, ugyanaz a kemény tekintet.

– Uramisten, és én megkértem, hogy vigyázzon Agathára!

– Kit kért meg? – sipította Roy.

– Mrs. Hardyt. Ez itt Mrs. Hardy, a szomszédunk.

– Én mondtam Agathának, hogy szerintem ő a bűnös! – vetette közbe Roy.

James hazatelefonált. Nem vette fel senki. Azután felhívta Mrs. Hardyt. A telefon foglaltat jelzett. Kiverte a víz, és tárcsázta Bill Wongot.

KILENC

AGATHA VÉGÜL ÚGY DÖNTÖTT, hogy megfürdik és felöltözik, hátha attól jobban lesz. Hosszasan áztatta magát a kádban, azután visszament a szobájába, meleg pulóverbe és hosszúnadrágba bújt, és előre várta a napot, amikor majd visszatérhet az otthonába, és kedvére feltekerheti a fűtést. Jamesnél időzítő volt a fűtés, a radiátorok reggelés este, két-két órán keresztül sugározták a meleget, amit Agatha kevesellt.

Megszólalt a telefon. Mrs. Hardy hívta. Jamestől tudja, hogy Agatha beteg, mondta. Nincs szüksége ennivalóra vagy valamire?

Agatha egyszeriben égető vágyat érzett, hogy elhagyja a házat, akár csak egy rövidke időre is. – Egy csésze kávé jólesne – mondta. – Egy perc, és ott vagyok.

Beengedte a macskákat a kertből, megetette őket, aztán betette a cigarettáját a táskájába, és indult a szomszédba.

Amint odaát kényelembe helyezte magát a konyhában, Agatha egyszerre megbánta, hogy eljött. Eszébe jutottak Mrs. Hardy megjegyzései a faluról és a falubeliekről. Agatha ráadásul kezdett gyanakodni, hogy Mrs. Hardy nem csupán szánandónak tartja őt, de mulat is rajta. Csúfondáros fény vibrált Mrs. Hardy szemében, amikor Agathára nézett, jóllehet a hangja kedves volt, ahogy egy csésze kávé nyújtott felé, és azt mondta: – Parancsoljon. Drury boltjából van, eredeti brazil. Pocsékul néz ki. Nem

volna jobb mégis inkább az ágyban?

– Nem, már jobban vagyok, még ha ez nem is látszik – felelte Agatha. A gazda pillantásával nézett körbe a konyhában. Hamarosan újra övé lesz az egész ház.

– Mit csinál Mr. Lacey Londonban? – kérdezte Mrs. Hardy.

– Nem Londonban van. Hanem a mircesteri kapitányságon. Hagyott nekem egy üzenetet.

– Ez különös. Felhívott, és megkért, hogy vigyázzak magára. Amint letette, feltárcsáztam a 1471-et. Londoni számról beszélt.

– Talán onnét ment tovább – mondta Agatha.

Megszólalt a telefon a nappaliban. – Elnézést. – Mrs. Hardy kiment, hogy felvegye. Agatha hallotta a szavait: – Nem, ma még nem is láttam őt. – Azután letette, de a telefon mindjárt újra megcsörrent. Agatha meglepődve konstátálta, hogy Mrs. Hardy bizonyára felvette, ugyanis a ház csendjében tisztán hallotta egy vékony kis hang csiripelését a vonal másik végéről, Mrs. Hardy azonban nem válaszolt semmit. Amikor Mrs. Hardy belépett a konyhába, Agatha meg is jegyezte: – Van valaki a vonalban. Hallom a hangját.

– Csak egy telefonbetyár. – Mrs. Hardy visszament a nappaliba, lecsapta a kagylót, aztán félretette.

– Most jut eszembe – közölte aztán. – Nekem van egy kis dolgom. Maga csak maradjon, és fejezze be a kávéját, míg én felmegyek készülődni.

Agatha bólintott, és tovább szürcsölte a kávéját. Végül elunta magát, felállt és kíváncsiságból bekukkantott a

konyhaszekrényekbe. Aztán kihúzkodta a fiókokat. Az egyikben fényképek voltak. Egykedvűen végigtúrta őket, aztán csak nézett, elámulva. Az egyik fotón a saját férjét látta, amint egy rátarti, szőke nő mellett ücsörög valami franciaországi kávéház teraszán.

Ahogy alaposabban szemügyre vette a képet, eszébe jutott, hogy az állítólagos Mrs. Gore-Appleton egyszer elvitte Jimmyt Dél-Franciaországba. Milyen ismerős ez az arc! A gunyoros tekintet meg a szigorú szája.

Agatha lassan betolta a fiókot, és megkapaszkodott a konyhapultban. Milyen ostobák voltak mindannyian! Hiszen végtelenül egyszerű. Mrs. Hardy nem más, mint Mrs. Gore-Appleton. Bizonyára ő volt az, aki akkor felismerte Miss Purveyt a moziban, holott azt állította, hogy Londonba megy. Az a pénzsóvár Helen Warwick meg elhatározta, hogy felkeresi Jamest, aztán meglátta és felismerte Mrs. Gore-Appletont. Biztosan beszéltek is.

Mrs. Gore-Appleton külseje olyan sokat változott, hogy Helen talán azzal kezdte: – Ön az, akivel az egészségfarmon találkoztam? – Vajon Mrs. Gore-Appleton megpróbálta lefizetni? Majd felkeresi Londonban, mi is a cím? Így valahogy. Helen pedig a pénzszerzés reményében belement a játékba.

Ahogy meghallotta, hogy Mrs. Gore-Appleton jön le a lépcsőn, Agatha ereiben meghűlt a vér.

Ha Agatha nincs úgy összezavarodva az újult erővel fellobbanó láztól, alighanem józanul cselekszik, és azonnal távozik, hogy értesítse a rendőrséget. De valamiféle szédült harag kerítette hatalmába, így azt mondta: – Mrs. Gore-

Appleton, ha jól sejtem. – Hüvelykujjával a háta mögé bökött. – Láttam a fiókban a közös képüket Jimmyvel.

– Maga vérbeli falusi, mindenbe beleüti az orrát. – Mrs. Gore-Appleton úgy állt meg, hogy nagydarab testével eltorlaszolta az ajtót.

Agatha azt is kérdezhette volna, hogy miért gyilkolt meg három embert, ehelyett hallotta magát, ahogy felteszi a legostobább kérdést: – Miért Carsely? És miért épp ez a ház?

– Megelégettem Londont – felelte Mrs. Gore-Appleton. – Egy darabig Spanyolországban éltem, de az nem az én világom. Megbízta egy ingatlanügynököt, hogy keressen nekem házat a Cotswoldsban. Több katalógust is átböngészttem, végül úgy döntöttem, hogy idejövök körülnézni. Meghallottam a nevét, s hogy maga is el akarja adni a házat. Nem tudtam, hogy valamikor Jimmy felesége volt, ő soha nem említette a nevét, vagy hogy egyáltalán nő volt, de ez felkeltette a kíváncsiságom, ezért ezt a házat vettem meg.

– Jimmy meg visszatért, felismerte magát, és megpróbálta megszorogatni.

– Pontosan. Korábban hamis papírokkal változtattam Gore-Appletonra a nevem. Amikor felszámoltam a jótékonyági szervezetet, újból felvettem a régi nevemet.

– Engem miért nem ölt meg? – kérdezte Agatha, miközben ide-oda cikázó tekintete fegyvert keresett.

– Nos, én megpróbáltam felgyújtani Lacey házat, de mert bárki megláthatott a helyszínen, kénytelen voltam azt a látszatot kelteni, mintha oltani próbálnám a tüzet. Aztán

egészen megkedveltem magát, és más módot eszeltem ki, hogy mentesüljek a gyanú alól: fizettem valakinek, hogy játssza el a fegyveres gonosztevőt. Azt a rúgást alaposan begyakoroltam.

– Ki telefonált az előbb? – akarta tudni Agatha. – A rendőrség?

– Nem, a lelkész kotnyeles neje volt, érthetetlen okból arra volt kíváncsi, hogy maga hol van.

Agatha kihúzta magát. Mrs. Gore-Appleton fegyvertelen volt. – Én most kísétálok innét, és hívom a rendőrséget.

Mrs. Gore-Appleton félreállt. – Nem fogom feltartóztatni, elegendem van már a menekülésből. Legalább halálbüntetés már nincs.

Agatha elmasírozott mellette, és bevonult a nappaliba. Helyére tette a kagylót, aztán újból felemelte, és tárcsázni kezdte a mircesteri rendőr-főkapitányság számát.

Mrs. Gore-Appleton mögéje lopózott, és leütötte Agathát egy réz piszkavassal.

Agatha nyögve terült el a padlón.

– Te kis buta. – Mrs. Gore-Appleton még bele is rúgott, aztán helyre tette a kagylót.

Kiment a hátsó kertbe, és hozott egy ásót a melegházból. Kitépdeste s a gyepre dobálta Agatha legszebb bokrait, azután nekifogott a sírásásnak a szerencsére laza, könnyen mozgatható földben.

Majd visszatért a nappaliba, és kitapintotta az elalélt Agatha pulzusát. Még él, de ha elásom, ez a probléma is megoldódik, gondolta Mrs. Gore-Appleton. A bokájánál fogva kivonszolta Agathát a konyhából a kertbe, Agatha

megsebzett feje vércsíkot hagyott a kinti kőlapokon. Aztán végigvonszolta a fűvön, és arccal lefelé betaszította a sírgödörbe.

– Nyugodj békében, Agatha kedves – mondta Mrs. Gore-Appleton, és behányta a sírba az első lapát földet. Úgy belemélyedt a munkába, hátat fordítva a háznak, hogy nem vett észre semmit, csak amikor Fred Griggs lefogta és a földre döntötte, miközben Bill Wong beugrott a sírverembe, és pusztá kézzel, kétségbeesve kaparta ki Agathát a föld alól.

AGATHA A KÓRHÁZBAN TÉRT MAGÁHOZ, Bill Wong ült az ágya mellett. – Nincs semmi baj – nyugtatta Bill. – Lazítson. A vallomását majd később veszem fel.

Agatha kábultan nézett körül. Egyágyasban feküdt. Mindenütt virágok voltak. Aztán elkerekedett a szeme. – Végig Mrs. Gore-Appleton volt? Mi történt?

– Egy hajszálon múlt, hogy megmenekült – mondta Bill. – Az a nő leütötte magát egy piszkavassal, sírt ásott a kertben, aztán megpróbálta élve eltemetni. Van elég ereje most ehhez? Vagy menjek inkább el?

– Ne, maradjon – mondta Agatha bágyadtan, de lassan lecsukódott a szeme, és elaludt. A második ébredésnél sokkal erősebbnek érezte magát, és megtudta az egyik orvostól, hogy a haja egy részét leborotválták, és összeöltötték a fejét. Rendbe fog jönni, mondták, amennyiben eleget pihen. Agatha következő látogatója Mrs. Bloxby volt.

– Úgy örülök, hogy élve látlak! – mondta a lelkész neje

szőlőfürtöket rendezgetve egy tában. – A véletlenül múlt. Nem ment ki a fejemből, amit Mrs. Hardy mondott; én így fogom hívni, utóvégre ez a valódi neve. Szóval, Mrs. Hardy szavain merengtem, aztán eszembe jutott a tűz meg a fegyveres férfi, és kezdett rossz érzésem lenni. Felhívtam, hogy nála vagy-e, mert először otthon kerestelek. Azt mondta, nem vagy ott, és valahogy megéreztem rajta, hogy hazudik. Újból felhívtam, nekiszegeztem a kérdést, hogy látott-e téged, aztán rájöttem, hogy félretette a kagylót. Aztán meg mintha hallottam volna a hangodat a háttérben, mielőtt megszakadt a vonal. Vettem a kabátom, szaladtam az Orgonás dűlőre, és megláttam a rendőrautót. Az az elvetemült nő élve el akart temetni!

Bill Wong lépett a szobába.

– Hoztam csokit – mondta.

– Üljön le – sürgette Agatha –, és mondjon el mindent.

– Csak úgy dőlt belőle a szó – mesélte Bill. – Szerintem egy kicsit őrült. Nagyban működtette a jótékonyági látszatszervezetet, amikor belebotlott Jimmybe. Jimmy egy roncs lehetett akkoriban, de mondok valamit. A nő tényleg beleszeretett, innét a karcsú alak, a kiszőkített haj meg a dél-franciaországi üdülés. Az egészségfarm után Jimmy állt elő a zsarolás ötletével, s a nő egyből rábólintott.

– Aztán úgy hozta a véletlen, hogy Jimmy kiszúrta őt a maguk esküvőjén, és elhatározta, hogy megzsarolja. A nő megadta neki a címét azzal, hogy a kora reggeli órákban keresse fel. Tanúja volt, ahogy Jimmy összekülönbözik magával, de már várta őt férfiruhában. Megtaláltuk azt a bizonyos férficipőt a szekrényében. Megfojtotta Jimmyt, és

azt hitte, ezzel megszabadult a gondoktól. Aztán szerencsétlen Miss Purveyt is megfojtotta. Azt mondja, Helen Warwick akkor vette észre, amikor James Laceyt kereste. Mrs. Gore-Appleton...

– Egyszerűbb, ha Mrs. Hardynak nevezzük – vetette közbe Mrs. Bloxby.

– Legyen! Tehát Mrs. Hardy meggyőzte Helen Warwickot, hogy neki semmi köze a gyilkosságokhoz, és ha tartja a száját, ő sem lesz „hálátlan”. Ha az a buta nő rögtön a rendőrséghez fordult volna, még ma is élne. És magának is szerencséje van, hogy él, Agatha. Mrs. Hardy jól kupán vágta. Maga tudta, hogy ki ő valójában?

– Igen, találtam egy fényképet a konyhafiókban, ő volt rajta Jimmyvel. Úgy meg voltam fázva, ami azóta hipp-hopp elmúlt, hogy semmi sem látszott valóságosnak, s én bolond fejfel kérdőre vontam, és közöltem vele, hogy hívom a rendőrséget. Olyan beletörődőnek tűnt. Egy dolog dühít, hogy Roy Silver biztos volt Mrs. Hardy bűnösségében. Éppen Roy! Most aztán egy perc nyugtom se lesz majd tőle. De mi van Mrs. Comforttal? Miért pucolt el olyan hirtelen Spanyolországba?

– Pofonegyszerű. Már visszajött, és megmagyarázta, hogy nem akart belekeveredni egy gyilkossági ügybe. Rettog a volt férjétől. Arról ábrándozott, hogy visszakapja, aztán beleszeretett Basilbe, és azt vette észre, hogy a volt férj összeférhetetlen és erőszakos lett, továbbá rákapott az ivásra. Geoffrey legalábbis kiszámíthatatlan lett, már a szomszédok is panaszkodnak rá.

– Buta liba – kesergett Agatha. – Egy csomó időnket

elvesztegette. – Hirtelen aggodalmas pillantást vetett feléjük. – Hol van James? Nem járt itt?

Bill és Mrs. Bloxby összenéztek.

– Hol van James? – szajkózta Agatha.

– Jobb, ha megmondjuk neki az igazat – mondta Mrs. Bloxby.

– Csak nem őt is? Istenem, ugye, jól van?

Mrs. Bloxby kinyúlt Agatha keze után. – Kutya baja – mondta Bill. – Rájött, hogy Mrs. Hardy és Mrs. Gore-Appleton egy és ugyanaz a személy. Roy detektívje megtalálta a rejtélyes Lizzie-t, és James talált egy fotót Jimmy holmijában, amelyen Mrs. Hardyval látható. Rögtön eszébe jutott, hogy éppen Mrs. Hardy gondjaira bízta magát, és felhívott engem.

– De hol van most?

Mrs. Bloxby megszorította a kezét. – Megtette a vallomását – folytatta Bill. – Érdeklődött a kórházban az ön hogyléte felől, aztán elutazott Észak-Ciprusra. Azt mondta, hogy úgy érzi, muszáj elmennie. Megjelentek a költöztetők, akiket még Mrs. Hardy rendelt oda a holmijáért, és a rendőrség mindent begyűjtött, ami bizonyítékként felhasználható. James áthordta az ön holmiját az ő házából a magáéba. Sajnálom, Agatha. Volt egy kisebb vitám vele. Megmondtam neki, a legkevesebb, amit tehet, hogy vár, míg maga visszanyeri az eszméletét.

– Nos, ezen is túl vagyunk – mondta Agatha derűsen, bár a szeme könnyes volt. – Egyszer fent, másszor lent. Kicsit elfáradtam, úgyhogy...

– Tiszta sor – állt fel Mrs. Bloxby.

– Holnap visszajövök, hogy megtehesse a vallomását – közölte még búcsúzóul Bill.

Agatha erőltlenül mosolygott. – Maddie-t ne hozza.

– Eszem ágában sincs.

Amikor elmentek, Agatha sírva fakadt. Hogy lehetett James ennyire kőszívű és aljas? Végül álomba zokogta magát, és az volt az utolsó tudatos, bús gondolata, hogy ő a világ legkevésbé szeretett asszonya.

A NAPOK MÚLÁSÁVAL AGATHA lassacskán visszanyerte az erejét, egészségét és jó kedélyét. Roy Silver meglátogatta, és Agatha őt bízta meg a feladattal, hogy hívja fel a raktározási céget, és vitesse vissza minden holmiját a régi házába.

Roy boldogan állt rendelkezésére. Tudniillik Mr. Wilson busás prémiumot ígért neki, amennyiben vissza tudja csalogatni Agathát a PR-világba.

Roy két nappal később tűnt fel újra, és örömmel tájékoztatta Agathát, hogy minden a rendeltetési helyén van, valamint hogy Doris Simpson, a bejárónő vigyáz a macskákra.

– És ezt találtam a konyhaasztalon – mondta Roy, egy levelet nyújtva át Agathának.

Agatha felbontotta, de mindjárt le is tette a kezéből. Jamestől jött a levél. – Majd később elolvasom.

– Kalandos egy történet – jegyezte meg Roy –, bár a maga Bill barátja egyedül aratta le a babérokat a lapokban, rólunk szó se esett.

– Maga tényleg rászolgálna, hogy megemlítsék a nevét –

vélekedett Agatha –, nekem viszont nem volt szerepem az ügy megoldásában. Olyan ostoba voltam! Még pár hullá, és az az átkozott nő sorozatgyilkosként vonult volna be a történelembe.

Roy az ágy szélére telepedett. – Én mondom, Aggie, nem magának való a falusi élet. Túl sötét az, és veszedelmes.

Agatha elvigyorodott. – Tudom ám, miben sántikál, Roy, és tudom, miért ilyen segítőkész. Hálás vagyok magának, hogy gondoskodott a cókómókomról, de nem hiszem, hogy kedvem volna visszamenni dolgozni.

– Szerintem tartozik nekem – igyekezett rábeszélni Roy. – A detektívet ki szerezte?

– Maga. De hátsó szándék vezérelte.

– Dehogy, csak a barátság – fújta fel magát Roy. – Nélkülem már rég holtan fekszenne a saját kertjében, és alulról szagolná az ibolyát. Ugyan már, Aggie. Most, hogy az a pizok Lacey eltakarodott, szüksége lesz valamire, ami eltereli a gondolatait. Mit szólna még egyszer hat hónaphoz? – Agatha nemrégiben már lehúzott fél évet Pedmanéknél.

Agatha a homlokát ráncolta. Ez akár még működhet is. Valahányszor Jamesre gondolt, tompa sajgást érzett a gyomrában. A szív nem törik össze, ellenben a zsigerek néha megsínylik.

– Na, jó – mondta. – De csak hat hónap!

– Maga bámulatos, Aggie! Megyek és máris felhívom Wilson.

Amikor Roy eltűnt, Agatha újból kézbe vette a levelet.

Kedves Agatha!

Tudom, hogy aljas gazembernek tartasz majd, mert gyáván elmenekülök Ciprusra, de addig nem mentem sehová, amíg meg nem győződtem, hogy már gyógyulsz. Az igazság az, hogy nagyon nagy szükségem van most a magányra, és attól tartok, ha a közeledben maradok, a végén nem mennék el, és őszintén szólva nem érzem, hogy fel lennék készülve a házasságra. Bocsáss meg, kérek. Szeretlek, amennyire szeretni tudok bárkit is. Ezt ne feledd.

Üdv

James

Agatha letette a levelet, és a levegőbe bámult. Megtépázott lelkében ismét feléledt a remény. Újra meg újra elolvasta azt a részt. „Szeretlek, amennyire szeretni tudok bárkit is.”

Megnyomta a csengőt az ágya mellett.

– Holnap tényleg kiengednek?

– Ki bizony, Mrs. Raisin – mondta a nővér.

– Akkor legyen olyan drága, és hozza ide nekem a kijelentkezéshez szükséges papírokat, ugyanis még ma elmegyek.

– Ha úgy gondolja, hogy ez bölcs döntés...

– De még mennyire!

– Jól van.

A nővér éppen kiment, amikor Roy Silver visszajött. – Wilson repes, Agatha. Tudna kezdeni egy hónap múlva?

– Hogyne, persze – vágta rá Agatha, és Roy gyanakvó pillantást vetett rá. – Ne nézzen így rám, Roy. Holnapig amúgy is itt kell maradnom. Magát meg várják Londonban.

– Jó, jó, de meg ne szökjön.

– Kórházban fekszem, nem?

Roy távozott, és lassan végigballagott a folyosón. Elhaladt egy ápolónő mellett, aki az egyik orvossal beszélt éppen, és elcsípte a szavait: – Mrs. Raisin az ötösből még ma haza akar menni. Elvileg csak holnap engednék ki, de gondolom, egy nap nem számít.

Ők elsétáltak, Roy viszont mozdulatlanul állt. Aztán sarkon fordult, és újból megtorpant. Ha Agatha meggondolta magát, neki talán nem mondaná el. Inkább megvárja, míg Agatha elmegy, és rögtön elválik, hogy csakugyan haza vezet-e az útja.

Roy egy órán keresztül várakozott a parkolóban, aztán látta megérkezni Mrs. Bloxbyt, a lelkész nejét. Újabb félóra elteltével Agatha megjelent Mrs. Bloxbyval, és beszálltak a nő kocsijába. Roy is kocsiba pattant, és követte őket. Carsely helyett egyenesen Moreton-in-Marshba mentek, és egy utazási ügynökség előtt álltak meg. Roy újfent várt, míg előkerülnek. Azután belibbent az utazási ügynökségre, és jókedvűen mondta: – Most láttam itt a barátomat, Mrs. Raisint. Csak nem utazni készül?

– De igen – felelte az ügynökség munkatársa derűsen. – Mégpedig Észak-Ciprusra.

– Mikor?

– Holnap. Önnek miben segíthetek, uram?

– A sunyi, képmutató vén dög! – sipította Roy a füstbe ment prémiumra és a saját füstbe ment megdicsőülésére gondolva.

– Nem értem, uram. – Az ügynökség munkatársa, egy csinos kis barna elhűlve meredt rá.

– Maga is bekaphatja! – bömbölte Roy. – Istenem, hogy utálom a nőket!